

படைப்பு

ஊற்று-6 | நதி-6 | அக்டோபர் - 2023 | திங்களிதழ்

ISSN : 2582-4015

தகவல்

www.padaippu.com

கலை இலக்கிய மின்னிதழ்

கதைகள் மறைந்து நின்று

பேசுகிற ஆசிரியர்கள்...

- எழுத்தாளர் உதயசங்கருடனான நேர்காணல்

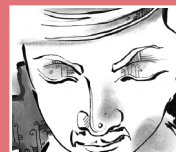
• ஜூடாஸ் தலையில்
ஒளிவட்டமும் காமதேனு
போட்ட சாணியும்

- அபிர்தம் சூர்யா

• ரீயூனியன் தீவில்
தீபாவளி தேசியத் திருவிழா

- இத்திரன்

• பிள்ளைக் கிணறு

- அண்டனூர் சுரா

படைப்பு

தகவு

கலை இலக்கிய மின்னிதழ்

ஊற்று-6 | நதி-6 | அக்டோபர் 2023

நிறுவனர் & நிர்வாக ஆசிரியர் :
ஜின்னா அஸ்மி

ஆசிரியர் :
ஆசியாதாரா

நிர்வாகக் குழு :
சகா(சலீம் கான்)
ஜெ. ராஜா ஜெயகரன்

தலைமை நிருபர் :
வலங்கைமான் நூர்தீன்

நிருபர்கள் குழு :
முனைவர் கோ.நித்தியா
க.சோ.திருமாவளவன்
கலிங்கப்பட்டி க.கருப்பசாமி

முதன்மை வடிவமைப்பாளர் :
கமல் காளிதாஸ்

வடிவமைப்பு :
ப.முகம்மது புலவர் மீரான்

ஓவியக் கலைஞர்கள் :
அழ.ராஜினிகாந்தன்
அன்பழகன்

படைப்புகள் மற்றும்
கருத்துக்களை அனுப்ப வேண்டிய
மின்னஞ்சல் முகவரி :
padaippugal@padaippu.com

அலுவலக முகவரி :
படைப்பு குழுமம்
அரசு பதிவுண் : 521/2018
#8, மதுரை வீரன் நகர்
கூத்தப்பாக்கம்
கடலூர், தமிழ்நாடு - 607002.
admin@padaippu.com
9489375575

நேர்காணல்கள் மற்றும்
கட்டுரையாளர்களின் கருத்துக்கள் அவரவர்
கருத்துக்களே. கதை மற்றும் கவிதைகளின்
கருத்துக்கள் கற்பனையே. படைப்பு தகவு
மின்னிதழின் கருத்துக்கள் அல்ல.

உள்ளே...

- தலையங்கம் -பக். 04
- கதைகள் மறைந்து நின்று பேசுகிற ஆசிரியர்கள்..
- எழுத்தாளர் உதயசங்கருடனான
நேர்காணல் -பக். 05
- பின்தொடரும் ஒரு துளி கனவு
- கவிஜி -பக். 14
- கவிதையும் காதலும் கஸலாக..
- பிரபுசங்கர் க -பக். 23
- கவிதைக்குள் கலந்திருக்கும் கதை
- மு.முருகேஷ் -பக். 25
- ஜலிடாஸ் தலையில் ஒளிவட்டமும்
காமதேனு போட்ட சாணியும்
- அமிர்தம் சூர்யா -பக். 32
- ரீபூனியன் தீவில் - தீபாவளி தேசியத் திருவிழா
- இந்திரன் -பக். 45
- வானவில் வண்ண மின்னல்
- ஆதிரன் -பக். 52
- அன்புள்ள விக்ரமாதித்யனுக்கு..
- கடிதங்கள் -பக். 61

சீறுகதைகள்

- பிள்ளைக் கிணறு
- அண்டனூர் சுரா -பக். 17
- மட்டக்கொழும்பு
- சாளை பஷீர் -பக். 37
- கோடு போட்ட லுங்கியும் செகப்பு அண்ணாக் கயிறும்
- ஆண்டன்பெனி -பக். 48
- கழுமரம்
- து.விஜயகுமார் -பக். 55

கவிதைகள்

- பிரதி எடுக்க முடியாப் பிம்பங்கள் - 30
- ஜின்னா அிஸ்மி -பக். 31
- லக்ஷ்மி -பக். 60
- சந்திரா ஆர் சி -பக். 60

படைப்பு

உருக்கில் இணைப்பு

தூலையங்கம்

வணக்கம்.

படைப்பு 'தகவு' அறுபத்தியாறாவது இதழ் உங்கள் கண்முன் பரந்து விரிந்திருக்கிறது.

இந்த இதழின் சிறுகதைகள் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு தளத்தில் கவனிக்கத் தக்கனவாய் உள்ளன.

பிள்ளைக் கிணறு ஒரு குறியீட்டுக் கதை. தமக்கென்றான சுதந்திரமொன்றும் இல்லை, அதற்கான பிடிக்கயிறு யார்யாரிடமோ உள்ளது என்ற நிலையில் என்ன நிகழும்.. எல்லாம் மறுக்கப்பட்ட நிலையில், நீரே தீயானால் என்ன செய்யும் அணிற்பிள்ளைகள்.. கருகித்தான் போகும். பிழைத்த பிள்ளைகளுக்குத் தழும்பு இல்லாமலா போகும்.. ஆனால் அதற்கு அணிலி கூறிய காரணம்தான் சமூகத்தின் காலங்காலமான கருத்துக்களை நோக்கி வினா எழுப்புகிறது. அணிலின் முதுகில் கோடுகள் எப்படி வந்தன என்று தொன்மக் கதைகள் கூறும் காரணத்திற்கு மாறாக மற்றொரு காரணத்தை முன்வைத்துச் சமூகச் சாடலாக இச்சிறுகதை எழுந்துள்ளது.

மட்டக்கொழும்பு சிறுகதை தனுஷ்கோடியின் களத்தில் விரிகிறது. தனுஷ்கோடியின் வரலாற்றைப் புரட்டிப் பார்த்தல், சமகாலச் சூழல், இசுலாமிய வழக்குச் சொற்கள் எனக் கதை மிளர்கிறது. கதைக்கான தலைப்பு பற்றிக் கூறப்படும் இடம் கதையைத் தனித்த இடத்திற்கு அழைத்துச் சென்றுவிடுகிறது. கழுமரம் சரித்திரப் பின்னணியில் உருவாக்கப்பட்ட கதை. குல பேதத்திற்கு உள்ளாகும் காதல் கழுவேற்றப்படுகிறது, தீக்கு இரையாக்கப்படுகிறது. வெவ்வேறு வேர்களில் எழுந்திருந்தாலும் சமூகத்தை நோக்கி எழும் கேள்விகளே இக்கதைகளாகியிருக்கின்றன.

சிறார் இலக்கியங்கள் ஒரு சமூகத்தின் அடிப்படையைப் பலமுள்ளதாக்குபவை. தனது இலக்கிய வாழ்வைச் சிறார் இலக்கிய மேம்பாட்டிற்காக அர்ப்பணித்தவர் எழுத்தாளர் உதயசங்கர். சிறுவர்களின் மன வள வளர்ச்சியின் மேல் தீவிர அக்கறை கொண்டவர். சிறார் இலக்கியப் படைப்பிற்காகச் சாகித்ய அகாதமியின் விருது பெற்றவர். அவரது நேர்காணல் இவ்இதழில் வெளியாகியுள்ளது. அற விழுமியங்களை இலக்கியத்தின் வழியாகத்தான் சிறுவர்களுக்குக் கொண்டு செல்ல வேண்டும் என்ற கருத்தை முன்வைத்துப் பேசியுள்ளார்.

வாழ்வைத் தேடியலையும் மனிதர்களின் தவிப்பினைப் பேசும் 'தி ரோட்' திரைப்படப் பார்வை, கவிஞர் இரா.மீனாட்சி படைப்புகள் குறித்த வாசிப்பனுபவம், மேனரிஸம் குறித்த ஆழமான எளிமையான விளக்கம், ரீயூனியன் தீவில் கொண்டாடிய தீபாவளி குறித்த இந்திரனின் பயண அனுபவம், காதல் குறித்த ஆதிரனின் அலசல், நீ காதல் நான் கஸல் நூல் குறித்த விமர்சனம், அண்ணாக்கயிற்றின்வழி தன் அனுபவங்களோடு சமூகம் பற்றியும் பேசும் வெயிலோடு விளையாடி பகுதி என இவ்இதழின் பகுதிகள் அமைந்துள்ளன.

கவிதைகள், கட்டுரைகள், தொடர்கள், அனுபவங்கள் என நிறைந்திருக்கும் இந்த மாதத் தகவின் அனைத்துப் பகுதிகளையும் வாசியுங்கள்.. விவாதியுங்கள்.. பகிருங்கள்.

நன்றி.

ஆசிரியர். ■

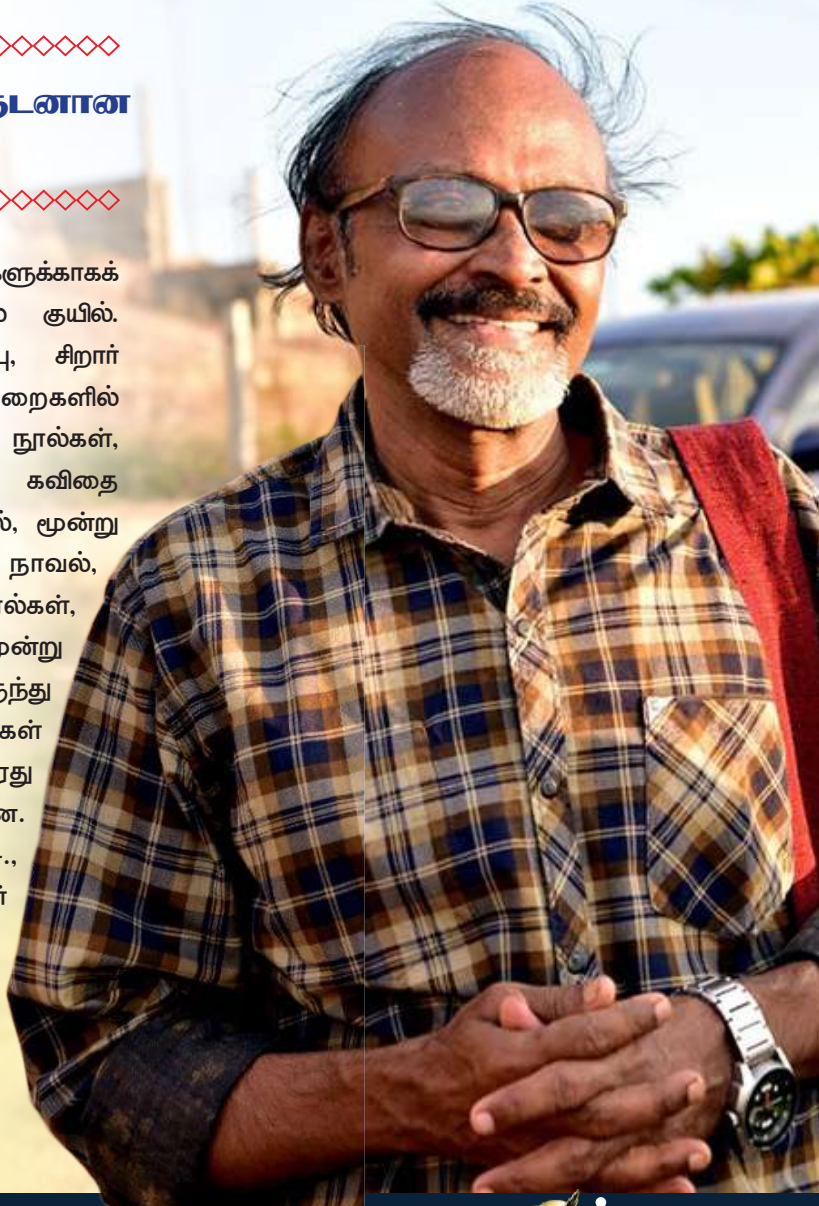
கதைகள் மறைந்து நின்று பேசுகிற ஆசிரியர்கள்...

- எழுத்தாளர் உதயசங்கருடனான
நேர்காணல்

கரிசல் மண்ணிலிருந்து சிறுவர்களுக்காகக் கதை சொல்ல வந்த கரிசல் குயில். சிறுகதை, கவிதை, மொழிபெயர்ப்பு, சிறார் இலக்கியம், கட்டுரை ஆகிய துறைகளில் இயங்கிவருகிறார். எட்டு சிறுகதை நூல்கள், ஒரு குறுநாவல் தொகுப்பு, ஐந்து கவிதை நூல்கள், ஒரு சிறார் பாடல்கள் நூல், மூன்று சிறார் கதைகள் நூல்கள், ஒரு சிறார் நாவல், மலையாளத்திலிருந்து பதினைந்து நூல்கள், ஆங்கிலத்திலிருந்து ஒரு நூல், மூன்று கட்டுரை நூல்கள், மலையாளத்திலிருந்து குழந்தைகளுக்கான படக்கதை நூல்கள் நாற்பது, ஒரு மருத்துவ நூல் என இவரது நூல்கள் இதுவரை வெளிவந்துள்ளன. தமிழ் இலக்கிய விமர்சகர் க.நா.ச., கரிசல் இலக்கியப் பிதாமகர் கி.ராஜநாராயணன் ஆகியோரின் பாராட்டுக்களைப் பெற்றுள்ள சாகித்ய அகாதமியின் பால புரஸ்கார் விருதாளர் எழுத்தாளர் உதயசங்கர் அவர்களுடனான நேர்காணல்..

சாட் ஜி பி டி காலத்திலும் குழந்தைகளுக்கான கதைகள் எழுதத்தான் வேண்டுமா?

முன்னெப்போதையும் விட இந்தக் காலகட்டத்தில்தான் குழந்தைகளுக்கான கதைகள் மட்டுமல்ல, பெரியவர்களுக்கான கதைகளும் அதிகம் தேவைப்படுகின்றன. செயற்கை நுண்ணறிவு என்பது அதற்குக் கொடுக்கப்பட்ட தரவுகள், சான்றுகள், மொழிப்பயிற்சி ஆகியவற்றைக் கொண்டு மட்டுமே செயல்படும். அதைக் கொண்டு லட்சக்கணக்கில் கதைகளை, கவிதைகளை எழுதலாம். ஆனால் எத்தனை விதமான செயற்கை நுண்ணறிவுச் செயலிகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டாலும் மனித மனதின் ஆழத்தைப் பிரதிபலிக்க முடியாதென்றே நினைக்கிறேன். நுட்பமான மனதின் பின்னல்களில் பதுங்கியிருக்கும், வெளிப்படும் மனித உணர்வுகளைச் சொல்லமுடியாது. மனித மாண்புகளைக் குறித்துத் தெரியாது. லட்சக்கணக்கான ஆண்டுகளாக மானுடப் பரிணாம வளர்ச்சியில் சேகரித்துத் தன்னுடைய மரபணுக்களில் பொதிந்து வைத்திருக்கிற அனுபவங்களின், அறவிழுமியங்களின் நிழலைக் கூட சாட் ஜி.பி.டியால் தொட முடியாது.

இன்னொரு வகையில் நம்முடைய மனதின் செயல்பாடு, வளர்ச்சி, விரிவு ஆகியவற்றுக்குக் கதைகளே அடித்தளமென்று கூடச் சொல்லலாம். நாம் அனுபவங்களைக் கதைகளாகவே மூளையில் சேகரித்து வைத்திருக்கிறோம். கதைகள் மறைந்து நின்று பேசுகிற ஆசிரியர்கள் என்றும் சொல்லலாம்.

“கவனச் சிதறல்” தலைமுறையிடம் நமது கதைகள் கவனம் குவிக்குமா?

இன்றைய காலகட்டத்தில் நம்மைத் திசைதிருப்புவதற்கான மலினமான கருவிகள், செயலிகள் ஏராளமாக இருக்கின்றன. அறிவியல் கண்டுபிடிப்புகள் அதன் சாதகங்களுடன்

பாதகங்களையும் சேர்த்தேதான் கொண்டு வருகின்றன. உலகமயமாக்கல் காலத்தில் சர்வதேச முதலாளித்துவம் எந்தெந்த வழிகளிலெல்லாம் மனிதர்களைச் சுரண்டமுடியுமோ.. அது பொருளாதாரரீதியான சுரண்டலாக இருக்கலாம், மூளைச் சுரண்டலாக இருக்கலாம், அந்த வழிகளிலெல்லாம் தன்னுடைய சுரண்டலைத் தொடரும். இவற்றை எதிர்கொள்வது இந்தத் தலைமுறைக்கு மட்டுமில்லை, எதிர்காலத் தலைமுறைகளுக்கும் சவாலான காரியம்தான். ஆனாலும் இந்த அறிவியல் கண்டுபிடிப்புகளினூடாகத்தான் நாம் நமக்கான விடுதலையையும் கண்டடைய வேண்டும்.

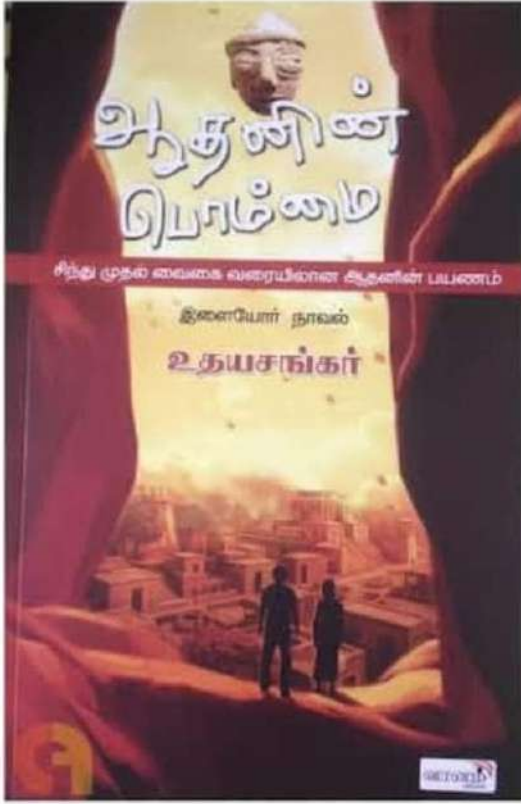
மாக்கிம் கார்க்கியின் வார்த்தைகளில் சொல்வதானால் மனிதன் மகத்தானவன். அவன் ஒருபோதும் மானுட விடுதலைக் கனவைக் கைவிட மாட்டான்.

குழந்தைகள் மீது மிகுந்த நம்பிக்கை இருக்கிறது. அவர்கள் கதைகளை விரும்புகிறார்கள். கதைகளைக் கேட்கிறார்கள். கதைகளை உருவாக்குகிறார்கள். பெரியவர்கள் குழந்தைகளுக்குக் கதைகளைக் கேட்கும், வாசிக்கும் வாய்ப்பை வழங்கினாலே போதுமென்று நினைக்கிறேன். கொரோனாவுக்குப் பிறகு குறைந்தது ஐம்பது குழந்தைகள் கதைகளை எழுதிக் கொண்டிருக்கிறார்களென்பது சாதாரணமாகக் கடந்து போய்விடக் கூடிய காரியமல்ல. இந்தக் கவனச்சிதறல் காலத்தில்தான் இதுவும் நடந்திருக்கிறதென்பதை நினைக்கும்போது நம்பிக்கை பிறக்கிறது.

சுதந்திரச் சிந்தனையோடும் படைப்பு வீரியத்தோடும் வெளிவரும் சமகாலப் படைப்புகளுக்கு நம் தமிழ்ச் சமூகம் போதிய அங்கீகாரம் அளிக்கிறதா?

இல்லை என்றுதான் சொல்ல வேண்டியதிருக்கிறது. முதல்

காரணம் நம்முடைய தமிழ்ச் சமூகத்தின் வாசிப்பு அப்படிச் சொல்ல வைக்கிறது. மலையாளத்தில் சிறார் நூலைப் பதிப்பிக்கும் பதிப்பகம் முதல் பதிப்பு ஐயாயிரம் என்று அச்சிடும்போது நம்முடைய பதிப்பகங்கள் இன்னும் முந்நாறு ஐநாறு என்று பதிப்பித்து அதையும் இரண்டு மூன்று வருடங்களில் விற்றாலே சாதனையென்று கருதுகிற நிலைமை இருக்கிறது. பரந்த வாசிப்புத்தளம் இருக்கும் போதுதான் சுதந்திரமான சிந்தனையோடும், படைப்பு வீரியத்துடனும் வெளிவரும் படைப்புகளுக்குப் போதிய அங்கீகாரம் கிடைக்குமென்று நினைக்கிறேன்.

இரண்டாவது காரணம் சமகாலமென்பது விளம்பரங்களின் காலம். பொருளின் தன்மை, அதன் வடிவம், நிறம், உள்ளடக்கம், அதன் விளைவு எப்படியிருந்தாலும் சரி, உங்களால் சிறந்த முறையில் விளம்பரப்படுத்த முடியுமென்றால் அந்தப்

பொருளை வெகுமக்கள் அங்கீகரிக்கத் தொடங்கிவிடுவார்கள்.

எனவே இங்கே உடனடி அங்கீகாரமென்பது 'திறமை' யாகத் தங்களை விளம்பரப்படுத்திக் கொள்பவர்களுக்கே வாய்க்கிறது. மற்றவர்கள் அவர்களுக்கான காலம் வரும் வரை காத்திருக்க வேண்டிய திருக்கிறது. சில நேரம் அந்தக் காலம் அவர்கள் வாழும் வரை வராமலேயே கூடப் போகலாம். அதற்கும் புதுமைப்பித்தன் தொடங்கி நிறையப் பேர் ரத்தசாட்சியாக இருக்கிறார்கள்.

சிறுகதை, குறுநாவல், கவிதை, குறுங்கதைகள், மொழிபெயர்ப்பு, அனுபவக் கட்டுரைகள், பண்பாட்டு அரசியல் கட்டுரைகள், சிறார் இலக்கியம் என்று பல்துறைகளில் எழுதியிருக்கிறீர்கள். எப்படி இது சாத்தியமானது? அதற்கான தேவையென்ன?

முதன்முதலில் கவிதைதான் எழுதத்தொடங்கினேன். இன்னமும் கூட கவிதை மீதான மோகம் குறையவில்லை. பிறகு ஏதோ ஒரு உந்துதலில்தான் சிறுகதைகள் எழுத ஆரம்பித்தேன். அதற்கு இன்னொரு காரணம் கோவில்பட்டியில் அப்போது எல்லோரும் சிறுகதை எழுதிக்கொண்டிருந்தார்கள். கிட்டத்தட்ட முப்பதுக்கும் மேற்பட்ட எழுத்தாளர்கள் கோவில்பட்டி வட்டாரத்தில் எழுதிக்கொண்டிருந்தார்கள். மேலும் எனக்குச் சிறுகதை எழுதவருவதாக நண்பர்கள் சொன்னார்கள் அல்லது நானே அப்படி நம்பினேன். இன்றுவரை சிறுகதைதான் எனக்குச் சவாலானதாக இருப்பதாக நம்புகிறேன்.

மலையாள இலக்கியத்தின் மீதான ரொமாண்டிசைசர்ப்பினால் என்னுடன் வேலை பார்த்த ரயில்வே ஸ்டேஷன் மாஸ்டர்களிடம் மலையாளம் கற்றுக்கொண்டேன். அப்படி மொழிபெயர்க்கத் தொடங்கினேன்.

எனதருமைக் கோவில்பட்டியிலிருந்து வெளியிலிருந்தபோது கோவில்பட்டியில் நான் கழித்த பொன்னான நாட்கள்,

நண்பர்கள், தோழர்கள் என் நினைவில் வந்து அலைக்கழித்துக் கொண்டேயிருந்தனர். எனவே எனது ஊரைப்பற்றி, நண்பர்களைப் பற்றி, தோழர்களைப் பற்றி, எழுத்தாளர்களைப் பற்றி முன்னொரு காலத்தில், நினைவு என்னும் நீள்நதி ஆகிய நூல்களை எழுதி வெளியிட்டேன். பிலோமியின் காதலர்கள் என்ற நூல் அச்சில் இருக்கிறது.

அம்பேத்கர், பெரியார், தொ.ப., ஆ.சிவசுப்பிரமணியன், ந.முத்துமோகன், அருணன் போன்றோரின் நூல்களை வாசிக்கும்போது பண்பாட்டு அரசியல் குறித்த கட்டுரைகள் எழுதும் தூண்டுதல் கிடைத்தது.

சிறார் இலக்கியத்திலும் முதலில் பாடல்களே எழுதினேன். பிறகுதான் கதைகள் எழுதத் தொடங்கினேன். இப்போது மொழிபெயர்ப்பாகவும் சுயமான படைப்புகளாகவும் நூற்றியிருபத்தெட்டு நூல்களை எழுதியிருக்கிறேன்.

ஏதாவது ஒரு துறையில் சற்றே சலிப்போ, சோர்வோ தட்டும்போது அடுத்த துறைக்கோ அல்லது இதுவரை எழுதாததொரு துறைக்கோ மாறிவிடுவேன். ஒருவகையில் நான் இடைவெளியில்லாமல் தொடர்ந்து எழுதிக்கொண்டிருப்பதற்கு இது காரணமாக இருக்கிறதென்று நினைக்கிறேன்.

எழுதவும் வாசிக்கவும் உங்கள் நேரத்தை நீங்கள் எப்படி திட்டமிட்டுக்கொள்கிறீர்கள்? இந்தக் கேள்விக்கான பதில் எங்களுக்கு உதவியாக இருக்கும் என்கிற நம்பிக்கையில்...

என்னுடைய பன்னிரண்டு வயதிலிருந்தே வாசிக்கத்தொடங்கிவிட்டேன். அம்மா சொந்தமாகவும் இரவலாகவும் வாங்குகிற பத்திரிகைகளில் வரும் துணுக்குச் செய்திகளையும், படக்கதைகளையும் வாசித்தேன். பள்ளி நூலகத்தில் கதைப்புத்தகங்களை எடுத்து வாசித்தேன். பொதுநூலகத்தில் சிறார் பத்திரிகைகளையும்,

கதைப்புத்தகங்களையும் வாசித்தேன். அதனால் இயல்பாக கல்லூரி சென்றபோது கல்லூரி நூலகத்துக்கும் சென்று வாசித்தேன்.

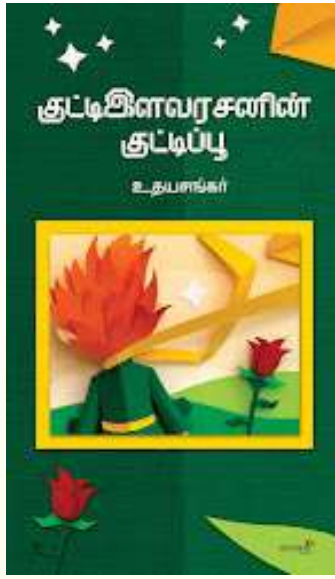
வாசிப்பே என்னை எழுதும்படி தூண்டியது.

ரயில் வேயில் உதவி நிலைய அதிகாரியாகப் போஸ்டிங் கிடைத்த ஸ்டேஷன் ஆள்நடமாட்டமில்லாத காட்டு ஸ்டேஷனாக இருந்தது. அந்தத் தனிமையை என்னுடைய வாசிப்புக்கும் எழுத்திற்கும் பயன்படுத்திக்கொண்டேன். அத்துடன் ஷிஃப்ட் பணி என்பதால் இரவு முழுவதும் ரயில்களுக்கு சிக்னல் கொடுக்க முழித்திருக்க வேண்டும். அந்த இரவின் அமைதியில் நான் எழுதவும் வாசிக்கவும் செய்தேன். இதை என்னுடைய சர்வீஸ் முழுவதும் செய்தேன்.

அதனால் குடும்பத்தின் தேவைகளையும், அதற்கேயுரிய வேலைகளையும் என்னால் எந்தப் பிரச்சனையுமின்றிச் செய்ய முடிந்தது. இப்போது பணிக்கு விருப்ப ஓய்வு கொடுத்துவிட்டதால் என் விருப்பப்படி எழுதவும் வாசிக்கவும் செய்கிறேன்.

ஓவ்வொரு எழுத்தாளருக்கும் அவரவர் சூழ்நிலைக்கேற்ப வாசிக்கவும், எழுதவும் நேரம் கிடைக்கும். சிலர் சிஸ்டமேட்டிக்காகத் தினமும் எழுதுபவர்களாக இருப்பார்கள். சிலர் அவ்வப்போது எழுதுபவர்களாக இருப்பார்கள். சிலர் எப்போதாவது எழுதுபவர்களாக இருப்பார்கள். சிலர் திடீரென வெறி பிடித்தவர்களைப் போல எழுதி முடிப்பவர்களாக இருப்பார்கள். இதில் பொதுவான வழிமுறையென்று எதுவும் கிடையாது. ஆனால் என்னைப் பொறுத்தவரை தினமும் குறிப்பிட்ட நேரத்தில் எழுதுவதென்பதை லட்சியமாதிரியாக நினைக்கிறேன். ஆனால் இதுவரை எனக்கு அப்படி வாய்க்கவில்லை.

படைப்பாளி என்பவன் காலத்தின் கண்ணாடியா?

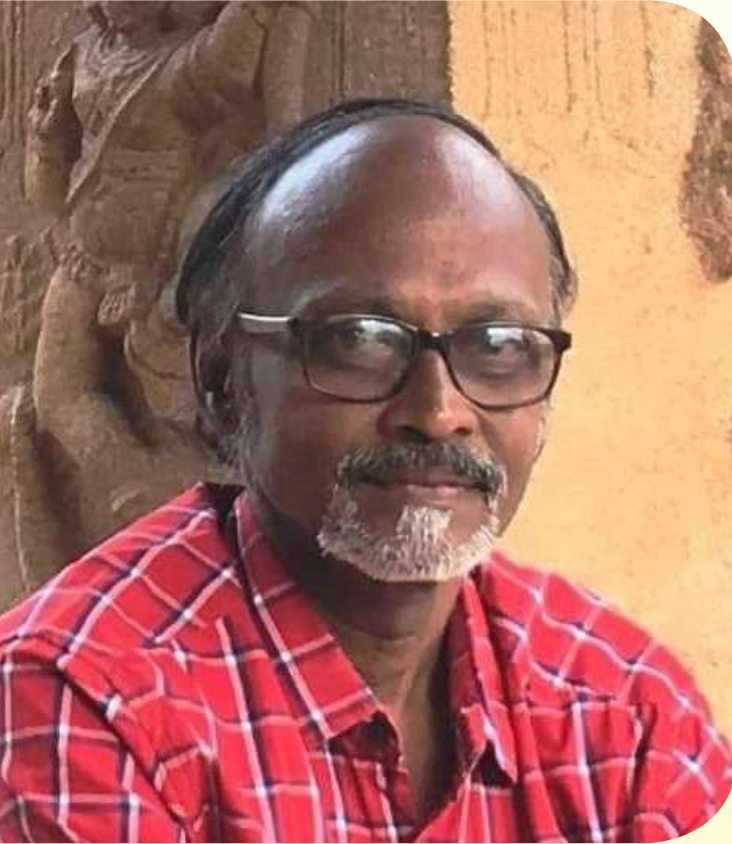

நிச்சயமாக, எழுத்தாளன் என்பவன் அவன் காலத்தைப் பிரதிபலிப்பவன். அவன் நிகழ்காலத்தை மட்டுமல்ல, கடந்த காலத்தையும் முடிந்தால் எதிர்காலத்தையும் கூட பிரதிபலிப்பவன்தான். எழுத்தாளனே அவன் வாழும் சமூகத்தின் மனசாட்சியாக இருக்கிறான். சமூகத்தின் அத்தனை அனுபவங்களையும் தனக்குள் செரித்துக் கலையாக மாற்றுகிறான். அப்படி மாற்றுகிறபோது அப்படியே அதைப் பிரதிபலிப்பதில்லை. தன்னுடைய பகுத்தறிவினால் அதைக் கட்டுப்படுத்துகிறான். கலையும் இலக்கியமும் சமூகத்தின் வெறும் பிரதிபலிப்பல்ல. அவை சமூகத்தைப் பாதிக்கவும் செய்கின்றன. சமூக மாற்றத்திற்கான காரணிகளாக, கிரியாலூக்கிகளாகவும் இருக்கின்றன. எனவே படைப்பாளி பொறுப்புணர்வு கொண்டவனாக இருக்க வேண்டும். வரலாறு, அறிவியல், தத்துவம் அறிந்தவனாக இருக்க வேண்டும். எப்போதும் கற்றுக்கொள்பவனாக, எப்போதும் தன்னைப் புடம் போட்டுக்கொண்டேயிருப்பவனாக இருக்க வேண்டும். அப்போதுதான் வரலாற்றில் மனிதகுலம் கடந்துவந்த பாதை குறித்த தெளிவு இருக்கும். அறிவியல் மனப்பான்மையுடன் இருக்கும்போது சமூகம் தன்னுடைய

குழந்தைப் பருவத்தில் அதாவது அறிவியலறிவு குழந்தைப் பருவத்திலிருந்தபோது கற்பிதமாக, கற்பனையாக, உருவாக்கிய மூடநம்பிக்கைகள் குறித்த விழிப்புணர்வு இருக்கும். நாம் வாழும் சமூகத்தை இயக்குகிற தத்துவம் குறித்த புரிதல் வேண்டும். அப்போதுதான் அந்தத் தத்துவம் சமத்துவத்தை, சமவாய்ப்பை, சகோதரத்துவத்தை, ஜனநாயகத்தை, விடுதலையை அடிப்படையாகக் கொண்டிருக்கிறதா என்பதை அறிந்துகொள்ள முடியும்.

பிறப்பொக்கும் எல்லாவுயிர்க்கும், பகுத்துண்டு பல்லுயிர் ஓம்புதல், வாடிய பயிரைக் கண்டபோதெல்லாம் வாடினேன், தனியொருவனுக்கு உணவில்லையெனில் ஜகத்தினை அழித்திடுவோம் என்ற மானுட அறவிழுமியங்களை உயர்த்திப்

பிடிக்கிறவர்களாகப் படைப்பாளிகள் இருக்க வேண்டும்.

குழந்தைகளுக்கான இலக்கியம் நம் காலத்தின் தேவை என்பதை ஏன் மீண்டும் மீண்டும் அழுத்தமாகப் பதிவு செய்கிறீர்கள்?

நாம் வாழ்கிற காலம் ஒருவகையில் நெருக்கடியான காலம். நுகர்வுக் கலாச்சாரம் இந்த உலகத்தையே விற்பனைப் பொருளாக்கிக் கொண்டிருக்கிற காலம். மனிதர்களுக்காகப் பொருட்கள் என்ற காலம் மாறிப் பொருட்களுக்காக மனிதர்களை உற்பத்தி செய்கிற காலம். வரலாற்றுச் சக்கரத்தைப் பின்னோக்கிச் சுற்ற முயற்சிக்கிற காலம். மனிதகுல முன்னேற்றத்தை மறுதலித்து மீண்டும் பழமைவாதச் சிந்தனைகளை விதைக்கிற காலம். அன்பு, நேசம், கருணை, இரக்கம், அனைத்துயிர் நேசம் போன்ற அனைத்து இயற்கை விழுமியங்களையும் விற்பனைப் பொருளாக்குகிற காலத்தில் நம்முடைய எதிர்காலச் சமூகமான குழந்தைகள் மிகுந்த முக்கியத்துவம் பெறுகிறார்கள்.

அவர்களின் பாலியக் காலத்திலேயே வரலாறு நெடுக ரத்தம் சிந்தி மனிதகுலம் போராடிப் பெற்றிருக்கிற மனித உரிமைகளை, ஜனநாயகத்தை, சமத்துவத்தை, சகோதரத்துவத்தை, அறிவியல் மனப்பான்மையை மனதில் விதைக்கவேண்டிய காலம். இயற்கை குறித்த ஞானத்தைக் கொடுக்க வேண்டும்.

எதையெடுத்தாலும் போட்டி என்ற உலகத்தில் குழந்தைகள் மீதான அழுத்தங்கள் அதிகமாகின்றன. பெற்றோர்களும் சமூகமும் அவர்களை இயந்திரங்களாகப் பார்க்கிற போக்கு அதிகமாகிக்கொண்டேயிருக்கிறது. அவர்கள் எதிர்காலச் சமூக மனிதர்கள் என்ற அடிப்படைப் பார்வையைச் சமூகத்தின் மனசாட்சிக்கு உணர்த்த வேண்டியதிருக்கிறது. குழந்தைகளுக்கு இயற்கை நியதிகளையும் அதன் விழுமியங்களையும்

அறிவுரைகளாகவோ, நன்னெறியாகவோ, நீதிநெறியாகவோ சொல்லாமல் இலக்கியத்தின் வழியே சொல்ல வேண்டும். அதனாலேயே குழந்தைகளுக்கான இலக்கியம் மிகுந்த முக்கியத்துவம் பெறுகிறது.

கடந்தகாலக் குழந்தை இலக்கியத்துக்கும் சமகாலச் சிறார் இலக்கியத்துக்கும் வேறுபாடு இருக்கிறதா.. எனில் அதன் தேவை என்ன ?

நிச்சயமாக இருக்கிறது. கடந்தகாலச் சிறார் இலக்கியம் வெளிவந்த காலம் தமிழில் சிறார் இலக்கியத்தின் பொற்காலம் எனலாம். 1950இல் அழ.வள்ளியப்பா குழந்தை எழுத்தாளர் சங்கம் தொடங்கும்போது தமிழில் சிறார் இலக்கியமே இல்லை என்று சொல்லலாம். அழ.வள்ளியப்பா இருபத்தியைந்து ஆண்டுகளாகக் குழந்தை எழுத்தாளர் சங்கத்தை நடத்திக் கிட்டத்தட்ட முந்நூறுக்கும் மேற்பட்ட எழுத்தாளர்களை உருவாக்கினார். 1975ஆம் ஆண்டு மட்டுமே இருநூறு புத்தகங்களை வெளியிட்டனர்.

அந்த நூல்களில் அந்தக் காலத்துக்கேற்ப விழுமியங்களும், நன்னெறிகளும், நீதி நெறிகளும் சொல்லப்பட்டிருந்தன. ஆனால் எண்பதுகளுக்குப் பிறகு தமிழ்ச் சமூகம் முழுமையுமே ஆங்கிலவழிக் கல்வியின் மீது மோகம் கொண்டு திசை திரும்பியதால் தமிழ்க் குழந்தை இலக்கியம் மீண்டும் தேக்கநிலைக்குத் தள்ளப்பட்டது. மழையில்லாத வறண்ட பிரதேசத்தில் குழந்தைகள் ரெயின் ரெயின் கோ கோ அவே என்று பாடிக்கொண்டிருந்தார்கள். தமிழில் பேசினாலே தண்டனை, அபராதம் என்று பள்ளிகள் குழந்தைகளின் தாய்மொழியான தமிழைப் படிக்கவும் பேசவும் அஞ்சும்படி செய்தன. இதற்கு மொத்தச் சமூகமும் பொறுப்பேற்க வேண்டுமென்று நினைக்கிறேன்.

நீண்ட தேக்கநிலைக்குப் பிறகு மீண்டும் இரண்டாயிரத்துக்குப் பிறகு மெல்லச் சிறார் இலக்கியம் முகிழ்க்கத் தொடங்கியது. ஆனால் இப்போது உலகமே மாறிவிட்டது. பழைய

எளிமையான சூத்திரங்களாகக் கதைகளைச் சொல்ல முடியாது. புதிய விழுமியங்கள், புதிய சூழ்நிலைகள், புதிய பிரச்சனைகள் உருவாயின. அதற்கேற்ப சிறார் இலக்கியமும் தன்னை நவீனப்படுத்த வேண்டிய தேவை ஏற்பட்டது.

ஆயிஷா நடராஜன் நம்முடைய கல்விமுறை குறித்து ஆயிஷா கதையில் கேள்வியெழுப்பினார். விஷ்ணுபுரம் சரவணன் சமூகத்தில் நிலவுகிற சாதி குறித்த உரையாடலைக் கயிறு, நீலப்பூ நாவல்கள் வழியே நிகழ்த்தினார். மரப்பாச்சி சொன்ன ரகசியம் வழியே குழந்தைகளுக்கெதிரான பாலியல் சீண்டல் குறித்த விழிப்புணர்வையெஸ். பாலபாரதி ஏற்படுத்தினார். மலைப்பூ மூலம் பள்ளியில் ஏன் இல்லை கழிப்பறையென்று கேள்வி கேட்டார் விழியன். துப்புரவுத்தொழிலாளியின் வாழ்க்கை குறித்துக் குழந்தைகளுக்கு சஞ்சீவி மாமா மூலம் எழுதினார் கொ.மா.கோ.இளங்கோ. சூழலியல் குறித்த நூல்களின் வழியே குழந்தைகளுக்கு அறிவூட்டினார் ஆதி வள்ளியப்பன். நீலமலைப்பயணம் நூல் மூலம் அறிவியலையும் சாகசத்தையும் பதினாறுவகை குழந்தைகளுக்கு எழுதினார் கலையரசி. சூழலியல் மாற்றம் குறித்து மந்திரக்கிலுகிலுப்பை, சமகாலப் பிரச்சனையான பள்ளிகளில் கழிப்பறையில்லாததைப் பற்றி சரஸ்வதிக்கு என்னாச்சு? நூல்களின் வழியே பேசுகிறார் சரிதா ஜோ. இன்னும் மு.முருகேஷ், சாலை செல்வம், சுசுமாரன், வெற்றிச்செழியன், நீதிமணி, ஈரோடு சர்மிளா, கன்னிக்கோவில் ராஜா என்று ஏராளமான எழுத்தாளர்கள் நவீன விழுமியங்களைப் பற்றிப் புதிய பாணிகளில் எழுதிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

முன்னெப்போதையும் விட குழந்தைகள் கதைகளை எழுதத்தொடங்கியிருக்கிறார்கள். குழந்தைகளுக்கான கதை சொல்லிகள் உருவாகியிருக்கிறார்கள்.

நவீன சிறார் இலக்கியம் இன்னும் போகவேண்டிய தூரம் அதிகமென்றாலும்

கடந்தகாலத்தை விட முன்னேறியிருக்கிறது என்பதில் ஐயமில்லை.

ஆதனின் பொம்மை நாவலை எழுதத் தூண்டிய துவக்கம் எது?

இந்திய வரலாற்றை எழுதிய வரலாற்றாய்வாளர்கள் தென்னிந்தியாவைப் பற்றி எதுவும் குறிப்பிடவில்லை. ஹரப்பா, மொகஞ்சதரோ பகுதிகளில் இருந்த சிந்து சமவெளி நாகரிகமென்பது ஆரியர்களின் நாகரிகம் என்று நம்பப்பட்டது. அதற்குக் காரணம் அப்போது ஆட்சி செய்த ஆங்கிலேயர்களிடம் இந்திய நாகரிகமென்றாலே அது ஆரியர் நாகரிகம்தான் என்று சொல்லப்பட்டிருந்தது. அதையே வரலாற்றாய்வாளர்களும் வழிமொழிந்தனர்.

ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே எழுதப்பட்ட சங்க இலக்கியத்தை அவர்கள் ஆதாரமாகக் கொள்ளவில்லை. இந்தியாவிலேயே முதன்முதலாக நடந்த ஆதிச்சநல்லூர் அகழாய்வும் அப்படியே கிடப்பில் போடப்பட்டது. ஆக தென்னிந்தியாவில் வாழ்ந்தவர்கள் நாகரீகமற்ற சமூகத்தைச் சார்ந்தவர்களென்று நம்ப வைக்கப்பட்டது. இது மனதை

உறுத்திக்கொண்டேயிருந்தது. அப்போதுதான் கீழடி புதிய வெளிச்சத்தைத் தமிழ்ச் சமூகத்தின் மீது பாய்ச்சியது.

கீழடியின் கண்டுபிடிப்புகளை நம் தமிழ்ச் சமூகத்தின் பெருமைகளைக் குழந்தைகளிடம் கொண்டு செல்ல வேண்டுமென்ற அவாவே ஆதனின் பொம்மை எழுதக் காரணமாக அமைந்தது.

ஆதனின் பொம்மை மட்டுமல்லாமல் பீம்பேட்கா என்ற வரலாற்று அறிவியல் நூலையும், யார் அந்த மர்ம மனிதன் என்ற வரலாற்று நூலையும், உலகக் குழந்தை இலக்கியச் செவ்வியல் நூலான குட்டி இளவரசனைத் தற்காலப்படுத்திக் குட்டி இளவரசனின் குட்டிப்பூவையும், அலாவுதீன் கதையைத் தற்காலப்படுத்தி அலாவுதீனின் சாகசங்கள் என்ற நூலையும், புராணக்கதையான ஏகலைவன் கதையை மறு வாசிப்பு செய்து கட்டைவிரலின் கதையையும் எழுதியிருக்கிறேன்.

துண்டிக்கப்பட்ட தலையில் சூடிய ரோஜா மலர் என்ற சிறுகதை சாதி ஆணவக் கொலைக்கெதிரான சிறுகதை எனில்.. வாசிக்கும் வாசக மனது உங்களோடு அது குறித்துப் பகிர்ந்துள்ளதா?

நிறையப் பகிர்ந்துள்ளார்கள். துண்டிக்கப்பட்ட தலையில் சூடிய ரோஜாமலர் என்ற சிறுகதை நூலிலுள்ள இருபது கதைகளுமே தனித்துவமானவை. அந்தக் கதைகளை வாசிக்கிற வாசகர் புதிய வாசக அனுபவத்தைப் பெறுவார்.

எழுத்தாளருக்கும் கலைஞருக்கும் அமைப்பு தேவை என்று நீங்கள் கருதுகிறீர்களா? அமைப்புகளில் செயல்படும் எழுத்தாளர்களால் தாங்கள் நினைத்த கருத்தைச் சுதந்திரமாக வெளிப்படுத்த முடியுமா?

மனிதன் ஒரு சமூக விலங்கு. எழுத்தாளர்களும் கலைஞர்களும் இந்தச்

சமூகத்தின் அங்கங்களென்ற அளவில் விதிவிலக்கல்ல என்று நினைக்கிறேன். நாங்கள் எந்த அமைப்பிலும் சேரமாட்டோம் என்பவர்களும் சிறு சிறு அமைப்பாகவே செயல்படுகிறார்களென்பதை அவதானிக்க முடியும். அது இயல்பெனவே கருதுகிறேன். எழுத்தாளர்களுக்கும் கலைஞர்களுக்கும் அமைப்பு அவசியம். ஏனெனில் அமைப்பு எழுத்தாளர்கள் தேடியலைந்து கண்டடைய வேண்டியதை மிகச்சுலபமாகத் தாம்பாளத்தில் வைத்துத் தருகிறது. எடுப்பதும் கொள்வதும் எழுத்தாளர்களின் பாடு.

என்னுடைய சொந்த அனுபவத்தில் நான் செயற்குழு உறுப்பினராக இருக்கிற தமிழ்நாடு முற்போக்கு எழுத்தாளர்கலைஞர்கள் சங்கமோ, தமிழ்நாடு சிறார் எழுத்தாளர்கள் கலைஞர்கள் சங்கமோ எந்த விதத்திலும் படைப்புச் சுதந்திரத்தில் தலையிட்டதில்லை.

அச்சடிக்கும் புத்தகங்களின் எதிர்காலம் எப்படி இருக்கும் என்று நினைக்கிறீர்கள்?

புத்தகங்கள் என்றும் இருக்கும் என்று நம்ப ஆசைப்படுகிறேன். ஆனால் புதிய தொழில்நுட்பம் புத்தகங்களை மெய்நிகர் வடிவில் மாற்றும் காலம் விரைவில் வரும்போது வாசிப்பு வேறு வடிவம் கொள்ளும். ஒருவிதமான நோஸ்டாலஜியா உணர்வே அச்சுப்புத்தகங்கள் குறித்து ஏற்படுமென்று நினைக்கிறேன்.

குழந்தைகளின் இரவல் தாயாக இருக்கும் டிவைஸ்களில் இருந்து அவர்களைக் குடும்பங்களிலும் பள்ளிக்கூடங்களிலும் காப்பாற்றுவதற்கு எவ்வாறான செயல்பாடுகள் தேவை?

குழந்தைகளுக்கான நேரம் செலவிடுவதே குடும்பம் செய்யவேண்டிய மிக முக்கியமான வேலையென்று நினைக்கிறேன். குழந்தைகளுடன் சேர்ந்து விளையாடுவது, வாசிப்பது, அவர்களை மகிழ்ச்சியாக வைத்திருக்க வேண்டும்.

எப்போதும் அவர்களுக்கு அறிவுரை சொல்லிக்கொண்டேயிருக்காமல் கண்டிப்பு, தண்டனையென்று அவர்களின் இயல்பான மகிழ்ச்சியைப் பறிக்காமல், அவர்களின் நம்பிக்கையைப் பெற வேண்டும். அவர்களின் கருத்துக்களைக் கேட்க வேண்டும். அவர்களின் மறுப்பை மதிக்க வேண்டும். அவர்கள் மறுப்பதற்குக் கற்றுக் கொடுக்க வேண்டும். கேட்பதையெல்லாம் வாங்கிக் கொடுக்கிற ஏடிஎம் இயந்திரமாக இருக்கக்கூடாது. குழந்தைகளிடம் மறுக்கவும் பழக வேண்டும். குழந்தைகள் எதையும் பெற்றோர்களிடம் பேசுகிற சுதந்திரத்தைக் கொடுக்க வேண்டும். குழந்தைகள் குட்டி மனிதர்கள் என்பதைப் பெற்றோர்கள் உணரவேண்டும்.

ஆசிரியர்கள் குழந்தைகள் சொல்வதைக் கேட்க வேண்டும். அவர்கள் கேள்வி கேட்பதை ஊக்கப்படுத்த வேண்டும். அவர்களுடன் உரையாட வேண்டும். கதைகளின் மூலம் பாடங்களை நடத்த வேண்டும். குழந்தைகளின் உயரத்துக்குப் பெரியவர்கள் இறங்கி வரவேண்டும். இந்த வாழ்க்கை போட்டியோ பந்தயமோ இல்லையென்பதைப் பெரியவர்கள் உணர வேண்டும். வெற்றி தோல்விகளைச் சமமாகக் கருதுகிற மனநிலையைக் குழந்தைகளிடம் உருவாக்க வேண்டும்.

குழந்தைகளின் அற்புத உலகில் என்ற உங்களின் கட்டுரைத் தொகுப்பு.. பெற்றோர்களுக்கான சிறந்த ஆவணம். ஆனால், அதற்கு உரிய கவனம் வாசகப் பரப்பில் கிடைக்கவில்லை என்பது உண்மைதானே?

அப்படிச் சொல்ல முடியாது. இன்னும் பரவலாக வாசகக் கவனம் பெற்றிருக்கலாமென்று வேண்டுமானால் சொல்லலாம். பொதுவாக நூல் வாசிப்பு குறைவான சமூகத்தில் குழந்தைகளுக்கான நூல்களை வாங்குபவர்களோ, வாசிப்பவர்களோ இன்னும் குறைவாகத்தானே இருப்பார்கள். எதிர்காலத்தில் இன்னும் கவனம் பெறுமென்று நம்புகிறேன்.

பின்னொரு துளி கனவு

திரைப்படம் : THE ROAD

இனி எதுவும் முடியாது...

எழ முடியவில்லை. எழுந்தாலும் நடக்க முடியுமா... தெரியவில்லை. கண்கள் வானம் பார்க்கிறது. இதயம் இன்னும் இன்னும் சுருங்குகிறது. வானம் கைவிட்ட கை கால் முளைத்த பூமியாகக் கிடக்கிறான். வாழ்வு வெறும் நினைவுகளால் சூழப்படுகிறது. இயலாமை சூழும் உடலில் வாழ்வென்பது வெறும் நினைவுகள்தான். நினைக்க நினைக்க அழியும் மறதியாக அதன் தீவிரம் மூச்சுக்கு ஏங்குகிறது.

அவன் கனத்த உடலோடு கிடக்கிறான்.

அதுவரை எல்லாமாக இருந்த தன் அப்பாவை என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் அந்தச் சிறுவன் பார்க்கிறான். ஏதேதோ வசனங்கள் மெல்ல ஓர் ஆழ்கடலின் நிதானத்தைப் போல உள்ளே உள்ளே செல்கின்றன. எதுவுமற்ற முகபாவனையில் அச்சிறுவன்... வெறித்த சித்திரமெனத் தன் அப்பாவின் நெஞ்சில் தலை சாய்த்துப் படுக்கிறான். இயலாமையின் நுனியில் தலை சாய்ப்பதே நிம்மதி என்பது பொது விதி.

விடிகிறது... இடி விழுந்தாற் போல.

அப்பா மரித்துக் கிடக்கிறான். எழுப்பிப் பார்க்கிறான். காலம் விரைத்துக் கிடக்கிறது. எழுப்பி எழுப்பிப் பார்க்கிறான். மரணத்தின் தீவிரம் மதி மயங்கிக் கிடக்கிறது. தெரிந்தும் தெரியாத மரணத்தை மெல்ல அசைத்துப் பார்க்கிறான். அசைவற்றுக் கிடக்கையில்... காணும் நாமும் சற்று நேரம் அசைவற்றே கிடக்கிறோம். அசைந்தாலும் அது அதுவல்ல என்பதுதான் காட்சிப் பிழை. காணும் பிழையென நம்பும் நமக்கும் திரைக்குள் மணல்வெளியில் குறுகுறுக்கும் உள்நெடு தாகம்.

போர்த்தியிருக்கும் போர்வை கொண்டு கால் தலை என்று இழுத்து இழுத்து மரணத்தைச் சமன்படுத்துகிறான் சிறுவன். பின்னால் சாம்பல் பூத்து விரிந்து கிடக்கிறது கடல்வெளியும் காணும் வெளியும். அதுவரை ஒற்றைத் தோட்டாவோடு அப்பாவிடம் இருந்த துப்பாக்கியும் பைனாகுலரும் பையனிடம் போகின்றன. அது காலத்தின் கட்டாயம். வேறு வழியில்லாத சமன்படுத்தல்.. இப்படித்தான் தானாகவே நிகழும். தேவையே சக்தியை நிர்ணயிக்கிறது. அதுவரை சிறுவனாக இருந்த அச்சிறுவன்... அப்பா மரித்த நொடியில் தான் ஆக மாறுகிறான். தொடர்ந்து செல்ல யோசிக்கிறான். அச்சமயம் ஒரு குடும்பம்

அவனை அழைத்துச் செல்ல முன் வருகிறது. அக்குடும்பம் அவர்களிருவரையும் பின் தொடர்ந்து வந்ததாகக் கூறுகிறது. அவர்களோடு ஒரு நாயும் உயிரை வாலில் பிடித்துக்கொண்டு மிரண்டு நிற்கிறது. யாரும்ற்று நிற்கும் அச்சிறுவன் அக்குடும்பத்தோடு செல்ல முடிவெடுக்கிறான்.

சட்டெனப் படம் முடிந்துவிடுகிறது!

அதன் பின் இவ்வலகில் தனித்து விடப்பட்ட அச்சிறுவன் என்ன ஆவான் என்று திரையையே வெறித்துப் பார்த்துக் கிடக்கும் கண்களில் இப்படம் மீண்டும் ஒரு முறை வேகவேகமாய்க் கடந்து செல்கிறது. வாழ்வின் முரணைக் கடத்திச் செல்கிறது. உலகம் சந்தித்த பேரழிவுக்குப் பின் ஓர் அப்பாவும் மகனும் நடந்து நடந்தே இப்பூமியைக் கடக்கிறார்கள். மிச்சம் இருக்கும் உயிரின் சுவாசத்தை எப்படியாவது காப்பாற்ற வேண்டும் என்றெண்ணும் இயற்கையின் இன்முகச்சுவடுகள் அவை. இரு தோட்டாக்கள் மட்டுமே இருக்கும் ஒரு துப்பாக்கியோடு அவர்கள் இந்தப் பாழடைந்த பூமியைக் கடக்கையில் மானுடத்தின் பாவங்களை நாமும் சுமக்கிறோம்.

கீழே கிடக்கும் எதுவும் எதற்காவது உதவும் என்று சேகரிக்கும் பாங்கு.. சாப்பிட ஏதாவது கிடைக்குமா என்று தேடும் பசியின் தீவிரம்.. உள்ளொடுங்கிய கன்னத்தில் மிரண்ட கண்களோடு அப்பாவின் பயம்.. நம்மைச் சுற்றி என்ன நடக்கிறது என்று உணர உணரவே அதைக் கடந்து செல்ல வேண்டிய தவிப்பின் பார்வையில் அச்சிறுவன்.. பூமியின் பாரம் தாங்காமல் சோர்ந்து சோர்ந்து நடக்கையில்.. தேடித் தேடி அலைகையில்.. தாங்கொணாத் துயரம் நம்மைச் சூழ்கிறது. ஏதேதோ செய்து இந்தப் பூமி அழிய இம்மானுட குலமே காரணமாகி இருக்கிறது. எதையாவது செய்து மீண்டும் இப்பெரும் வாழ்வினைப் பெற்றுவிட முடியுமா என்ற ஏக்கம் ஒரு துளி கனவைப் போலப் பின் தொடர்கிறது. ஒருவரை ஒருவர் சாராமல் இவ்வாழ்வு சாத்தியமே இல்லை என்று புரிகையில் எல்லாம் முடிந்திருக்கிறது. காரணங்கள் அன்றிக் காரியம் இல்லை என்று கிழிந்த ஓசோன் ஓட்டை கூட முதலில் நம்ப மறுத்துப் பின்புதான் தன் நிறமாற்றிக்

கிழிந்துகொண்டே சென்றிருக்கும்.

நீண்டநடைக்குப் பின் நீண்ட தேடலுக்குப் பின் ஒரு கோக் டின் கிடைக்கையில் இருவருக்கும் வரும் புன்னகையும் தெம்பும் நம்பிக்கையும் இப்பெரு வாழ்வு என்பது ஒரு கூட்டு முயற்சி, தனி மனிதனால் நிகழ்த்த முடியாத சம்பவங்களின் கோர்வை எனக் காணும் ஒவ்வொருவரையும் உணரவைக்கிறது. அலாதி ஞாபகப் பிறழ் என ஒரு சிறுவன் ஓடும் காட்சி கடைசி வரை அச்சிறுவனுக்கு மட்டுமல்ல நமக்கும் அது நிஜமா பிரமையா என்றே தெரிவதில்லை.

கனவுகள் அற்ற தூரத்தில் வெறுமையும் மிரட்சியும் கொண்ட அடுத்த நொடி பயங்கரங்களைச் சுமந்துகொண்டு திரிவது அத்தனை சுலபமல்ல மிச்ச உயிர்களுக்கு. மரணம் எவ்வளோ சுலபமென்று யோசிக்கவைக்கக் கூடிய காட்சி அமைப்புகளின் நிஜம்... தோட்டாக்களற்றும் சுடுகிறது. தோட்டாக்களோடு அலைந்து திரியும் தான் என்பதின் நியதியைக் கண் முன்னே காணுகையில் சுயநலம் பொதுநலம் என்ற வாக்கியங்களின் தகுதி மதிப்பு இழப்பதாக நம்புகிறேன். சர்வைவல் ஆப் தி ஃபிட்டெஸ்ட் என்பது காட்டுக்குள் மிருகங்களுக்குச் சொன்னது.. மனிதர்களும் மிருகங்களின் வழி வந்தவர்கள் என்றாலும் மெய்மறந்து கொல்லும் எலும்பின் சிறு கடிக்கும் எதிர்வினையென இருக்கத்தான் மானுடம் மூளைக்குள் சுருங்கிக் கிடக்கிறது.

மனிதர்களைக் கொன்று தின்னும் கூட்டத்திடம் மாட்டிக் கொண்டு விழிக்கும்போது தப்பிக்க வேறு வழியே இல்லை என்றால் பையனைக் கொன்றுவிட்டுத் தானும் தற்கொலை செய்துகொள்ளலாம் என்று பையனின் நெற்றியில் அந்த அப்பா துப்பாக்கியை வைக்கும்போது.. நிர்வாணமாய் எலும்பும் தோலுமாக அறைக்குள் கிடக்கும் உயிர் மட்டுமே இருக்கும் பிண்டங்கள் நம்மை மிரட்டுகின்றன.

'மனிதனை மனிதன் சாப்பிடும் காலம் வெகு விரைவில் வரும்' என்று விவிலியம் கூறுவதைச் சற்று யோசித்துப் பார்க்கிறேன். இங்கிருப்பது எல்லாமே கட்டமைப்பா.. கடந்த

அமைப்பா. அது தானாகவே நடக்கிறதா.. அப்படி நடப்பது போல நமக்குத் தெரிகிறதா..

காட்சிக்குக் காட்சி... உயிர் வாழும் தகுதியை உடைத்துக்கொண்டே செல்லும் அவர்களின் பயணம் மிகக் கொடியது. கனத்த மௌனம்.. ஒரு பிசாசைப் போல அவர்களைப் பின் தொடர்வதை எழுத்துக்களின் வழியே எட்டிப் பார்க்கிறேன். கொம்பு முளைத்த வெற்றிடங்கள் கை வீசி உடல் வீசிப் பெரும் பூதமெனப் பரவி விரவிக்கொண்டே இருக்கின்றன. பூமியின் முதுகில் நீண்டு தொங்கும் பற்களில் கொட்டுவது மானுடக் குருதியும் மாயங்களின் நிழலும்.

சிறுவனிடம் திருடிய அவர்களைப் போலவே இக்கடைசி பெரு உலகில் மாட்டிக்கொண்ட இன்னொருவனிடம் இருக்கும் அத்தனையையும் துப்பாக்கியைக் காட்டி அவனின் ஆடைகள் உட்பட பிடுங்கிக்கொண்டு அவனை விரட்டிவிடும் காட்சி... இங்கே கடவுளும் சாத்தானும் இடம் மாறும் தர்க்கத்தின் முடிச்சை யார் யாருக்காகப் போடுகிறார்கள் என்று நீண்ட நேரம் யோசித்தேன். பிறகு அச்சிறுவனின் பிடிவாதத்தால் அதே இடம் வந்து அவனைத் தேடி அவன் கிடைக்காததால் அவனிடம் பிடுங்கிய அத்தனையையும் அதே இடத்தில் வைத்துவிட்டு, கூட ஒரு டின் உணவிணையும் வைத்துவிட்டுப் போகையில் கடைசி தருவாயில் மரிக்க இருந்து பிழைத்துக்கொண்ட மானுடத்தை எக்கோணத்தில் சித்தரிப்பது என்று கண் கொட்டப் பசித்திருந்தன... இதயத்தின் தவிப்புகள்.

மண்ணுக்குள் ஒரு பாதுகாப்பான இடம் - பதுங்கு குழி ஒன்றைக் கண்டுபிடிக்கிறார்கள். டின்களில் அடைத்த உணவுக் கிடங்கு போல அது வயிறு புடைத்துக் கிடக்கிறது. ஆசை தீர சாப்பிடுகிறார்கள். குளிக்கிறார்கள். முடி வெட்டிக்கொள்கிறார்கள். அப்பா குடிக்கக் கூடச் செய்கிறார். சில நாட்கள் அப்பாவும் மகனும் பயம் இருந்தாலும் சற்று நிதானத்தோடு இயல்பு வாழ்வைக் கொள்ளும் காட்சியில் நமக்கும் சற்று ஆசுவாசம். ஒரு கட்டத்தில் அங்கிருந்தும் வெளியேறும் சூழல். முடிந்தவரை உணவுகளை, குளிருக்குப் போர்த்தும் ஆடைகளை எடுத்துக்கொண்டு

மீண்டும் குளிர்ந்த யாத்திரையில்... எதை நோக்கி எது விரட்ட எதைக் கொண்டு எதைச் சரி செய்ய என்று எதுவும் அறியாவண்ணம் இருவரும் நடக்கிறார்கள்.

சுமையெல்லாம் அவர்கள். அவர்களே சுமையின் பெரும் சுமை.

வாழும்வரை சக மனிதர்களை நாம் கண்டுகொள்வதேயில்லை. இப்பூமியின் அரவணைப்பை அறிந்துகொள்வதேயில்லை. எவ்வளோ முடியுமோ அவ்வளோ குற்றங்களைப் பூமிக்கு எதிராக நிகழ்த்துகிறோம். எல்லாம் கை மீறும் வேளையில் அழியாத மானுடர்கள் பாவத்தைச் சேகரிக்கிறார்கள். மொத்த உலகத்துக்கான பாவங்களைத் தப்பித்து உயிர் வாழும் சில நூறு பேர் சுமக்க வேண்டி வருகிறது. கோடி முள்கிரீடம் சுமக்கும் ஒற்றைப் பறவையின் தூர தேச மறதி அது. ஞாபகங்களில் வந்து வந்து போகும் மனைவியும்.. அவள் காணாமல் போன அந்தக் காடும்... மூளை மடிப்பில் இடம் மாறிக்கொண்டே இருக்கும் நாட் குறிப்புகள் இக்கதை நாயகனுக்கு.

நீர்... காற்று... வெளி என்று எல்லாவற்றையும் மாசுபடுத்திவிட்ட இச்சூழலில் இப்படம் என்னை உலுக்கிப் போட்டது. மரணம் ஒரு நொடியில் வந்துவிடக் கூடியது. வாழ்வு.. நொடிக்கு நொடி வராமலே இழுபட்டுக் கொண்டிருப்பது. எது நிஜம் எது கற்பனை என்ற கட்டுக்குள் மானுடம் சிக்கிக்கொள்ளும்போது தன் சமநிலை தவறி மனிதனை மனிதன் தின்னவும் தொடங்குகிறான். அது உலகத்தின் கடைசி சில நாட்களாகவும் பதியப்படுகிறது. மிஞ்சியோரின் நிகழ்வுக்குள் இருத்தல் என்பது நரம்பறுந்து தறிகெட்டு சுற்றும் பூமியைப் போன்றது.

காற்றுவெளி மங்கும் மிச்சத்தில் தான் என்பதைத் தானேதான் என்று நம்பும் கணத்தைக் கடைசி வரை கை விடாதவன் தன்னையே சுமக்கிறான். அதுதான் இந்தப் பயணத்தின் தூரத்தை நிச்சயப்படுத்துகிறது.

ஆண்டு : 2009

இயக்குநர் : JOHN HILLCOAT

மொழி : ஆங்கிலம்

பிள்ளைக் கிணறு

வலயத்தின் நடுவில் அக்கிணறு இருந்தது. வட்டமாக அமையப்பெற்ற குளம் என்பதால் அதற்கு இப்படியொரு பெயர், வலயம். சரளை நிலத்திலான குளத்தின் நடுவே ஆழமாய்த் தோண்டிக் கல், செங்கல், சுண்ணாம்பு இவற்றைக் கொண்டு கட்டப்பட்ட வாய் அகன்ற கிணறு. பெருமழை பெய்து வெள்ளம் பெருக்கெடுக்கையில் கிணற்றை விழுங்கித் தண்ணீர் செல்லும். எந்தக் காலத்தில் வெட்டப்பட்ட கிணறோ, நாக்கைக் கடிக்கும் கோடையிலும் கிணற்றின் வாய் வரைக்குமாகத் தண்ணீர் கிடந்தது.

அவ்வூரில் எத்தனையோ நீர்நிலைகள் இருந்தன. இலஞ்சி, ஊருணி, ஊற்று, ஏரி, கம்மாய், கலிங்கு, கால், குளம், குட்டை, குண்டம், குமிழி, மடு, ஏம்பல் என்று.

அத்தனையும் கோடைக்கு ஈரத்தைத் தொலைத்துவிட்டுத் தரைபித்த வெடிப்புகளாக வெடித்துக் காய்ந்து கிடக்க, பிள்ளைக் கிணற்றில் மட்டும் தண்ணீர் தழும்பிக் கிடந்தது. தாகம் தணிக்கத் தண்ணீர் தேடிக்கொண்டிருந்த அணிலி, அக்கிணற்றைப் பார்த்ததும் வியப்பில் ஆழ்ந்து வாய் பிளந்தாள்.

கோடை வெயில் பூமியைப் பொசுக்கத் தாவிக்கொண்டிருந்தது. அக்னியாறு தனக்குத் தண்ணீர்ற்று, நீண்டு காய்ந்து கிடந்தது. நீர்க்கொள்ளும் ஆறே தலைச்சுற்றிக் கானல் நீராகப் பெருமூச்சு விடுகையில் இந்த அணில்கள் எம்மாத்திரம்? வாலைத் தூக்கிக்கொண்டு தண்ணீர் தேடி ஓடவும் கையெடுத்துக் கும்பிட்டபடி வானத்தைப் பார்க்கவுமாக இருக்கையில்தான் அணிலிக்கு

வாய் நிறையத் தண்ணீர் கிடைத்திருந்தது.

கிணறு வட்டம் வட்டமாக அலையடித்துக் கிடந்தது. காளையின் முதுகில் ஈ அமர்கையில் அதன் தோல் சலனமிப்பதைப் போன்று கிணற்று நீர் சலனம் காட்டியது. அணிலி நினைத்துக் கொண்டாள், தன்னைப் பார்த்துவிட்டுத்தான் இந்தக் கிணறு இப்படியாக அலையடிக்கிறதென்று. வட்டம் வட்டமான அலைகள். எல்லைத்தாண்டாமல் கற்புக்கட்டும் அலைகள்.

அணிலிக்குத் தாகம் தீர்க்கும் தண்ணீராக மட்டும் அக்கிணறு இருந்திருக்கவில்லை. வானத்தின் வெக்கையை உள்ளிழுத்துக்கொண்டு நீரின் தண்மையைக் கொடுக்கும் கிணறாகவும் இருந்தது. அத்தண்ணீரைப் பார்த்ததும் அணிலி மட்டுமல்ல, அதன் பிள்ளைகளும் நீரைக் கண்டுவிட்ட மகிழ்ச்சியில் குதித்தார்கள்.

அக்கிணற்றுக்கும் அருகில் சற்றே தாழ்ந்த பள்ளத்தில் ஆணும் பெண்ணுமாய் இரு ஆக்காட்டிக் குருவிகள் அடையிருந்தன. அணிலியைப் பார்த்துவிட்ட அக்குருவிகள் யாருக்கோ செய்தி சொல்வதைப் போல டி, டி, டிட்ட... எனச் சத்தமிட்டன.

அணிலி அக்குருவியின் அலகைப் பார்த்தாள். நீர்நிலையொட்டி வாழும் ஆக்காட்டிக் குருவிகளின் அலகு சிவப்பாக இருக்கும். இக்குருவிகளின் அலகு மஞ்சளாக இருந்தது. மஞ்சள் அலகுடைய குருவி வறண்ட நிலக்குருவி என்பதை அவள் தெரிந்துவைத்திருந்தாள். அக்குருவிகள் மீது இரக்கம் கொண்டவளாய், பற்கள் கடிபடுவதைப் போலக் கீச்சிட்டாள். பதிலுக்குக் குரல் கொடுக்கும் குருவியல்ல ஆக்காட்டிகள். சத்தமிடுவதற்கு அவர்களுக்குக் காரணம் வேண்டும். அக்குருவிகள் அணிலியைப் பார்த்தவாறு உட்கார்ந்திருந்தன.

கிணற்றை உற்றுப் பார்த்தாள் அணிலி. கிணற்றின் மொத்தநீரும் அவளது கண்களுக்குள் நிறைந்திருந்தது. தாகம் தணிக்கத்தான் அவள் பிள்ளைகளுடன் இவ்வளவு தூரம் வந்திருந்தாள். இவ்வளவு தண்ணீரைப் பார்த்ததும் அதற்குள் இறங்கிக் குளிக்க வேண்டும் போலிருந்தது. அணிலி முதலில்

கிணற்றுக்குள் இறங்கினாள். அவளுக்கு நீச்சல் தெரியும். நீந்துவதற்கேற்ப அவளது முகம் கூம்பு வடிவம் கொண்டிருந்தது. அவளது வாலும் கூட நீந்துவதற்கேற்ப இருந்தது. வாலை மேலாகத் தூக்கிக்கொண்டால் எவ்வளவு தூரமானாலும் அணில்களால் நீந்திவிட முடியும்.

கிணற்றுக்குள் இறங்கிக் குளிக்க வேண்டும் என்பது அவளது நீண்ட நாள் ஆசையாக இருந்தது. குளித்தல் என்பது தண்ணீரில் நனைவதல்ல, நீராடுதல். நீருக்குள் கோலங்கள் வரைதல். நீரை இரு கைகளாலும் அள்ளி வானத்திற்கு இறைத்தல். நீந்துவதற்காகவும் படைக்கப்பட்ட கால்களை இத்தனை காலம் ஓட மட்டும் பயன்படுத்திவிட்டேனே, என்பதாக நினைத்தாள். தான் நீந்தாத கால்களில் தன் பிள்ளைகள் நீந்தட்டுமென ஆவல் பெருக்குக் கொண்டாள்.

அணிலி கிணற்றுக்குள் இறங்குகையில் பயமோ, அத்தோ இருந்திருக்கவில்லை. அவள் குடியிருக்கும் தெங்கு மரத்திலிருந்து கீழே இறங்குவதைப் போலத்தான் அவள் கிணற்றுக்குள் இறங்கினாள். அவள் இறங்கியதும் அவளது பிள்ளைகள் அவளைப் போலவே கிணற்றுக்குள் இறங்கினார்கள். ஓடுவதைப் போன்றதல்ல நீந்துதல் என்பதைப் பிள்ளைகள் முதன்முறையாக உணர்ந்தார்கள். ஓடுதல் பூமியைப் பின்னுக்குத் தள்ளுவது. நீந்துதல் என்பது மிதத்தல். இதை உணர்ந்திய இந்நாள் அணிலிக்குப் பெருநாளாகத் தெரிந்தது.

கிணற்றுக்குள்ளுள்ளல் போடுகையில்தான், தொண்டைக்குள் உறைந்து போயிருந்த தாகம் நினைவுக்கு வந்தது. நீந்துவது என்பது இரண்டாவது பட்சம். முதலில் தாகம் தணித்துக்கொள்ள வேண்டும், போலிருந்தது. குளிக்கும் நீரை முதலில் குடித்துவிடுவது உள்ளூடம்புக்கு நல்லது. நீரின் தண்மைக்கேற்ப உடம்பின் வெப்பத்தைச் சமப்படுத்தும் என்பதை அணிலி தன் பிள்ளைகளுக்குச் சொல்லிக் கொடுத்தாள். பிள்ளைகள் நீரைத் தாகம் தணியக் குடித்தார்கள். தாகம் தணிந்ததும் அவர்கள் முன்னே விடவும் உற்சாகமாகத் துள்ளினார்கள். வாலைத் தண்ணீரில் ஊன்றிக் கரணமடித்தார்கள். ஒருவர் மீது ஒருவர் ஏறிக்கொண்டு கோபுரம் அமைத்தார்கள். தண்ணீருக்குள் சொருகல் பாய்ந்து தரையை

நோக்கிச் சென்றார்கள். பிறகு மேல்மட்டத்திற்கு வந்து வானம் பார்க்க மல்லாக்க நீந்தினார்கள்.

கிணற்றுக்குளிர்ந்தபடி வானத்தைப் பார்க்கையில் வானம் அத்தனை விசாலமாகத் தெரிந்தது. மேகங்கள் மலையாக, குன்றாக, முகடாகத் திரண்டு மிதந்துகொண்டிருந்தன. அவ்வளவு மேகமும் ஒன்றுகூடி மழையாகக் கொட்டினால் எப்படியிருக்குமென அணிலி ஒரு கணம் நினைத்துப் பார்த்தாள். மழைக்கு ஒரு விசேசக் குணமுண்டு. பூமியை ஈரப்படுத்துவது இரண்டாவது பட்சம். பள்ளங்களை மேட்டிற்கு நிகராகச் சமப்படுத்துவது அதன் முதன்மைக் குணமாக இருந்தது. அதை நினைக்கையில் அவளால் மேகத்தைக் கையெடுத்துக் கும்பிடாமல் இருக்க முடியவில்லை.

வாலை நீரில் ஊன்றி, தலையை அலையில் அணைத்து கையெடுத்துக் கும்பிட்டாள். அப்போது, ஆக்காட்டிக் குருவி இறக்கையை வேகமாக அடித்துக்கொண்டு டி, டி, டிட்ட எனச் சத்தம் கொடுத்தபடி கிணற்றின் வாயை ஒரு சுற்றுச்சுற்றி மறைந்தது. முன்பு ஒலித்ததைப் போல இந்தக் கீச்சிடுதல் இருந்திருக்கவில்லை. யாரையோ எச்சரிக்கைப் படுத்துவதைப் போல அதன் சத்தமிருந்தது. அணிலி, சுதாரிப்பாளாள். அவளைச் சுற்றி நீந்திக்கொண்டிருந்த பிள்ளைகளை அரற்றினாள். அவளது அரற்றலில் பிள்ளைகள் குதியாட்டம் நிறுத்தி அமைதிக்கு வந்தார்கள்.

கிணற்றின் பொந்து, துளை, வெடிப்புகளிலிருந்து சாரையன்கள் வெளியே எட்டிப் பார்த்தார்கள். அத்தனை பேரும்

ஒன்று போலப் பார்க்கையில் அணிலி சற்றே நடுங்கிப்போனாள். ஒரு சாரையன் பொந்திலிருந்து இறங்கி, தண்ணீருக்குள் குதித்தான். அவனது வாய் ஆ..வெனத் திறந்தே இருந்தது. அணிலியின் முகத்தைப் பார்த்து இரண்டாக வகுபட்ட நாக்கை நீட்டிப் பயங்காட்டினான். அவனைத் தொடர்ந்து ஒவ்வொருவராக நீருக்குள் குதித்தார்கள். சற்று நேரத்தில் கிணறு முழுக்கவும் சாரையன்களாக இருந்தார்கள். அலையோடு அலையாக, நுரையாக நீரில் மிதந்தார்கள்.

சாரையன்களைக் கண்டு விட்ட அணிலி, தன் பிள்ளைகளை இறுக அணைத்துக் கொண்டாள். அவர்களைத் தைரியப்படுத்தினாள். தன் மீதும் வால் மீதும் பிள்ளைகளை ஏற்றிக்கொண்டு கிணற்றின் சுவரில் ஓடுங்கினாள்.

“அம்மா, இந்தச் சாரையன்களுக்கு நஞ்சு பல்லிலா, நாக்கிலா?” கேட்டான் ஓர் அணிப்பிள்ளை.

“எதன் நஞ்சையும் முறிக்கும் சக்தி தண்ணீருக்குண்டு. தண்ணீரில் வாழும் சாரையன்களுக்கு நஞ்சில்லை” என்றாள் அணிலி.

“ஆனாலும் பயமாக இருக்கிறதே?”

“இந்நேரத்தில் தைரியம் முக்கியம்.”

“தைரியம் என்பதென்ன?”

“பயமில்லாத மாதிரி நடிப்பது.”

அணிலி இதைச் சொன்னதும் பிள்ளைகள் அத்தனை பேரும் வீரம் கொண்டவரைப் போல நிமிர்ந்தார்கள்.

ஒரு சாரையன் அணிலியைச் சுற்றி வந்தான். அவனது நாக்கை மீசையைப் போலச் சுழற்றிப் பயங்காட்டினான். நீண்ட வாலால் தண்ணீரை ஓங்கியடித்தபடி சொன்னான். “தண்ணீரை நீங்கள் தீட்டாக்கிவிட்டீர்கள்.”

சாரையன் சொன்னது அணிலிக்கு வியப்பாக இருந்தது. தீட்டு என்கிற சொல் அவளது செவியைத் தீய்ப்பதாக இருந்தது.

“தண்ணீரையும் நெருப்பையும் யாராலும் தீட்டாக்க முடியாது” என்றாள் அணிலி.

“நாங்கள் குளிக்கிற குளத்தில் நீங்கள் எப்படி குளிக்கலாம்?”

“நீர் என்பது எல்லாருக்கும் பொதுதானே?”

“நீர் பொதுவாக இருக்கலாம். கிணறு எப்படிப் பொதுவாகும்?”

“கிணறு வெறும் கிடங்காக இருந்தால் அது ஒருவருக்கு உரிமையுடையதாக இருக்கலாம். தண்ணீர் வானம் தருவது. ஆமையன், தவளையன், மீனாள்.. என்று பலருக்கும் அது உரிமையானது.”

“எங்கள் கிணற்றில் இறங்கிக் குளித்ததோடில்லாமல் வாதம் வேறு செய்கிறாயா?” என்ற ஒரு சாரையன் தன் வாயைத் திறந்துகொண்டு அணிலி முன்னே வந்தான். பதிலுக்கு அணிலி தன் நீண்ட பற்களைக் காட்டினாள்.

“தண்ணீரைத் தீட்டாக்கிவிட்டு மிரட்டவும் செய்கிறாயா?” சாரையன்கள் அணிலி மற்றும் பிள்ளைகளை வட்டம் கட்டினார்கள். அணிலியின் முகம் முள் கொண்ட காயாக மாறியது. எதற்கும் பயப்படாதவளைப் போல நிமிர்ந்து நின்றாள்.

“உன்னை நாங்கள் என்ன செய்கிறோமென்பாரும்” என்ற ஒரு சாரையன் காற்றின் ஒரு கிளையைப் பிடித்துக்கொண்டு வானம் நோக்கி ஏறினான். அவனது வலைப் பிடித்துக்கொண்டு மற்றொருவன் ஏறினான். அவனைப் பிடித்துக்கொண்டு அடுத்தடுத்தவர்கள் ஏறினார்கள். நீண்ட கொடியாக அவர்கள் வானத்திற்கும் பூமிக்குமாகத் தொங்கிக் கிடந்தார்கள்.

ஒரு சாரையன் வானத்தை நெருங்கியிருந்தான். “நாங்கள் குளிக்கிற கிணற்றில் அணிலும் அதன் பிள்ளைகளும் குளித்து நீரைத் தீட்டாக்கிவிட்டார்கள்” என்றவாறு வானத்திடம் முறையிட்டான்.

வானம் இதைக் கேட்க மின்னல் வெட்டியது. சற்றுநேரம் அமைதியாக இருந்துவிட்டு, “நீர் என்பது எல்லாருக்கும் பொதுதானே” என்றது. இந்தப் பதிலைச் சாரையன் எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை. அடுத்து அவன் மேகத்திடம் முறையிட்டான். மேகம் நின்று நிதானமாகப் பதில் சொன்னது.

“நான்தானே பூமியில் மழையாகப் பெய்கிறேன். நல்லார் ஒருவர் இருப்பின் அவருக்காக எல்லாருக்குமாகப் பெய்கிறேன்.”

சாரையனின் கண்கள் கட்டிக்கொண்டன. அவனது முகம் சிவந்து கோரமுகம் கண்டது. மேகங்கள் திரண்டும் இருண்டும் வந்தன. மேகக்குன்றுகள் ஒன்றையொன்று மோதிக்கொண்டு மின்னல்களாக வெட்டின.

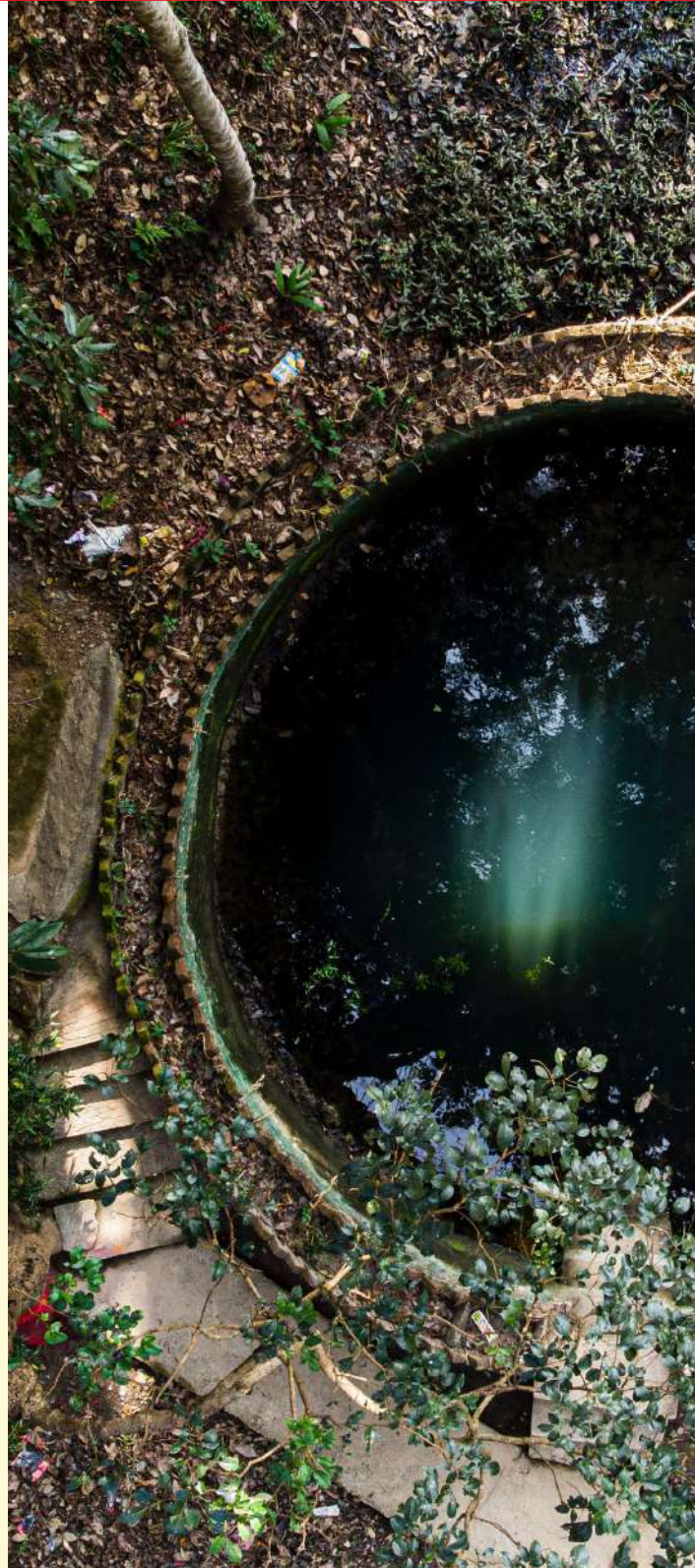
இப்போது ஒரு சாரையன் விபரீதமாக நினைத்தான். தன் இரட்டை நாக்கை நீட்டி, மின்னலைப் பிடித்தான். மின்னோட்டத்தைத் தன் உடம்பின் வழியே அடுத்தடுத்த சாரையன்கள் வழியே கிணற்றுக்குள் பாய்ச்சினான்.

இரு மின்சுமைகள் மின்னல்கள் உரசிக்கொண்டதில் கிணற்றுக்குள் மின்னல் மூன்று கொடிகளாக வெட்டின. மின்னோட்டம் நீரின் வழியே பிள்ளைகளைப் பற்றின. கிணற்றுக்குள் நீர் தீப்பிடித்துக் கொண்டது. அணிலிக்கு என்னவோ புரியவந்தது. அதை நினைக்கவும் கண் கொண்டு பார்க்கவும் தலைச்சுற்றியது. அத்தனை வேகமாகக் கிணற்றிலிருந்து தாவினாள். பிள்ளைகளை வாரியணைத்துத் தூக்கினாள். அதற்குள் அவளது நான்கு பிள்ளைகள் கிணற்றுக்குள் செத்துச் சருகு போல மிதந்தார்கள். இரு பிள்ளைகளின் முதுகில் தீ பற்றிக்கொண்டது.

அணிலி முதுகு எரியும் பிள்ளைகளைக் கையில் ஏந்திக்கொண்டு ஓடினாள். அவளால் எல்லாப் பிள்ளைகளையும் காப்பாற்ற முடியவில்லை. பிள்ளைகளை வாழை இலைகளில் படுக்க வைத்து, கிணற்றுப்பாசான் பூண்டைத் தேடிப் பறித்து, அதைப் பிழிந்து தீக்காயங்கள் மீது வடியவிட்டாள். கற்றாழை ஓடித்துவந்து அதன் தோலை உரித்து, அதன் சதையைப் புண் மீது உலர்த்தினாள்.

பிள்ளைகள் வலியால் துடித்தார்கள். கைகளால் வயிற்றில் அடித்துக்கொண்டார்கள். வானத்தைப் பார்த்துக் கையெடுத்துக் கும்பிட்டபடி தங்கள் உயிரைப் பறித்துக்கொள்ளக் கெஞ்சி மன்றாடினார்கள். உயிர் வதையை விடவும் உயிரை இழப்பது அவர்களுக்குத் தேவலாம் போன்றிருந்தது.

என்ன நடந்ததென்று அணிலிக்குத் தெரியவில்லை. தீயை அணைக்கும் சக்தி நீருக்கு உண்டு, என்றே இத்தனை நாட்களும் அவள் நினைத்துவந்தாள். நீர் அவர்களைச்

சுட்டுவிட்டதை அவளால் நம்ப முடியவில்லை. நீருக்குள் நெருப்பு உண்டு என்பதை அவள் முதன்முறையாக உணர்ந்தாள். தீக்கு ஆயிரம் கால்கள். அத்தனையும் அவர்களின் முதுகில் ஓடுவதைப் போலவும் ஊர்வதைப் போலவும் இருந்தன. தீக்குப் பற்களும் இருக்கும் போலும். அவர்களின் முதுகைக் கோரைப் பற்கள் கடித்துக் குதறிப் பிறாண்டின. தீக்குள் நஞ்சும் இருக்கும் போலும். அதன் வீரியம் முதுகு வழியே உடம்பெங்கும் பரவுவதாக இருந்தது.

அவர்களின் உடம்பு அவர்களுக்கு நாறியது. மயிர் பொசங்குவது உயிர் பொசங்குவதைப் போலிருந்தது. சற்றுமுன் தணித்த தாகம் எங்கே போனதென்று தெரியாது மறுதாகமெடுத்தது. தண்ணீர்க்காக நாக்கு தவியாய்த் தவித்தாலும் தண்ணீரை நினைக்க அவர்களுக்குப் பயமாக இருந்தது.

பிள்ளைகளை அவர்கள் கையில் ஏந்திக்கொண்டு திசை கண்ட பக்கம் ஓடினாள். ஒவ்வொரு வீட்டின் கதவுகளையும் தட்டி நீதி கேட்டாள். யாரும் அவளுக்காகக் கதவைத் திறக்கவோ, குரல் கொடுக்கவோ இல்லை. எதிர்ப்படும் யாரையும் பார்த்துக் கையெடுத்துக் கும்பிட்டு, அவளுக்கு ஏற்பட்ட இன்னலைச் சொன்னாள். யாரும் அவளுக்காக இரங்குவதாக இல்லை.

அணில்கள் வாழ்ந்திருந்த நத்தம் சற்றுநேரத்தில் துக்கக் காடானது. வானத்தில் கழுகுகள் வட்டங்கட்டின. காக்கைகள் மார்பில் அடித்துக்கொண்டும் கரைந்துகொண்டும் செய்திச் சொல்லிச் சென்றன. ஆந்தைகள் பகலிலும் அலறின. தொட்டாற்சினுங்கிகள் செய்திகள் கேட்டு நடுங்கி, தழைகளை மண்ணில் புதைத்துக்கொண்டன. ஊமத்தம் பூக்கள் பூத்து மாலையாகாமல் உதிர்ந்தன. வெள்ளையாகப் பூக்கும் காகிதப் பூக்கள் சிவந்து உதிர்ந்தன. சில்வண்டு கோரமாய் அந்த இரவிலும் உரக்க ஓலமிட்டது. அணிப்பிள்ளைகள் வாழிடமாகக் கொண்ட தெங்கு மரங்கள் தன் காய்களை முற்றவிடாமல் குரும்பைகளாக உதிர்ந்துத் தள்ளின.

அணிலிக்குத் தண்ணீர் மீது கோபமும் வெறுப்பும் பிறந்தது. தண்ணீரின் கற்பு மீது அவளுக்குச் சந்தேகம் வந்தது. தண்ணீருக்கும்

தன் கண்ணீருக்கும் என்ன வித்தியாசமென்று அவளுக்குத் தெரியவில்லை. பிள்ளைகளை ஏந்திக்கொண்டு வயல்வெளி, காடு, கழனிகளைச் சுற்றி வந்தாள். பிள்ளைகளின் முதுகில் விழுந்திருந்த தீக்காயங்களை மருத்துவச் செடிகள் ஆற்றிக் கொடுத்தன. காற்று தன் கைக்குட்டையால் ஒத்தடமாகத் துடைத்து உலர்த்திக் கொடுத்தது.

புண்கள் மெல்ல ஆறி வந்தன. புண்கள் ஆறியென்ன, தழும்புகள் ஆற வேண்டுமே? தழும்புகள் பெரிய சுவடாகத் தோலில் அப்பிக் கிடந்தன. தழும்புகள் மீது அவள் ஆலிவ் இலைகளாலான எண்ணெயைத் தடவி ஒத்தடம் கொடுத்தாள். இலையோடு மஞ்சளைச் சேர்த்து அரைத்துப் பற்றிட்டாள். தண்ணீர் தன் இனத்தின் மீது நிகழ்த்திய இப்படியான அரங்கேற்றத்தை நினைத்து மனதிற்குள் புழுங்கினாள். அணிலியின் மகவு, பேரன், பேத்தி, தலைமுறை தாண்டியும் பிள்ளைகளின் முதுகில் விழுந்திருந்த கோடுகள் மறைவதாக இல்லை.

ஒருநாள் ஒரு அணிப்பிள்ளையான் கேட்டான், “நம் முதுகில் கோடுகள் எப்படியாம் விழுந்தது?”

அணிலி, அக்கோடுகளை அருகம்புற்களால் நீவிக் கொடுத்தபடி சொன்னாள், “கடவுள் நமக்குக் கொடுத்த கோடுகள் இவை.”

“நம் முதுகில் மட்டுமேன் இந்தக் கோடுகள்?”

“ஏனென்றால் நாம் கடவுளின் பிள்ளைகள்.”

பிள்ளைகள் இதை நம்பினார்கள். நாங்கள் கடவுளின் பிள்ளைகளென சுக உயிரிகளிடத்தில் சொல்லித் திரிந்தார்கள். தான் கடவுளின் குழந்தைகள் என்கிற பெருமிதத்தில் காடு, கழனிகளைச் சுற்றி வந்தார்கள்.

இப்படியான ஒருநாளில் அந்தக் கடவுளின் பிள்ளைகள் மீது அடுத்த அரங்கேற்றம் நிகழ்த்தப்பட்டது. நிறைய அல்ல, கொஞ்சம். கொஞ்சம் கூட இல்லை, இவ்வளவேதான்.

அணிப்பிள்ளைகள் வசிக்கும் தெங்கு மரத்தில் ஏறிய சில விரியன்கள் அவர்கள் அருந்தும் இளநீரில் மலப்புழை வழியே புழுக்களைக் கழித்துச் சென்றிருந்தார்கள். ■

நூல் : நீ காதல் நான் கஸல்
ஆசிரியர் : தி.கலையரசி
வெளியீடு : படைப்பு பதிப்பகம்
73388 97788 / 73388 47788

“எப்போதும் காதலில்
 நீந்திக்கொண்டே இருக்கிறேன்
 கரையே
 தென்படாமல் இரு”

கலையரசி எழுதியிருக்கும் “நீ காதல் நான் கஸல்” என்னும் கஸல் கவிதைத் தொகுப்பில் இடம்பிடித்திருக்கும் இந்தக் கவிதையும் அதன் ஆழமும் என்னை விட்டு விலகாமல் என் இரத்த நாளங்களில் கலந்து மீண்டும் மீண்டும் என் இதயத்திற்குள் சென்று வந்து கொண்டிருக்கிறது. இப்படித்தான் சில நாட்களில் சில பாடல்கள் திரும்பத் திரும்ப மனதிற்குள் ஒலித்துக்கொண்டேயிருக்கும். கஸலும் பாடல் போலத்தானே??

மொத்தமாக ஏழே வார்த்தைகள். அந்த ஏழு

கவிதையும் காதலும் கஸலாக..

வார்த்தைகளும் கஸல் என்ற மாயத்திற்குள் சிக்கி நம்மையும் சிக்கவைத்திருப்பது உண்மையில் ஒரு பேரதிசயம். காதலில் மட்டுமே தொடர்ந்து சோர்வடையாமல் நீந்திக்கொண்டே இருக்க முடியும்.

நீந்திக்கொண்டு எங்கே செல்வது?? எங்கேயும் செல்ல முடியாது. கரையும் தென்படாது. காதலுக்கு எல்லை காதல்தான். அதே நேரத்தில் காதலையும் அளவிட முடியாது.

இப்படி காதலை மட்டுமே மையப்படுத்தி மெல்லிய சோகத்துடன், கவிக் கோ அப்துல் ரகுமான் அவர்கள் வகுத்துத் தந்த பாதையைப் பின்பற்றிக் கஸல் வடிவத்தில் “காதல்குறள்” படைத்திருக்கிறார் கலையரசி. கஸல் எழுதும் வெகு சில கவிஞர்களில் இவரும் ஒருவர். இன்னும் சொல்லப் போனால் கஸல் எழுதும் பிரதான பெண் கவிஞர் இவரெனத் தாராளமாகக் கூறலாம்.

இனி இந்தக் கஸல் தொகுப்பில் எனக்கு மிகவும் பிடித்த சில பாக்களையும், அதை இந்த அடியேன் எப்படி புரிந்துகொண்டிருக்கிறேன் என்ற விளக்கத்தையும் பட்டியலிட முயல்கிறேன்.

“நான் கடவுளை ஏற்றதில்லை
 ஆனால்
 காதலித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்”

கடவுள், காதல் இரண்டும் ஒரே நிலையில் வைத்துப் பார்க்கப்படுகிறது. கடவுள் நம்பிக்கை இல்லாமல் கூட இருக்கலாம்,

ஆனால் காதல் நம்பிக்கை இல்லாமல் இருக்கக்கூடாது. உலகம் முழுக்கக் காதலால் நிரப்பப்பட்டிருந்தால் கடவுளுக்கு வேலையே இருக்காது - இப்படியான பல படிமங்களையும் புரிதல்களையும் வாசிப்பவன் மனதில் எழுப்பியிருப்பது இந்தக் கவிதையின் வெற்றி.

“திரைக்குப் பின்னே
ஒளிந்திருக்கிறாய்
விலக்கி விடாதே
காதலில் ரகசியம்தான் அழகு”

காதல் என்பது இருவர் மட்டுமே ஆடும் கண்ணாமூச்சி விளையாட்டு. அவன் ஒளிவதும் இவள் கண்டுபிடிப்பதும், அவளுக்குள்ளிருக்கும் இவனைக் கண்டுபிடிப்பதும் என எந்தப் பொழுதிலும் விளையாட்டுதான்.

திரைக்குப் பின்னால் ஒளிந்திருப்பதை மட்டுமே இரகசியமாக வைத்துக்கொள், மற்றபடி வேறு எந்த ரகசியமும் நமக்குள் இருக்கக்கூடாதெனப் பிடிபடுவதும் என எத்தனை எத்தனைச் சிந்தனையோட்டங்களைக் கிளப்புகிறது இந்தக் கஸல்.

“உனக்கும் எனக்குமான உறவு
வரையறுக்க முடியாதது
அது வட்டத்தின் தொடக்கத்தை
தேடுவது”

வட்டத்தின் தொடக்கத்தை வட்டம் வரைந்தவனால் கூட கண்டுபிடிக்க இயலாது. ஒரு புள்ளியில் இருந்து தொடங்கும் வட்டம் முழுதாய் முடிந்தபின் எங்கு தொடங்கினோம் என்பது மறந்து விடுகிறது. காதல் தொடங்குவதும் அப்படியே. காதல் மூலம் விளைந்த உறவும் அப்படியே. இன்னொரு விதத்தில் பார்த்தோம் என்றால் இருவரைச் சுற்றி வட்டமாக இருப்பதே காதல்தானே. ஆதியும் அந்தமும் வட்டமும் உறவும் அனைத்தும் காதலே, கஸலே...

“காதல்
நமக்கு நடுவே இருக்கும்
மாயக்கண்ணாடி
நீ பார்க்கும்போது
உன்னைக் காட்டுகிறது

நான் பார்க்கும்போதும்
உன்னையே காட்டுகிறது”

இது பித்தேறிய காதலின் நிலை. மாயக்கண்ணாடியில் எப்படி பார்த்தாலும், இருவரில் யார் பார்த்தாலும் இன்னொருவர் முகமே தெரிகிறது. தூரத்தில் தெரியும் வானம், முகம் கழுவும் நீரின் பிம்பம், உறக்கத்தினூடே வரும் கனவு, பரந்து விரிந்திருக்கும் கடல் என அனைத்துமே காதலின் மாயக்கண்ணாடிகள்தான்.

“கவிதை முடிகிற இடத்தில்
காதல் பிறக்கிறது
அது இன்னொரு கவிதையை
தொடங்கி வைக்கிறது”

எனக்கு மிகவும் பிடித்த கவிதை இது. கவிதை முடிகிற இடத்தில் காதலைத் தவிர வேறு எது பிறக்க முடியும், அப்படி பிறந்த காதல் கண்டிப்பாக இன்னொரு கவிதையைத்தான் பிரசவிக்கும். சங்ககால அகநானூறு முதல் இன்றைய நவீனக் காதல் கவிதைகள் வரை காதலை எப்போதும் ஈரம் குறையாமல் பார்த்துக்கொள்வது கவிதைகள்தானே. ஆக காதல் என்றால் கவிதை- கவிதை என்றால் காதல் இரண்டும் ஒன்றெனக் கலந்திருப்பதுதான் கஸல்.

இப்படியான கஸல்களை அடுக்கிக்கொண்டே போக முடியும். ஆனால் அனைத்துக் கவிதைகளையும் இங்கேயே கூறிவிட்டால் நீ காதல் நான் கஸல் நூலின் வாசிப்பனுபவம் எனக்குக் கிட்டியது போல உங்களுக்குக் கிட்டாது என்ற ஒரே காரணத்தினால் இத்தோடு நிறைவு செய்கிறேன்.

இந்த நூலின் தொடக்கத்தில் தன் இணையர் இளவழகனுக்கு இந்த நூலைச் சமர்ப்பணம் செய்திருக்கிறார் ஆசிரியர். இளவழகனும் கலையரசியும் காதல் கஸல் பாடி வாழ்வாங்கு வாழட்டும். இன்னும் இன்னும் பல நூல்களைப் படைக்கப்போகும் கலையரசிக்கு இப்போது போல எப்போதும் அவர்துணையாக இருக்கட்டும். ■

கவிதைக்குள் கலந்திருக்கும் கதை

‘எழுத்தில் என்ன ஆணைமுத்து, பெண்ணெழுத்து?’ என்று எழுத்தாளர் அம்பை கேட்டபோது, எனக்கும் அது சரியென்றே பட்டது. அவரவர் அனுபவத்தை அவரவர் படைக்கையில், ஒரு படைப்பை எழுதியவர் ஆணா, பெண்ணா என்று பிரித்துப் பார்க்கும் பாலின பேதம் தேவையில்லை என்பதே எனது கருத்தாகும் அப்போதிருந்து.

1980களில் தமிழில் ஒடுக்கப்பட்ட - தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தைச் சேர்ந்த எழுத்தாளர்களின் படைப்புகள் ‘தலித் இலக்கியம்’ எனும் பெயரில் தனித்துவமான அடையாளத்தோடு எழுதப்பட்டன. அதுவரை ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் குறித்துப் பல படைப்புகள் வந்திருந்தபோதும், ஒடுக்கப்பட்ட சமூகத்தைச் சேர்ந்த ஒருவரே தனது வலிகளை,

தனக்கான மொழியில் எழுதுகையில் அதன் வீரியம் இன்னும் கூடுதலாக இருப்பதை உணர முடிந்தது.

எல்லா வகையான நூல்களையும் தேடிப் படிக்கும் எனக்குச் சில பெண் கவிஞர்கள் எழுதிய கவிதை நூல்களும் அப்போது வாசிக்கக் கிடைத்தன. அதுநாள் வரை ஓளவையார், ஆண்டாள், காரைக்கால் அம்மையாரின் சங்ககாலக் கவிதைகள் சிலவற்றோடு, செளந்தரா கைலாசம், பொன்மணி வைரமுத்து, நிர்மலா சுரேஷ், விஜயலட்சுமி, தேவமகள், இந்திர பவாநி ஆகியோரது கவிதைகளையும் நான் வாசித்திருந்தேன். கவிதைகள் என்ற அளவில் அவை பிடித்திருந்தனவே தவிர, பெண் எழுத்து என்று குறிப்பிட்டுச் சொல்லத்தக்க வகையிலான சிறப்புக் கூறுகளேதும்

அக்கவிதைகளில் இல்லை.

அச்சுமூலில் நான் எங்கோ வாசித்த ஒரு கவிதை சட்டென என்னைச் சுண்டி இழுத்தது. 'அட... இது என்ன புதுவிதமான கவிதையாக இருக்கிறதே...!' என்று மீண்டும் வாசித்தேன்.

'படிதாண்டி குளம் சுற்றி
உனைத்தரிசிக்க வரும்
உன் மகளை உன் மகளை
கேலி செய்கின்றான்.
அழகி மீனாட்சி...!
உன் காலத்தில்
எப்படி நீ உலாப்போனாய்?'

பெண்ணை வெறும் போகப்பொருளாய்ப் பார்க்கும் சராசரி பார்வைக்கு எதிராகக் கோபமாய் நீளும் இக்கேள்வி, யாரை நோக்கிக் கேட்கப்பட்டது என்பதே இக்கவிதையின் மீதான என் கவனத்தைக் குவித்தது. மதுரையை ஆளும் மீனாட்சி அம்மையிடம் இக்கேள்வி கேட்கப்பட்டுள்ளது. கேட்க வேண்டிய சரியான கேள்விதான்; கேள்வி கேட்டவர் யாரெனப் பார்த்தேன். அட... அதுவும் இரா.மீனாட்சி என்றிருந்தது. மீனாட்சியிடம் மீனாட்சி கேட்டிருக்கும் கேள்வி, இதயமுள்ள எல்லா மனித மனங்களிலும் குத்தி நின்றது.

இந்தக் கவிதையைப் படித்த பின்னர், சில ஆயிரம் பேராவது பெண்ணைப் பார்க்கும் தனது கீழான பார்வையைச் சற்றேனும் மாற்றிக்கொண்டிருப்பார்கள் என்பது என் உறுதியான நம்பிக்கை. அந்த ஒற்றைக் கேள்வியே கவிஞர் இரா.மீனாட்சியின் கவிதை நூல்களைத் தேடிப்படி என்று என்னிடம் சொன்னது. நானும் அப்படியே பயணமானேன்.

இராமச்சந்திரன் - மதுரம் இணையருக்குத் திருவாரூரில் 1941ஆம் ஆண்டு சனவரி 23 அன்று மகளாகப் பிறந்தவர் இரா.மீனாட்சி. தந்தையார் ஒரு பத்திரிகைச் செய்தியாளராவார். சிறுபிராயத்தில் தாத்தாவின் பராமரிப்பில் வளர்ந்தார். இரயில்வே துறையில் பணியாற்றிய தாத்தாவுடன் இருந்தபடி தனுஷ்கோடி, செங்கோட்டை ஆகிய ஊர்களில்

ஆரம்பக் கல்வியையும், விருதுநகரில் உயர்நிலைப்பள்ளிப் படிப்பையும் படித்தார். பிறகு பி.எஸ்சி., ஹோம் சயின்ஸ் மற்றும் எம்.ஏ., சோஷியல் ஓர்க் படிப்பையும் முடித்தார்.

சிறுவயது முதலே இயற்கையின் மீதான காதலோடும், சமூகத்தின் ஒடுக்கப்பட்ட சீழ் நிலையிலுள்ள மக்கள் மீதான நேசத்தோடும் வாழ்ந்த கவிஞர் மீனாட்சிக்குள் கவிதையென்பது வெகுஇயல்பாக எழுந்து வந்தது.

1976ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரி 21 அன்று விழுப்புரம் மாவட்டத்திலுள்ள புதுச்சேரி அருகேயுள்ள ஆரோவில் எனும் ஊருக்குக் குடியேறிய கவிஞர் இரா.மீனாட்சி, கடந்த 47 ஆண்டுகளாக அங்கேயே வசித்துவருகிறார்.

"ஆரோவில்லுக்கும் உள்ளூர் கிராமங்களுக்கும் இடையே இணைப்பாக இருக்கக்கூடிய தகுதி வாய்ந்த தன்னார்வலரை அவர்கள் தேடுவதை அறிந்து, ஆரோவில்லைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டு நானும் வந்தேன். ஆனால் இங்கு அதிகம் எதுவுமில்லை என்பதைக் கண்டு மிகவும் ஆச்சரியப்பட்டேன்.

நிலத்தின் மையத்தில் ஒரு பெரிய குழி மட்டுமே இருந்தது. இரும்புக் கம்பிகள் வெளியே ஒட்டிக்கொண்டன. ஆனால் நான் ரூட் லோமனைச் சந்தித்தபோது அவரால் மிகவும் ஈர்க்கப்பட்டேன். நான் சரியான இடத்தில் இருக்கிறேன் என்று எனக்கு உடனடியாகத் தெரியும். எல்லோரும் மிகவும் உதவியாக இருந்தனர். 'இதை எடு, அதை எடு' என்று அவர்கள் அனைவரும் என்னை மாத்ரிமந்திர் முகாமில் சேர்த்தனர்" என்று தான் ஆரோவில்லுக்கு வந்த சூழலைப் பற்றிப் பகிர்ந்துகொள்ளும் கவிஞர் இரா.மீனாட்சி, இன்றைக்கு ஆரோவில்லை இயற்கை சூழ்ந்த அழகிய பகுதியாக மிளிர்ச் செய்ததில் மிக முக்கியப் பங்காற்றியுள்ளார்.

ஆரோவில்லில் வாழும் மக்களுக்கும் அங்குள்ள ஆசிரியர்கள், இளைஞர்கள் மற்றும் குழந்தைகளுக்கும் ஒரு தாயாக விளங்கிவருகிறார் கவிஞர் இரா.மீனாட்சி.

இளையோர் கல்வி மையத்தைத் தொடங்கி, தாழ்த்தப்பட்ட கிராம மக்களும் தங்களுக்கான கல்வியைப் பெறலாம் என்கிற நம்பிக்கையை விதைத்தார். தனது சிந்தனை முழுக்க ஆரோவில்லின் முழுமையான வளர்ச்சிக்கெனச் செயல்பாடுகளை முன்னெடுப்பதிலேயே செலவிட்டார்.

ஆரோவில்லின் தொழிலாளி முகாமில் ஹாலந்து நாட்டைச் சேர்ந்த அன்டோனியஸ் வில்ஹிம்மஸ் பீட்டர் வான் மேகனை முதன்முதலாகச் சந்தித்தார். டச்சுக்காரரான அன்டோனியஸை இரண்டு வருடங்கள் கழித்துத் திருமணமும் செய்துகொண்டார். ஆரோவில்லில் கணவருடன் இணைந்து புதிய மனித சமுதாய அமைப்புப் பரிசோதனையில் ஈடுபட்டார். இந்தியக் கலாச்சாரம் பற்றிய வகுப்புகளுக்கான வருகைதரு சிறப்புப் பேராசிரியராகப் பல நாடுகளில் பணியாற்றினார். சாகித்திய அகாதமி தமிழ் ஆலோசனைக் குழுவின் உறுப்பினராகவும் பங்களித்தார். ஆரோவில் கிராமச் செய்தி மடலின் (மாத வெளியீடு) ஆசிரியராகவும், நிர்வாகியாகவும், ஆரோவில் நிர்வாகிகளின் ஊழியர் நல நிர்வாகத் திட்டத்திலும் பங்காற்றிவருகிறார்.

தொடக்கக் காலத்தில் இரா.மீனாட்சி எழுதிய கவிதைகள், எழுத்தாளர் சி.சு. செல்லப்பா நடத்திய 'எழுத்து' இதழில் வெளிவரத் தொடங்கின. பிறகு கண்ணதாசன், கணையாழி, தீபம், நாணல், கவி, அன்னம்விடு தூது, ஓம்சக்தி போன்ற இதழ்களிலும் அவரது கவிதைகள் வெளிவந்தன.

1970ஆம் ஆண்டில் 'நெருஞ்சி' எனும் கவிதை நூலினை வெளியிட்டார். 1978இல் 'சடுபூக்கள்' கவிதை நூல் வெளிவந்தது. கவிஞர் மீராவின் அன்னம் வெளியீடாக 'தீபாவளிப் பகல்' (1983) நூல் வந்தது. தமிழ் - ஆங்கிலம் என இருமொழி கவிதை நூலாக 'மறுபயணம்' (Another Journey - 1998) நூலும் வந்தது.

கவிஞர் இரா.மீனாட்சி எனும் கவிப்பறவை தனக்கான சுதந்திர வெளியை வான்வெளியிலல்ல... இந்த மண்ணிலேயே உருவாக்கிக்கொண்டு, சிறகுகள் விரித்தபடி வலம் வந்தது.

'எங்கும் வெளி
பெரிய வெளியில்
சிறிய வெளி என்வீடு
வீட்டிற்குள் என் உடம்பு

அங்கும் வெளிதான்
வெளியில் பரவச ஒளியின்
எல்லையில்லாத நாட்டியம்' (மறுபயணம்)
- என்றெழுதினார்.

காந்தியச் சிந்தனைகளை முழு
மனதோடு ஏற்று, அதன்வழி வாழ்வதோடு,
கவிதைகளையும் அவ்வழி நின்று
படைத்துவருபவர்களுள் இரா.மீனாட்சி.

'இந்தக் கணம்' என்றொரு கவிதை;
'முள்ளாலமரச் சருகு
தள்ளி விழுந்து
நடந்து சென்ற சத்தம்
கவனம் கலைத்தது.
அந்த இரைச்சலில்
என்னைக் கடந்துசென்ற
அரை மஞ்சள்நிற
குறும் வண்ணத்துப் பூச்சிகள்
இரண்டு மூன்று மேலும் மேலும்
காற்றில் எழுதிச் சென்ற
கவிதை வரிகளைக்
கேட்காமல் போன துக்கம்
செவிகளுக்குள் இறங்கியது.

திண்ணை
அமைதி காக்கிறது
இந்தக் கணம்!' (காலச் சாயல்கள்)

வாழ்வின் ஒவ்வொரு கணத்தையும்
உற்றுநோக்கி எழுதுதல் கவிஞர்களுக்கே
வாய்த்த பெரும்பேறு. அந்தப் பேறினைப்
பெற்ற கவிஞர் இரா.மீனாட்சி, 'சாப
விமோசனம்' என்றொரு கவிதையையும்
எழுதியுள்ளார்.

'அரைக்கலாம் வழிக்கலாம்
திரிக்கலாம் சலிக்கலாம்
குத்தலாம் குடையலாம்
செதுக்கலாம் செருகலாம்
அள்ளலாம் அளக்கலாம்

கிள்ளலாம் கிழிக்கலாம்
புரட்டலாம் பிரிக்கலாம்
உருட்டலாம் தட்டலாம்
வெட்டலாம் வறுக்கலாம்
மூடலாம் திறக்கலாம்
பாடலாம் மனதிற்குள்
இவை எல்லாம் எங்களது
சமையலறை நிர்ணயங்கள்.

வெளியே வந்தால்
வெகுமானங்கள்
வேறுமாதிரி!

- என்று கவிதையின் முடிப்பில்
சமூக எதார்த்தத்தைப் போட்டுடைக்கும்
கவிவெளிப்பாட்டை இரா.மீனாட்சியின் பல
கவிதைகளில் காணலாம்.

சாகித்திய அகாதமி வழங்கும் 2022ஆம்
ஆண்டிற்கான யுவபுரஸ்கார் விருதுக்கான
தேர்வுக்குழுவில் கவிஞர் இரா.மீனாட்சியும்,
பால சாகித்திய புரஸ்கார் தேர்வுக்குழுவில்
நானும் இடம்பெற்றிருந்தோம். இருவரும்
சந்தித்துப் பேசும் வாய்ப்புப் பலாண்டுகளுக்குப்
பிறகு கடந்த ஜூன் 23 அன்று வாய்த்தது.
பேரன்போடு என் கைகளைப் பற்றிக்கொண்ட
கவிஞர், "தம்பி, நானும் இப்ப ஹைக்கூ
கொஞ்சம் எழுதியிருக்கேன். ஒரு தொகுப்பா
கொண்டு வரணும்" என்றார்.

தமிழின் மூத்த - எனக்குப் பிடித்த
கவிஞரொருவர் அப்படிச் சொன்னது எனக்குப்
பெருமகிழ்வைத் தந்தது. கவிஞரது 'காலச்
சாயல்கள்' (நவம்பர் 2022) கவிதை நூலில் 'குக்கூ'
எனும் 6 குறுங்கவிதைகளை எழுதியுள்ளார்
இரா.மீனாட்சி. அதில் நான்கு கவிதைகள்
இரண்டு வரிகளிலும், இரண்டு கவிதைகள்
மூன்று வரிகளிலுமாக அமைந்துள்ளன.

'பயந்து மூடும் எனது இமைகள்
பூ முள்ளில் பசியாறும் தேன்சீட்டுகள்.'
'குப்பை மேட்டில்
சொந்தங்களின் மாமிசத்துணுக்குகள்
மேயாத பசுக்களின் அதிர்வுகள்..!'

கவிஞர் இரா.மீனாட்சியின் கவிதைகளில் இடம்பெறும் 'பன்னீர்ப்பூ', எப்போதுமே மனத்தை ஈர்க்கும் கவிதை மணமுடையது. வேறு வேறு காலங்களில் கவிஞர் எழுதியிருக்கும் பன்னீர்ப்பூ கவிதைகளை வாசிக்கையில் கவிஞரது பூ மனம் நமக்கும் வாய்த்திட வேண்டுமென்கிற ஆவல் எழுகிறது.

'உதிர்ந்தது பன்னீர்ப்பூ
மண்ணுக்குத்தான்
மேனியெல்லாம் நீர்க்கோவை
வழுக்கியது பன்னீர்ப்பூ'
- என்றொரு கவிதையிலும்,

'பன்னீர்ப் பூவே!
சின்னப்பெண் நான்
உன்னைப் பார்த்தபோது
உன் உருவமே முன்நின்றது...

இந்தக் கார்த்திகைக் காலையில்
குடியிருப்புச் சாலையில்
ஆளரவமற்ற பொழுதுகளில்
மழையெனப் பொழிந்து
மனமெல்லாம் நிறைந்து
வாசனைக் காற்றில் கரையவிட்டு
வானத்திசைக்கு உயர்த்திச் செல்கிறாய்
பன்னீர்ப் பூவே!
இயற்கைக் கோவிலின் மரக்கிளை
விளக்கே
பொந்துகள் பதிந்த வெள்ளிப் பூவே
திருவுருமாற்றம் உனக்கா எனக்கா?

- என்று இன்னொரு கவிதையிலும் நெகிழ்ந்திருப்பார்.

தொடர்ந்து தமிழ்க் கவிதைத்தளத்தில் எழுதிக்கொண்டும், தன்னளவில் மிகுந்த மனநிறைவோடு இயங்கிக்கொண்டுமிருக்கும் கவிஞர் இரா.மீனாட்சியின் 'சுடுபூக்கள்' எனும் கவிதை, அமெரிக்க வெளியீடான 4000 ஆண்டுகால உலகக்கவிதைகள் எனும் ஆங்கிலத் தொகுப்பு நூலில் இடம்பெற்றுள்ளது. சங்க

காலத் தமிழ்க் கவிதைகளுக்குப் பின் 20ஆம் நூற்றாண்டிற்காகச் சேர்க்கப்பட்டுள்ள ஒரே தமிழ்க் கவிதை இரா.மீனாட்சியினுடையது என்பது இன்னொரு சிறப்பு.

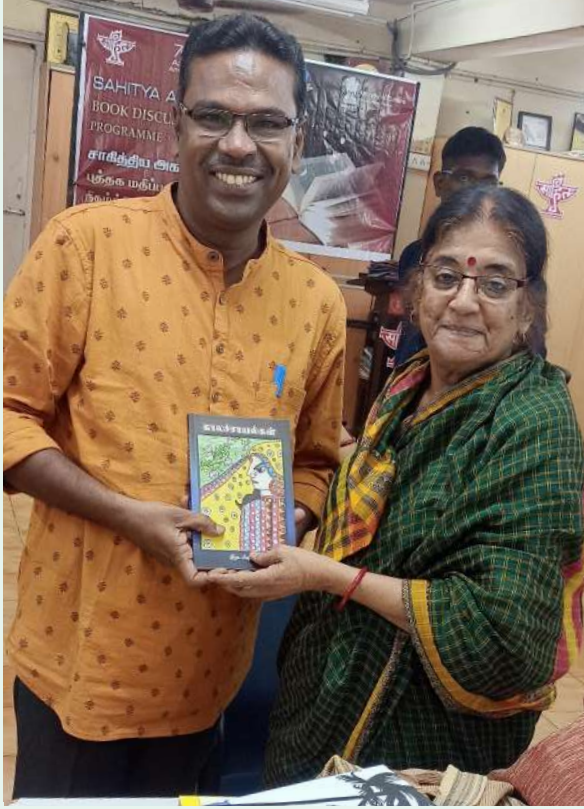
"நான் பிறந்த கவிஞன்! நான் படிக்கவோ எழுதவோ முன்பெல்லாம் கவிதைகளை உருவாக்கி, வாசித்து என் தலையில் தூக்கிச் சுமந்தேன். நான் ஆரோவில் வந்ததிலிருந்தே இந்த அழகிய நர்சரி தோட்டத்தில் வாழ்ந்துவருகிறேன், என்னைச் சுற்றியுள்ள இயற்கையான கூறுகள் மற்றும் பூக்கள் மற்றும் வண்ணங்களைப் பற்றி நான் தன்னிச்சையாக எழுதுகிறேன்" என்று தன் கவிதைகளைப் பற்றிச் சொல்லும் இயல்பு மனம் படைத்த கவிஞர் இரா.மீனாட்சி, மதுரை மகள் எனும் புனைபெயரிலும் கவிதைகளை எழுதிவருகிறார்.

காவ்யா வெளியீடாக 2002இல் 'மீனாட்சி கவிதைகள்' எனும் தொகுப்பு வெளியானது. வாசனைப்புல் (2006), உதயநகரிலிருந்து (2006), கொடிவிளக்கு (2009), ஓவியா (2014), கூழாங்கல் (2018), மூங்கில் கண்ணாடி (2019) ஆகிய கவிதை நூல்களும் வெளிவந்துள்ளன.

இந்தியாவின் அறப்போராளியான வினோபா பாவேயின் இயக்கத்தில் பங்கேற்று, தமிழகமெங்கும் சர்வோதயப் பாத யாத்திரை சென்றவர் கவிஞர் இரா.மீனாட்சி. மேலும், நெருக்கடி நிலைக் காலகட்டத்தில் ஜெயப்பிரகாஷ் நாராயணன் குழுவினருடனும் இணைந்து செயல்பட்டவர்.

ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் பொன்விழாவையொட்டி, ஆரோவில்லிற்கு வழங்கப்பட்ட நட்புப் பரிசினைப் பெற ஆரோவில் சார்பாளராக 1995இல் நியூயார்க் சென்றார் கவிஞர். அதேபோல், 2003இல் யுனெஸ்கோ - பாரீஸில் ஆரோவில் சர்வதேச நகர வளர்ச்சி பற்றிய நிகழ்வில் தமிழ்க் கலாச்சாரத் தொடர்பாளராகப் பங்கு பெற்றார். மார்ச் 2006இல் ஆரோவில் இந்திய ஆப்பிரிக்க நட்புக் கழகம் தொடங்குவதற்காக, ஆரோவில் பிரதிநிதிகளுடன் தென்னாப்பிரிக்காவின் கேப்டவுன் நகரத்திற்குச் சென்றார் இரா.மீனாட்சி.

2006ஆம் ஆண்டுக்கான சிறந்த நூலாகக் கவிஞரது 'உதய நகரிலிருந்து' எனும் கவிதைநூல் தமிழ் வளர்ச்சித் துறையின் பரிசீனைப் பெற்றது. 2010இல் கவிக்கோ அப்துல் ரகுமான் அறக்கட்டளை வழங்கிய 'கவிக்கோ விருது' பெற்றார். அருகிவரும் மாட்டுவண்டி, பனைமரமும் நாட்டுப்புற மக்களும், தமிழில் கடித இலக்கியம் உள்ளிட்ட சில ஆய்வு நூல்களையும் எழுதியுள்ளார்.

தமிழ்க் கவிதையின் தனிமுத்திரையுடன் எழுதியும் இயங்கியும் வரும் கவிஞர் இரா. மீனாட்சியின் கவிதைகளில் தேவையற்ற வார்த்தைகள் ஏதுமிருக்காது. சுருக்கமாய்ப் பளிச்சென எழுதுவார். சிறு கவிதைகள் என்றாலும் அதில் பெருங்கதையாடலுக்கான பொருள் பொதிந்திருக்கும். 'காலச் சாயல்கள்' நூலின் முதல் கவிதையான 'தாய்க்காலம்' கவிதை, நல்லதொரு கதைக்கவிதையாகும். அக்கவிதை இதோ...

நீ வலியை விழுங்கிக்கொண்டாய்
குளிகைகளுடன்.

ஆதரவாய்

என்கை சிகப்பு வளையல்களை

வருடிவிட்டாய்

தேவாரம் பாடினாய்

தேன்மொழி பேசினாய்

எம்மை உருக்கினாய்

நேரமில்லை எனக்குத்தான்

உன்னோடு அணைத்திருக்க

தனித்திருக்க

உன் கனவுக் கதைகளைக்

கேட்டிருக்க

ஒதுக்க முடியவில்லை ஒரு நாளை.

என் இடதுகை வளையலைக் கழற்றி

உன் விரல்களுக்குள்ளே

நிறுத்திவிட்டுத் திரும்பிவிட்டேன்.

மறுவளையல் வலது மணிக்கட்டில்

குறுங்கோபத்துடன் மெளனித்தது.

இன்றைய நாளில்

உன் நிழற்படத்தின் முன்பரப்பில்

மலரடுக்கி தீபமேற்றும் இவ்வேளையில்

இதோ இப்போது

ஒரு கால வேலையில்

உனக்கான நேரம் தழுவாது நழுவியதன்

துக்க நீட்சி தமிழில் தேம்புகிறது...

"அம்மா அம்மா!"

தமிழ்க் கவிஞர்களில் இருவரை மட்டுமே அக்கா எனும் உறவின் உரிமையோடு நான் அழைப்பதுண்டு. ஒருவர் பேராசிரியர், கவிஞர் மித்ரா. இன்னொருவர் இரா.மீனாட்சி. பல்லாயிரம் கவித்தம்பிகளால் அக்கா என்று அன்போடு அழைக்கப்படும் கவிஞர் இரா. மீனாட்சி, தமிழ்க் கவிதையின் பேராளுமைமிக்க பெண் கவிக்குரல் என்று உறுதிபடக் கூறலாம்.

- இன்னும் வரும் ■

● ஜின்னா அஸ்மி

மூடநம்பிக்கையின் முதல் சொல்
விதியாகத்தான் இருக்கும்
ஆக
தெளிவு பெறு என்றான்

விதி என்பது பாதை
வாழ்வு என்பது பயணம்
பாதையில்லாமல் பயணம் ஏது?
என்றேன்

பயணிக்கத் தெரிந்தவனுக்கு
பாதையை அமைத்துக்கொள்ள
தெரியாதா என்றான்

கடவுள் நம்பிக்கை
இல்லாதவன்தான்
விதியை விமர்சிப்பான்
என்றேன்

நல்ல நிகழ்வென்றால்
நான் செய்தது
எனப் பெருமைப்பட்டுக்கொள்ளும்
நீங்கள்தான்
துயர்மிகு நிகழ்வென்றால்
விதி அவ்வளவுதான்
எனக் கடவுளைக் கைகாட்டுகிறீர்கள்
பழி சொல்லப் பழகிய
உங்களிடம்

விதி வசமாகச் சிக்கிக்கொண்டது
வேடிக்கைதான் என நகைத்தான்
அவன் மேலும் சொன்னான்
கடவுளால் படைக்கப்பட்ட மனிதன்
நம்பிக்கை
மனிதனால் படைக்கப்பட்ட கடவுள்
மூடநம்பிக்கை
என்று சொல்லிவிட்டு மறைந்தான்

- அவன் இன்னும் சொல்வான் ■

என்ன யோசித்துக்கொண்டிருக்கிறாய்
என்றபடியே
வெளியே வந்தான் அவன்

விதி என்ற ஒன்று
இருக்கிறதா இல்லையா
என யோசிக்கிறேன்
என்றேன்

ஜீபாஸ் தலையில் ஒளிவட்டமும் காமதேனு போட சாணியும்

கிளாஸிஸம் என்ற இலம் முரண்பாடுகளையும் அவநம்பிக்கையையும் ஒரு விரக்தி மனநிலையையும் தேக்க நிலையையும் சந்திக்கத் தொடங்கியது. அதனால் கிளாஸிஸம் இரு புதிய கிளைகளை (இலங்கள்) விட்டது. ஒன்று மேனரிஸம், மற்றொன்று பரோக் இலம் என்று சொல்லியிருந்தேன் சென்ற தொடரில்... அது குறித்து இந்தத் தொடரில்..

பெரும்பாலான இலங்கள் ஓவியம், சிற்பத்துறையிலிருந்தே இலக்கியத்துக்குப் பரவின எனலாம். இந்த மேனரிஸம் தோன்றும் போதே அப்படி பெயர் சூட்டிக்கொண்டு பிறக்கவில்லை. ஓவியத்துறையில் ஓவியம் வரைவதில் ஒரு மாற்றம் புதுமை நிகழ்த்தொடங்கியது.

அதாவது ரோமாபுரியில் கடவுள் நம்பிக்கை, மதம் சார்ந்த புரிதல், சக மனிதன் மீதான அன்பு இவற்றின் மீது இருந்த பிடிமானம் கொஞ்சம் தகரத் தொடங்கியது. சிந்தனையில் மாற்றம் வந்தால் செயலிலும் மாற்றம் வரத்தானே செய்யும். அந்தச் செயல் எல்லாத் துறைகளிலும் எதிரொலிக்கும் அல்லவா.. அப்படித்தான் மறுமலர்ச்சின்னு சொல்ல முடியாது, அதே நேரம் ஒழுங்கற்ற தன்மென்னும் சொல்லமுடியாது, இது ரெண்டுக்கும் நடுவில் இருந்து இயங்கியதுதான் மேனரிஸம்.

மேனரிஸம் என்ற சொல் இத்தாலியச் சொல்லான மனீரா என்ற சொல்லிலிருந்து வந்தது. அதாவது பழசு அப்படியே காப்பி பண்ணாம சுதந்திரமான இயங்கும் போக்கு

அல்லது பாணி என்பதைக் குறிப்பதுதான் மேனரிஸம் என்பது.

இப்போ ஒரு கவிதை எழுதிட்டாலே கவிஞர்ன்னு பெயருக்கு முன் அடைமொழியா போட்டுக்கிறாங்க. எனக்கு அதுல உடன்பாடு இல்ல. கவிதையியல் குறித்துத் தெரிஞ்சியிருக்கணும். கவிதையின் அழகியல், கவிதையின் அரசியல், சமூக உளவியல், பிற துறை பற்றிய கொஞ்சம் அறிவு இதெல்லாம் இருக்கணும்னு நான் நினைக்கிறேன். எல்லாம் தெரியணும். ஒருநூல் போட்டிருக்கணும். எழுதின கவிதைக்கு அர்த்தத்தை வாசகன்கவிஞர்கிட்டயே கேட்கக்கூடாது. ஒருவேளை அப்படி கேட்டா அவனுக்குப் புரியும்படி சொல்லத் தெரியணும். உன் இஸ்டத்துக்குப் புரிஞ்சிக்கோன்னு தப்பிக்கக்கூடாது. இது என்கருத்து.

ஆனா பாருங்க.. இப்படித்தான் ஒருமுறை வலம்புரி ஜான் தலைமையில் கவியரங்கம். என்னை சைக்கிளில் டபுள்ஸ் ஏத்திக்கிட்டிட்டுப் போனான் என் நண்பன். எனக்குத் தலைப்பு மேகம்.

மேகம்-

திசையின் சூல்பையில்

சிக்காத மகரந்தம்

வானப் பாணையிலிருந்து

வழிந்த பொங்கல்.

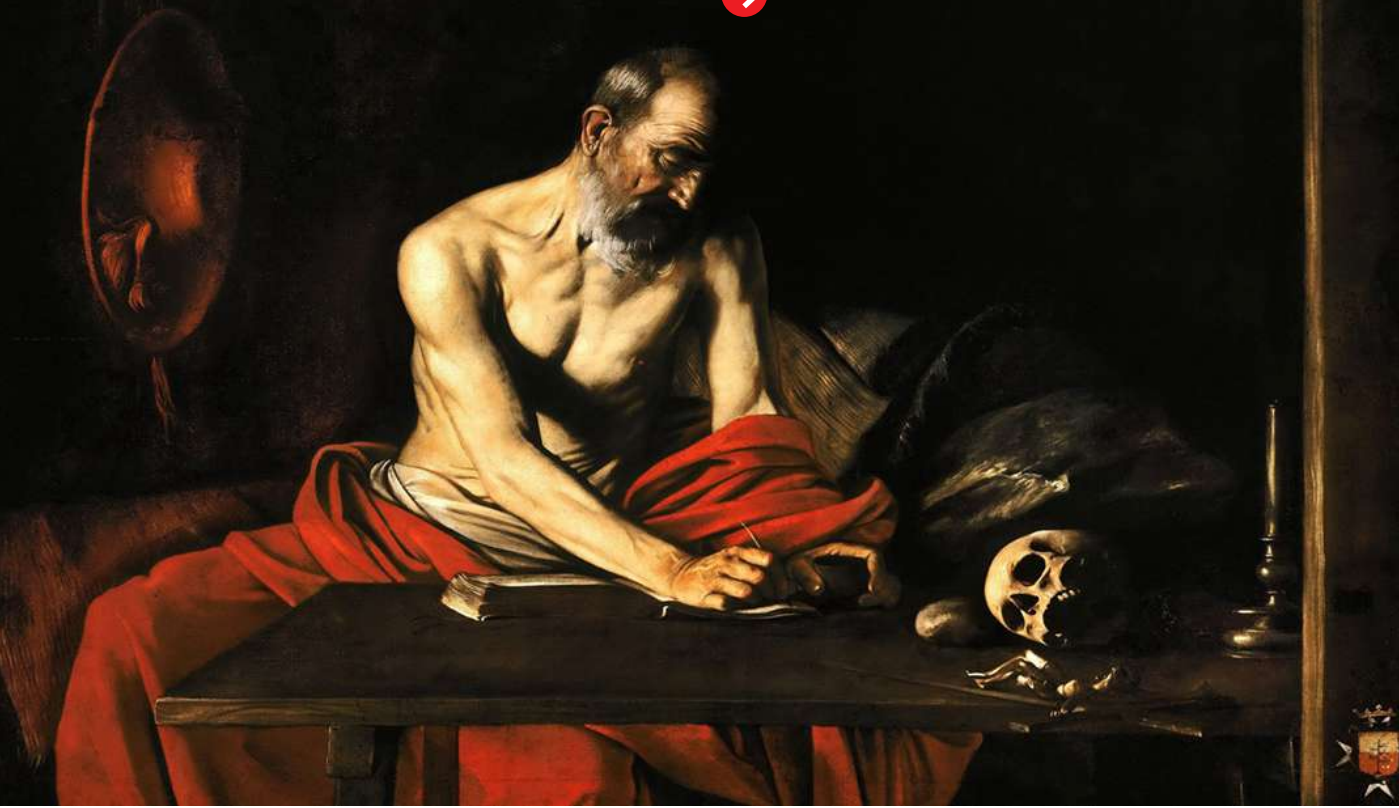
இப்படி செதுக்கிச் செதுக்கி வாசிச்சு முடிச்சதும் வலம்புரிஜான் பாராட்டினார். அப்போ என் கூட வந்த நண்பனைப் பார்த்து `இவர் என்ன செய்றாரு, கவிதை எழுதுவாரா?`ன்னு கேட்டாரு. நான் `இல்ல ஐயா, இவர் முன்னாள் கவிஞர்னு சொன்னேன். அவர் பதறிப்போயிட்டாரு.. `என்னது?` என்றார். `ஆமா ஸார், லவ் பண்ணும்போது கவிதை எழுதினான், அந்தப் பொண்ணை இம்பரஸ் பண்ண. கல்யாணம் ஆயிடுச்சி. இப்போ எழுதுவதில்லை. அதனால் முன்னாள் கவிஞர்ன்னு சொன்னேன்` என்றேன். கொஞ்சம் திமிராத்தான். அப்போ ரொம்ப திமிரா ஆணவமாத்தான் இருப்பேன். வலம்புரிஜான் என்னைப் பார்த்துக் கேட்டாரு.. `ஏன் சூர்யா,

ஒரு பெண் தனது இருபத்தியைந்து வயசில ஒரு பிள்ளை பெற்றாள். அவளுக்கு இப்போ அறுபது வயது. அதற்குப்பின் பிள்ளை பெறல. இப்போ அவள் முன்னாள் அம்மாவா. ஒரு குழந்தை பெற்றாலே அம்மாதான். ஒரு கவிதை எழுதிட்டாலே கவிஞர்தான். இதுல முன்னாள் இன்னாள் எல்லாம் கிடையாதுங்க` என்றார்.

சரி இப்போ எதுக்குச் சொல்றேன்னா.. கவிஞர்னு போட்டுக்கொள்ளும் நம்மவர்கள் போல அப்போது சுதந்திரமான பாணியைக் கைப்பற்றி வரைந்தவர்கள் யாரும் தங்களை

மேனரிஸ்ட்டுகள்னு சொல்லிக்கிட்டது இல்ல. பின்னாடி வந்த நம்ம இந்திரன் போன்ற அந்தக் காலத்துக் கலை இலக்கிய விமர்சகர்கள்தான் பதினாறாம் நூற்றாண்டு ஓவியங்களை வகைப்படுத்த மேனரிஸ்ட்ராயிங் என்றனர். ஆக மரபுகளுக்கு எதிராக இதுவரை இருந்து வந்த சமநிலையைக் குலைக்கத்தான் (கிட்டத்தட்ட இதுவும் கலகம்தான்) மேனரிஸம் உருவானது.

கிளாஸிஸம்னா ஒரு ஓவியத்தில் ஒரு மனிதன்னா இப்படித்தான் இருக்கணும்னு ரூல்ஸ்படி வரைஞ்சாங்க. மேனரிஸம் வந்தபின் கொஞ்சம் முன்ன பின்... அதாவது எப்படி சொல்றது? கொஞ்சம் ஏடாகூடாமா வரைஞ்சா என்ன குடியா முழுுகிடும் என்பது போல் விதியை மீறத் தொடங்கியதுதான் மேனரிஸம்.

உதாரணத்துக்கு இயேசுவின் கடைசி விருந்து ஓவியம் இருக்கிறது, அதில் இயேசுதான் முதன்மை. அவர் தலைக்குப் பின் ஒளிவட்டம் வரையப்பட்டது – இது கிளாஸிஸம்.

இயேசு மட்டுமே முதன்மையானவர் இல்லை. இந்த உலகில் ஜூடாஸ்-உம் முக்கியம், அவன் காட்டிக் கொடுக்காமல் இருந்தால் இயேசு புகழ் பெருமை தெரிந்து இருக்காதே.. ஆக ஏன் நெகட்டிவ் சக்தியைப் புறக்கணிக்கணும், அதுவும் முதன்மையானதே என்பதாக ஜூடாஸ் தலையிலும் ஒளி வட்டம் வரைந்தனர் இந்த மேனரிஸவாதிகள்.

இவ்விதமான கலகச் செயல்பாட்டுக்குப் பின்னே ஓவியர்கள் மதிக்கப்பட்டார்கள். முக்கிய விருந்தில் பிரபலங்களுக்கு இணையாக ஓவியர்கள் அமர்ந்து உரையாட முடிந்தது. எப்போதும் எங்கும் அப்படித்தானே. கலகம் பண்ணாக் கவனிச்சு மதிப்பான்க.. பயத்தில் அவனைத் தன்னுடன் வைத்துக்கொள்வார்கள்.

ஒரு மேனரிஸ்ட் அமைதியானவனாக இருக்கக்கூடாது. கலகம் செய்வனாக உரத்துக் குரல் கொடுப்பவனாகச் சப்தமிட்டுச் சிரிப்பவனாகச் சித்தரிக்கப்பட்டான்.

இப்படியாக மேனரிஸம் வளர்ந்தது. மாற்றம் ஒன்றே மாறாதது. இப்போது மேனரிஸம் மறைந்து பரோக் இஸம் ஆரம்பமானது.

அதிகமான போர்கள் பதினேழாம் நூற்றாண்டில் ஆரம்பித்தன. போர்களால் ஐரோப்பா சிதறடிக்கப்பட்டது. மன்னர்களும் அமைச்சர்களும் கொல்லப்பட்டனர். மக்கள் வாழ்க்கை முறை மாறத் தொடங்கியது. இதற்கு முன் உணவு மேஜை முன் நீண்ட பெஞ்சு, அதில்தான் பலரும் அமரும் முறை இருந்தது. இப்போது தனித்தனியாக உட்காரும் பெஞ்ச் வந்தது. உலோகக் கரண்டி, பெரிய கோப்பை எல்லாம் உணவு மேஜைக்கு வந்தன. இதெல்லாம் பரோக் இஸம் காலத்தில்தான்.

பரோக்கோ என்பது போர்த்துக்கீசியச் சொல். அதிலிருந்துதான் பரோக் என்பது பிறந்தது. அதன் அர்த்தம் ஒழுங்கற்ற வடிவம் கொண்ட முத்து என்பதாகும். இந்தப் பொருளைப் போலவே ஒழுங்கின்மைதான் பரோக் கலையின் குணம்.

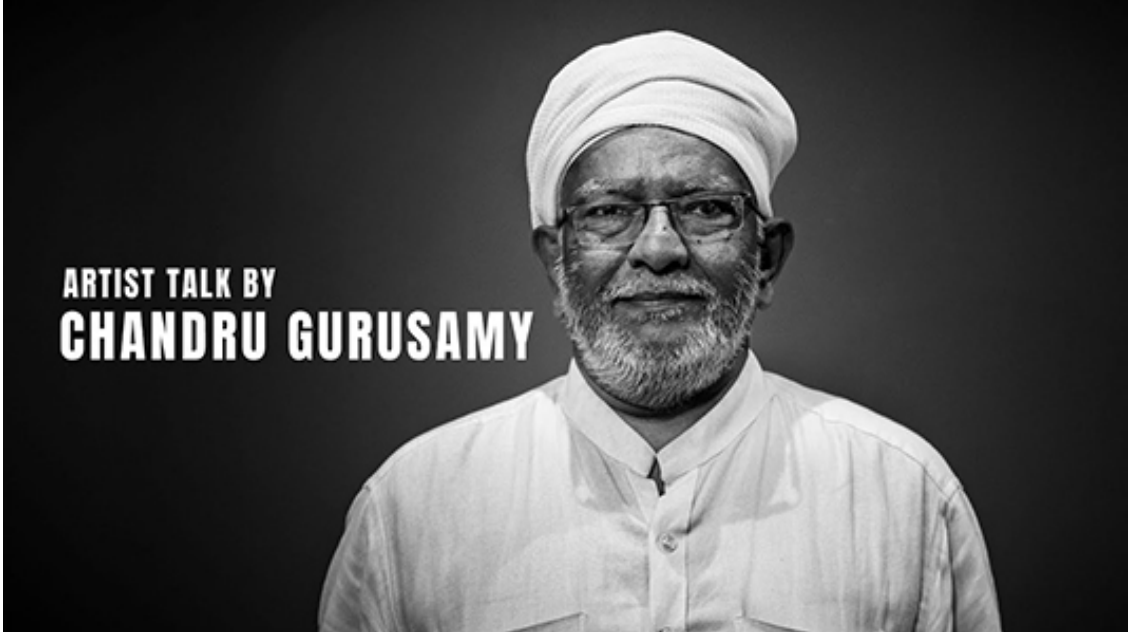
தனித்தனியாக இயங்கிய இசையையும் நாடகத்தையும் கூட கலகத்தின் பேரில் இணைத்தார்கள். இன்னும் ஒரு செய்தி, கதாநாயகிக்கும் கதாநாயகனுக்கும் பின்னணிக் குரல் கொடுக்கும் யுத்தியும் பரோக் இஸம் காலத்தில்தான் வந்தது. பகட்டான பிரமாண்டமான கட்டிடங்கள் பரோக் காலத்தில்தான் தோன்றின.

பரோக் காலத்தின் பிரகடனம் என்ன தெரியுமா? இன்றைய தினத்தைக் கைப்பற்றிக்கொள் - நீ இறக்கப்போகிறவன் என்பதுதான். இன்றைய தினத்தைக் கைப்பற்று என்பது பாஸிட்டிவ் அப்ரோச். நீ சாகப் போறவன் என்பது நெகட்டிவ் அப்ரோச். இப்படி பிரகடனத்தில் கூட கலகம்.

பிரமாண்டமான ஓவியங்கள் வரைந்தாலும் அந்த ஓவியத்தின் கீழே ஒரு மண்டையோட்டை வரைந்தனர். ஓவியரும் சிற்பியுமான சந்ருதான் என் கலையறிவுக்கு ஆசான். பெரும்பான்மையான ஞாயிறு அவர் வீட்டில்தான் வாசம். அவர் ஒரு

கலகக்காரர். ஒருநாள் அவர் ஒரு காமதேனுவை வரைந்துகொண்டிருந்தார். பசுவின் உடல், அதற்குப் பறக்க இறக்கை, முகமோ ஒரு பெண்ணின் முகம்.. என மிக அழகாக வண்ணத்தில் வரைந்துகொண்டிருந்தார். ஓவியம் முடியும் தருவாயில் வந்துவிட்டது. அடுத்த நாள் வந்து பார்த்தேன். என்னையும் அறியாமல் என் முகம் சுளித்தபடி எரிச்சலானேன். ஒரு நல்ல ஓவியத்தை இப்படி நாசமாக்கிட்டாரேன்னு. அப்படி என்ன வரைந்து இருந்தார்.. அந்த அழகான காமதேனு சாணி போட்டபடி இருந்தது. என்னைப் பார்த்து `என்ன சூரி, அப்படி பாக்குற?`

என்றார். 'ஏன் மாஸ்டர், அழகாக வரைஞ்சீங்க இந்தக் காமதேனுவை. கீழே சாணி போட வெச்சிட்டீங்க,' என்றேன். அதற்கு அவர் 'ஏண்டா மடியிலிருந்து பால் வருவதை ஏற்கும் நீ இது சாணி போடுவதை ஏற்க முடியல. இது மாடுதானே, அது சாணி போடுமில்ல?' என்றார். அந்தக் கலகக்குரலுக்கு எனக்குப் பதில் சொல்லத் தெரியல. இப்போ யோசிச்சா அதுகூட பரோக் இஸத்துக்குப் பொருந்தும் போல (இது என் பார்வை).

உலகமே நாடக மேடை, ஆண் பெண் ஆகிய நாம் நடிகர்கள், மேடையின் உள் நுழைந்து நடித்துவிட்டு வெளியேற வேண்டியவர்கள் நாம் என்ற ஷேக்ஸ்பியரின் சிந்தனைகூட பரோக்-இஸம் காலத்திற்கானதுதான். இந்தச் சிந்தனை, இதைப் படித்த கோட்பாட்டாளருக்கு வேண்டுமானால் மாயை, உத்தரவாதமற்ற வாழ்வு, வாழ்வுக்கு எதிரான கலகம், அருமையான வாசகம் என்று கம்பு சுத்தலாம். ஆனால்,

**காயமே இது பொய்யடா
வெறும் காற்றடைத்த பையடா
மாயனார் குயவன் செய்த
மண்ணு பாண்டம் ஓட்டா**

**வெளுத்த நரம்பும் சதையும்
பூட்டிவைத்த கூட்டா
காத்தடைத்து வந்ததிது
கசமாலப் பண்டமிது ஞானம்மா
ஊத்த சடலமிது உப்பிலா பொய்க்கூடு**

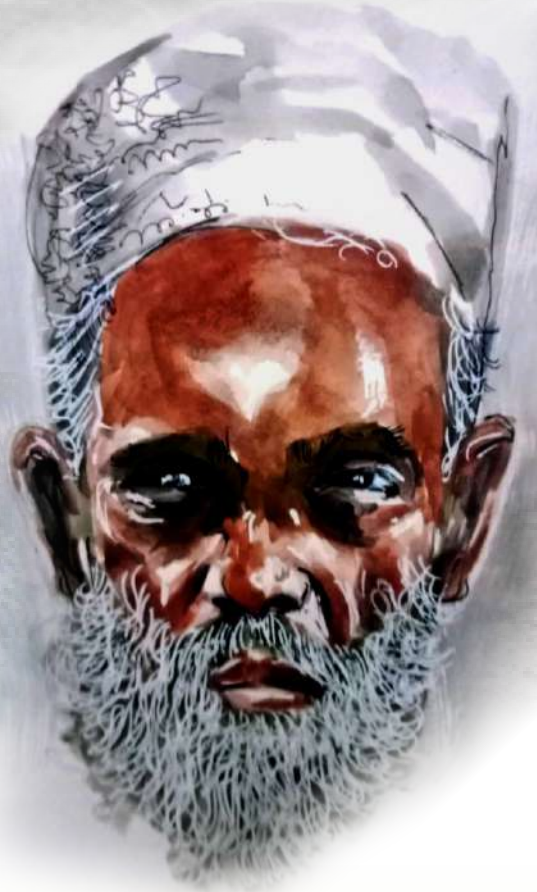
-என்ற புண்ணாக்குச் சித்தரின் பாடல் எங்களுக்கு ஏற்கனவே அறிமுகமானதால் நாம் இந்த இஸம் குறித்தெல்லாம் அலட்டிக்கொள்வதில்லை. ஒரு விஷயம் பாருங்களேன்.. அய்ய கசமாலம் இன்ன பன்ற - என்று சென்னைவாசிகள் பேசக் கேட்டு இருப்பீர்கள். புண்ணாக்குச் சித்தர் கசமாலப் பண்டமிது என்கிறார்கள். சும்மா ஒரு விஷயதானம்தான்.

சரி விஷயத்துக்கு வருவோம்.. 17ஆம் நூற்றாண்டு வரை கோலோச்சிய பரோக் இஸம் ஐரோப்பாவில் மெல்ல மெல்ல விலக ஆரம்பித்தது. அதன் பின்தான் ரொமாண்டிசிலம் தன் ஆக்டோபஸ் கரங்களால் ஐரோப்பாவைப் பற்றத் தொடங்கியது. எப்படி? அடுத்த தொடரில் பார்ப்போம்.

- பாம்பு சட்டையை உறிக்கும் ■

மடக்கிகாழம்பு

இராமேசுவர நெடுஞ்சாலையில் அப்படியொன்றும் நெரிசலில்லை. ஓட்டுநர் தனது டிரிஸ்டர் வண்டியை மெதுவாகத்தான் ஓட்டிவந்தார். பெரியபட்டினத்தில் உள்ளே தள்ளிய பொரித்ததும் ஆக்கியதுமான பாறை மீன் சாப்பாட்டின் கிறக்கத்திலிருந்து அவர் இன்னும் விடுபட்டிருக்கவில்லை. பழகிய இடங்களின் மீதான அலட்சியத்துடன் கொப்பளிக்கும் வெப்பமும் கூட ஒரு காரணமாக இருந்திருக்கலாம். வெய்யிலின் ஆதிக்கத்திற்குக் கடல் காற்று மட்டுமே விதிவிலக்காகியிருந்தது.

கமருத்தீன் தலைமையில் இராமநாதபுரச் சீமையைப் பார்க்கக் கிளம்பிய பதினைந்து பேர்கள் கொண்ட பயணக்குழுவில் ஆய்வாளர், வணிகர், மாணவர், எழுத்தாளர், மருத்துவர், பதிப்பாளர், உயர் தரத்துக்கும் நடுத்தரத்துக்கும் இடைப்பட்ட வாழ்க்கை வாய்த்த மனிதர்கள் என எல்லாக் கலவையும் உண்டு.

வைப்பார் செய்யது ஷம்சுத்தீன் தர்கா தொடங்கி வேதாளை கடலோரத்திலுள்ள போர்த்துக்கீசியரின் போர்த் தடங்கள் வரை பார்த்த பின்னர் பயணத்தின் இறுதிக்கட்டமாக இராமேசுவரத்தையும் தனுஷ்கோடியையும்

ஓவியங்கள் :: அழகுநிகாந்தன்

நோக்கிச் சென்றுகொண்டிருந்தனர்.

“பெயிண்ட் டப்பா உடம்புல கவுந்த மாதிரி இங்க உள்ள முக்கால்வாசிப்பேர் ஏன் இவ்ளோ கறுப்பாயிருக்கிறாங்க?” தன் கேள்விக்குள் தோயும் நிற வாத நச்சை டாக்டர் ரபீக் அறியாமலில்லை. பெரும்பாலும் அறிவின் மேல் நெளியும் புழுவிற் குத்தான் வெற்றி.

“இங்கே முப்போகமும் விளையுறது வெய்யிலுங்கறதுனால அதத் தாங்குற அமைப்புக்கு ஆட்களையும் ஆண்டவன் கறுப்பாவே படச்சிட்டான். வெள்ளயா உள்ளவங்களுக்குத்தான் வெய்யிலும் வேர்வயும். கருப்பா உள்ளவங்கள வெய்யிலால எதுவும் செய்ய இயலாது.”

தான் கேட்ட கேள்விக்கு அலெக்ஸ் சொன்ன மறுமொழியைச் சரி பார்க்க அவன் முகத்தையே உற்று நோக்கிக்கொண்டிருந்தான் டாக்டர் ரபீக். அலெக்ஸோ பாம்பன் பாலத்தை வேடிக்கை பார்க்கத் தொடங்கியிருந்தான்.

புதிய இரயில் பாலத்திற்காகக் கட்டப்பட்ட தூண்களுக்கிடையே கடல் இளம் பச்சை நிறங்கொண்டு கிடந்தது. சரிகை பிணைந்த தீ நிறக்கொடி கொண்ட இராஜஸ்தான் பதிவெண் வண்டியைப் பாலத்தின் நடுவில் ஒதுக்கி நிறுத்தியிருந்தனர்.

நான்கு மணிக்குப் பிறகு தனுஷ்கோடிக்குள் வண்டியைக் காவல்துறை உள்ளே விடாது என்பதால் வண்டிக்குள்ளிருந்த யாருக்குமே இராமேசுவரம் தீவின் நிலப் புதினங்களைக் கவனிக்கத் தோன்றவில்லை. இராமேசுவரம் நகரின் பரபரப்பு அடங்கி தனுஷ்கோடிக்கான தார்ச்சாலையின் இரு பக்கவாட்டுகளில் குவிந்து கிடக்கும் வெண் மணல் குன்றுகளிலிருந்து இசையூற்றாகப் பீறிடும் மௌனம்.

ஏகாந்த வானமும், பூச்சி முள் காடுகளும் உப்பு வனத்தைப் படைத்திருந்தன. எவ்வளவு பேர்கள் சூழ்ந்திருந்தாலும் சரி அதையெல்லாம் கணக்கி லெடுக்காமல் பாய்வதற்கான தருணங்களுக்காக மட்டுமே காத்திருக்கும் வேட்டை விலங்கின் முன் தனித்து விடப்பட்ட ஒற்றை மனிதனின் நிராதரவை மட்டுமே தரும் ஈரமற்ற வனம்.

துருவின் மணம், கறுப்பு வெள்ளை திரைப்படக்காலப் பாடல்களின் ஏக்கம்

தகிக்கும் தாளம், வெளிச்சத்திலிருந்து வேறுபட்டு நிற்கும் இரவின் தனிக்கண்டம், திணிக்கப்பட்ட பல பத்தாண்டுகளின் தனிமை என அனைத்தின் கீழுமாக மொத்த மணல் வனம்.

பயண ஏற்பாட்டாளர்கள் வாட்சப்பில் அனுப்பியிருந்த தனுஷ்கோடியின் வரலாற்றை வண்டியிலிருந்த எல்லோருமே வாசித்திருந்தபடியால் அனைவருக்குள்ளும் ஐம்பத்தொன்பது வருடங்களுக்கு முன் நடந்த அந்தக்கடற்கோள்துயரம் ஏதோ ஒரு விகிதத்தில் பற்றிக்கொண்டிருந்தது. இறந்தவர்களை எண்களின் கூட்டலாகச் சொல்லித்தான் அன்று செய்திகள் கடந்திருக்கும். ஒவ்வொரு மனிதரும் எண்களுக்குள் குறுக்கவியலாத ஓரோர் உலகமல்லவா?

கடலின் பேரலைகளில் அடித்துச் செல்லப்பட்ட பாசஞ்சர் இரயிலுக்குக் கடைசியாக சமிக்ஞை அளித்த நிலைய அலுவலரின் நேர்காணல், இரவும் பகலும் நீடித்த மழை புயல் கடல் சீற்றத்தில் மாட்டிய ஆயிரக்கணக்கானோரில் சில பத்து பேர்களை மட்டுமே காப்பாற்ற முடிந்த நீச்சல் காளியின் கதை, கண்டி மகராசன் என்ற பாசத்தினாலேயே எம் ஜி ஆரின் புதுப்படம் வெளியானவுடன் அதைப் பார்ப்பதற்காகக் கழுத்தில் எம் ஜி ஆர் பாணியில் துண்டைக் கட்டிக்கொண்டு தலைமன்னாரிலிருந்து தனுஷ்கோடிக்கு நீந்தியே வந்த கல்லாறு தோட்டக்காட்டான் என அந்தப் பெருந்துயரத்திலிருந்து கிளைத்த விதவிதமான கதைகளிலிருந்து 1995இல் நடந்த கூரியூர் ஜின்னா கொலைப்படலம் வரை யாருக்குமே பேசித் தீரவில்லை. “இந்தக் கதய்கள பேசறதுக்கே பல தடவ தனுஷ்கோடிக்கு வரணும் போல” வண்டிக்குள்ளிருந்து ஒலித்தது குரல்.

அந்திக்கதிரவனின் மஞ்சள் ஒளியினாலும் கூட மணல் திட்டுக்களின் வெண்மையைக் குன்ற வைக்க இயலவில்லை. வழியில் இரண்டு கட்டணச்சாவடிகளைக் கடந்த பிறகே ஓட்டுனர் வாய் திறந்தார். சிகரெட்டைப் பற்ற வைத்துக்கொண்டே “பொரிச்ச மீனுக்கும் தேங்காப்பால் ரசத்துக்கும் தூங்காதவன்னா அவனோட ஓடம்புல ஏதோ ஒன்னு சரியில்லென்னுதான் அர்த்தம்.”

தனுஷ்கோடியின் விளிம்பை எட்டிவிட்டதற்கு அடையாளமாக நிறைய சாலையோர சர்பத் கடைகள் நின்றிருந்தன. ஓட்டுனர் வண்டியை ஓரங்கட்டுவதற்குள் வாசலுக்கு விரைந்த கமருத்தீன் இரு கைகளாலும் வண்டியைப் பிடித்துக்கொண்டு வெளியில் தொங்கியவாறே தன் இரு கால்களையும் வெண் மணல் பரப்பில் பூவாகப் பதித்தான். “தொங்கறதுலாம் சர்த்தான் சக்கரத்துக்குள்ள போய்ராதீங்க. அபற்றம் பழய துணிய பிச்சி எடுக்கற மாதிரிதான் எடுக்கணும்,” என்ற ஓட்டுநர் மீதி சொற்களைத் தனக்குள் முணுமுணுத்தார்.

மணலில் தன் இரு பாதங்களையும் சேர்த்து வைத்ததின் தடங்களை செல்பேசியில் படம் பிடித்தவாறே “இராமர் பாதம் சீதை பாதம் மரைக்காயர்பாதம் சேவியர் பாதம் வரிசயில இதோ இங்கே கமருத்தீன் பாதம். எம் பாதவடி நோக்கியவருக்கு செக்கர் சொக்கன் சித்திக்கும்” என வண்டியிலுள்ளோரைப் பார்த்துச் சிரித்தான் கமருத்தீன். அந்தப் பாதத் தடங்களின் தலையில் வண்டிக்குள்ளிருந்து காறலுடன் எச்சில் போய் விழுந்தது. “பாத காணிக்க சரியாத்தான் உழுந்திருக்கு போல” என்ற ஓட்டுநரின் உற்சாகக் குரலை ஓட்டுமொத்தப் பயணக்குழுவே வண்டியதிர வழிமொழிந்தது.

அரிச்சல் முனை வரை போய்க் கடலில் கால் நனைக்கும் முன்னர் புனித ஆண்டனி தேவாலயத்தின் இடிபாடுகளுக்கருகில் கொஞ்ச நேரம் உட்கார்ந்து பேசிவிட்டுச் செல்லலாம் எனத் தீர்மானமாகியது.

டாக்டர் ரபீக் அருகிலுள்ள கடைக்குப் போய் அனைவருக்கும் சர்பத்துக்குச் சொல்லிவிட்டு வர தனுஷ்கோடியுடனான தனது பழைய நினைவுகளைப் பகிரத் தொடங்கினான் அலெக்ஸ். தனுஷ்கோடியின் மீது விழுந்து இறுகியிருக்கும் உப்பு மணலுமேறிய முடிச்சுக்களை முழுதாக அவிழ்த்தவர் என எவருமில்லை. தனுஷ்கோடியைத் தின்று தீர்த்த கடற்கோளின் செய்தியே அரசின் தலைக்கு மூன்று நாட்கள் கழித்துத்தான் எட்டியிருக்கிறது.

முழு நிலவு நாளாகப் பார்த்துத்தான் தனுஷ்கோடிக்கு வர வேண்டும். அப்படியான

ஒரு நாளில்தான் கடலுக்கும் கரைக்கும் வித்தியாசமிருக்காது. அழிவும் அழிவினால் தின்னப்பட்டவனும் மானும் புலியும் அருகருகே அமர்ந்து சொன்ன கதைகள் எதுவும் அச்சிலும் செவியிலும் உள்ள கதைகளுக்கு நிகரில்லை. ஒரு முழு நிலவு நாளில் தான் இங்கு வந்திருந்தபோது கட்டிட மிச்சங்களும் கடலின் தீரா முழக்கமும் ஒரு வகை நனவு மயக்கத்தைத் தனக்கு உண்டுபண்ணியதாகக் கூறிய அலெக்ஸ் “நரை முடிக்குக் கருஞ்சாயமடிப்பதைப் போல அரசாங்கம் தார் ரோட்டப் போட்டு எல்லாத்தயும் இல்லாம ஆக்கிடுச்சி,” என்றான்.

ஏழு வருடங்களுக்கு முன்பு முகுந்தராயர் சத்திரம் வரை மட்டுமே சாலை இருந்தது. அங்கிருந்து தனுஷ்கோடிக்கு மரப்பலகை இருக்கைகளும் பிடிமான கயிறும் கட்டிய டிரக்குகளில்தான் போக வேண்டும். பள்ளமும் மேடுமான கெட்டிப்பட்ட மணல் தடங்களில் ஓட்டகத்தைப் போலவே அசைந்து செல்லும் அந்த டிரக்குகளும் தனுஷ்கோடியிலிருந்த கடற்படைக் கண்காணிப்புக் கோபுரம் வரைதான் செல்லும். அதன் பிறகு நிலத்தின்

ஒடுக்கம்.

பகல் பொழுதுகளில் மண்ணும் நிலமுமாகக் காட்சியளிக்கும் பகுதிகளில் பகல் மீது கவிழும் இருள் திரையின் அதே கால அளவிலும் துல்லியத்திலும் கடல் நீர் படர்ந்து விலகும் அர்த்த அத்வைதம்.

காலங்காலமாகத் தன் மீது ஊர்ந்த மனிதர்களை வெண்ணெய்யில் இழுபடும் மயில் பீலியாக உணர்ந்திருந்த கடலின் நெருப்பு முகம் அந்த ஓரிரவில் என்றுமில்லாதபடிக்கு வெளிப்பட்டது. கடலொன்றும் சட்டெனக் கோபம் காட்டிடவில்லை. இரண்டு நாட்களாகவே கடலுக்குக் குணக்கம். வந்த வேகத்திலேயே நீங்கி விடக்கூடிய குழந்தையின் சள்ளமை என இலேசாக அதை எடுத்துக்கொண்ட தனுஷ்கோடிக்காரர்களின் நினைப்பிலேயே இரண்டு காலையும் இரவுமாகப் பொழுதுகள் கடந்திருக்கின்றன.

பேரழிவின் இரவில் கடலின் குரல் பெருத்த மாற்றம் கண்டிருந்தது. ஆயிரம் வேட்டை விலங்குகளின் தகிக்கும் மூச்சையும் கூர் வளை நகங்களையும் கொண்ட ஆங்காரம். மதம் சொரிந்த புனல் துளைகள். மக்களின் இராத்தாக்க உன்மத்தம் தெளிவதற்குள் நீர் மேலாகவும் நிலம் கீழாகவும் புரண்டிருந்தன. இரைமுழுவதுமாக வீழ்ந்திருந்தது. அந்த இறுதி இரவில் கூனி மாரியம்மன் கோயில் மணல் குன்றில் ஏறியவர்கள் மட்டுமே மிஞ்சினர்.

அலை வட்டம் போலப் பழைய கதைகளை ஒவ்வொருவரிடமிருந்தும் தொட்டு தொட்டுப் பேச்சு விரிந்துகொண்டிருந்தது. தோசியின் புளிப்பும் இனிப்புமான நினைவுகள். சிதிலமடைந்த தேவாலயத்தின் முன் மண்டியிட்டுப் பிரார்த்தித்துக்கொண்டிருந்த நடுத்தர வயதுக் காரரிடமிருந்து விசும்பலொன்று எழுந்து அடங்கியது. வானம் பார்த்துக்கொண்டிருந்த தேவாலய மாடத்தின் அழகிய கண்ணாடிக் குடுவைக்குள் காற்றையும் வெளிச்சத்தையும் சமன்படுத்திக்கொண்டிருந்தது மெழுகுத்திரிச்சுடர். தேவாலயத்தின் அருகிலிருந்த வீசா அலுவலகத்தில் முத்திரை குத்துவதற்கு முன்னர் அலுவலரின் வாயிலிருந்து ஊறிய செந்நிற எச்சிலுடன் வெற்றிலைச்

சக்கையும் துளி நேர இடைவெளியில் கடவுச்சீட்டின் மேல் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக விழ கப்பல் பயணி சிங்க வெறியுடன் அலுவலர் மீது பாய்ந்து இருவரும் கட்டி உருண்டிருக்கின்றனர். இதனாலேயே தலை மன்னாருக்கான ஆர்எம்எஸ் இராமானுஜம் படகு புறப்படுவதில் அரை நாள் தாமதம்.

“போலோ ராமச்சந்திர மூர்த்தி ஜீ க்கி...” என வெள்ளி துல்லிய இராகத்துடன் இழைந்த ஒற்றைக்குரலை “ஜய்” எனப் பின் தொடர்ந்தன கொத்துக்குரல்கள். வேட்டியை இழுத்துப் பின்புறம் செருகியிருந்த இந்திக்காரர்களின் பக்தி முழக்கத்தில் உரையாடல் தடைப்பட பயணக்குழுவின் மொத்தக் கவனமும் அக்கும்பலின் பக்கம் திரும்பியது. பயணக்குழுவின் தலைவன் என்பதால் பேச்சின் சுவாரசியங்கலைந்ததின் எரிச்சலைத் தொண்டைக்குக் கீழாக இறக்கிக்கொண்டான் கமருத்தீன்.

கடலை நமஸ்கரித்துவிட்டு அதன் நீரைத் தலையிலும் நாவிலும் தெளித்துவிட்டுக் கையிலிருந்த செப்புக்கலயத்தில் அலையின் நுரையை முகர்ந்த இந்திக்கார ஆண்களில் சிலர் கடலில் இறங்கித் தீர்த்தமாட முனைய அவர்களைப் பணியிலிருந்த காவலர்கள் தடுத்தனர்.

இவை எல்லாவற்றையும் வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்த இந்திக்கார இளைஞர் ஒருவரைக் கூப்பிட்டு அலெக்ஸ் உரையாடல் தொடங்கினான். இந்தி பெண்களோ குழுமி நின்று கடலைப் பார்த்துக் கும்பிட்டுக்கொண்டே முரண்பட்ட இராக இலயங்களுடன் பஜனைகளைப் பாடத் தொடங்கினர்.

“பாய் சாஹிப் நமஸ்கார்!”

“ஹா ஜீ நமஸ்கார்.”

“எந்த ஊரு?”

“ரோஹ்தக்.”

“மாநிலம்?”

“ஹரியானா.”

“ஒங்க ஊர்ல கடல் உண்டா?”

“இல்ல.”

“ஏன் இல்ல?”

“நாம்போ ஒண்டியா என்னா பண்ட முடியும்? சர்க்கார்தான் ஏற்பாடு பண்டனும்.”

“கடல் ஒங்க வாழ்நாள்ல எத்தன வாட்டி பாத்திருப்பீங்க?”

“அஞ்சு தடவ.”

“அஞ்சு வாட்டியும் இங்க வந்தா பார்த்தீங்க?”

“இல்லல்ல. கேரேளாவுலயும் பாத்தோம்.”

“இப்படி ஒவ்வொரு தடவயும் இவ்ளோ தொலைவு வந்து கடல் பாக்குறதுக்கு ஒங்க ஊர்லயே ஒரு கடல் வெட்டச் சொல்லலாமே?”

அடுத்த அரை மணி நேரமும் இதைச் சுற்றியே கிண்டலும் சிரிப்புமாக வளர்ந்தது.

கமருத்தீனுக்கு இந்த உரையாடல் பிடிக்கவில்லை. தற் கணத்தின் அம்பை எய்பவன் அவன். பயணத்தின் நோக்கம் திசை திரும்புவதாகத் தோன்றியது. யாரையும் ஓரளவிற்கு மேல் கட்டுப்படுத்தவியலாது. முடிவில் பயணத்தின் மகிழ்ச்சி குலைந்து விலகல் மட்டுமே மிச்சமென்றாகி விடலாகாது என்பதில் கவனமாக இருந்தான். இக்கூட்டத்திலிருந்து அவன் சற்று தள்ளி நின்றவனாகக் கடலலைகளின் முட்டுதலைப் புதியதாகப் பார்ப்பது போல் வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

லிங்க வடிவில் அமைக்கப்பட்டிருந்தது சாலையின் முடிவு. அதன் பீட இதழின் கீழ்ப்பக்கம் உள்ள சிறிய இடைவெளியின் வழியே ஆட்கள் கடல் பக்கம் இறங்கிக்கொண்டிருந்தனர். அது அரிச்சல் முனையின் கடைசி புள்ளி. நிலமும் கடலும் தொடங்கும் முட்டும் சந்தி. முத்திசையின் வடக்கு பக்கம் மட்டுமே அமைதி கொள்ள கிழக்கும் தெற்கும் தலையைச் சிலிர்த்துக்கொண்டு காளைகளின் மூர்க்கத்தோடு பொருதிக் கொண்டிருந்தன. ஒரு பார்வைக்கு ஒன்றையொன்று துரத்திக் களி கொள்ளும் வெறிநாய்க் குட்டிகளின் முகச்சாயலுங் கூடத்தான்.

கடற்கரை மணலை அள்ளித் தன் கை முட்டிகளுக்குள் குலுக்கினான் கமருத்தீன். தன் ஆதிக்க எல்லைக்குள் கடல் ஆர்ப்பரிப்பதைப்போல நிலம்

கூத்தாடுவதில்லை. ஆனால் நிலத்திற்குள்ள்தான் அத்தனை வாழ்க்கைகள் செறிந்திருக்கின்றன. தனுஷ்கோடி ஒரு அழிவின் மணல் புத்தகம். அதன் உள்ளே முடிவில்லாத கதைகள் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன என்ற எழுத்தாளனின் சொல் சத்திய வாக்காக அல்லவா பலித்திருக்கிறது? சுனாமியின்போது தனுஷ்கோடி கடல் பின் வாங்கியிருக்கிறது. அது முன்னர் உண்டு செறித்ததின் தடங்களில் அறுபது வருடங்களுக்குப் பிறகு கதிரவனின் வெளிச்சம் விழவும் “அய்யோ! ஏன் ராசா குளிச்சகெணறு” எனத்தலையிலும் முகத்திலும் மார்பிலும் மணலையும் நீரையும் வாரியிறைத்த எழுபத்தைந்து வயது கிழவிக்கு அதன் பிறகு சித்தம் தெளியவேயில்லை.

இராமனுடைய வில்லால் கீறப்பட்ட நிலம், ஆதம் பாவா மலையை நோக்கி நீரும் ஆதம் பாலம், ஒன்றரை தலைமுறையைச் சாட்சியாக்கிய இலங்கைப்போர், கரை ஒதுக்கப்பட்ட ஏதிலிகள், மாசி தொடங்கி மாணிக்கம் வரை அக்கரையில் விற்று இக்கரைப்படகை நகர்த்திய தமிழ்நாட்டு வாப்பாமார்கள்.

எத்தனைக் கதைகள் இந்தத் தனுஷ்கோடிக்கு.. எத்தனை முகங்கள்

இதற்கு? இன்றிருக்கும் கடலுக்கு இந்தச் செய்திகளும் கதைகளும் தெரிந்திருக்குமா? எல்லாவற்றையும் தின்று செரித்துவிட்டு ஒன்றும் அறியாதவனைப் போலக் கோலம்.

கடல்கோள் நிகழ்ந்ததிலிருந்து நான்கு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு பிறந்த கமருத்தீனுக்கோ தனுஷ்கோடி என்பது வாழ்வின் நிலம். காற்றின் வேகம் பெருகி எங்கும் மண் சொரியலாயிற்று. அலைகள் நுரைத்தும் ததும்பிக்கொண்டுமிருந்தன.

எல்லாக் கதைகளிலிருந்தும் கமருத்தீனின் மனம் வாப்பாமார்களின் கதையைத்தான் தேர்வு கொள்ளும். உம்மா கட்டிக் கொடுக்கும் தட்டளவு இடியாப்பத்திற்குக் கூனி மாசி வைத்துக் கட்டிய பொட்டலத்துடன் வாப்பா தோணியேறிப் போன காலங்களின் மங்கிய நினைவு, சென்னை எழும்பூரிலிருந்து கொழும்பு கோட்டை வரை போட் மெயிலில் ஒற்றைப் பயணச்சீட்டில் தொடர்ந்த பயணங்கள், அப்பயணங்கள் ஊட்டிய எத்தனையோ வாயும் வயிறுகளும்.

கடல்கோளுக்குப் பிறகு எஞ்சிய வாழ்வு, சாவு கதைகளைத் தார்ச்சாலை போட்டு அரசு கொன்ற விதம் அவனின் நெஞ்சுக்குழி வரை கசந்தது. இதற்குப் பிறகு

இங்கு வருவதற்கில்லை என்ற திடத்துடன் தார்ச்சாலையின் மினுமினுப்பின்மீது எச்சில் கூட்டி உமிழ்ந்தான்.

இருள் ஏற ஏற அலைகள் மூர்க்கங்கொள்ளவும் அவைவாய்க்கரையில் நின்றவர்களைக் காவலர்கள் ஊதல் ஒலித்துக் கரையேறுமாறு அழைத்தனர். அமாவாசை இரவுகளில் தலைமன்னாரின் கலங்கரை வெளிச்சம் தனுஷ்கோடிக்குத் தெரியுமாம். “இப்ப வெளிச்சம் தெரியுதோ இல்லியோ, இந்தா பாரு செல் போன. சிலோன்ட டயலாக், மொபிடெல் டவர் காட்டுது” என டாக்டர் ரபீக் தன் ஒளிரும் செல்பேசி திரையை எல்லோருக்கும் காட்டினான்.

இராமநாதபுரத்தில் இரவுணவோடு பயணம் நிறைவதற்குள் தன் கைவசமிருக்கும் மீதமுள்ள இலங்கைக் கதைகளை அவிழ்த்துவிடத் தீர்மானித்தான் கமருத்தீன். காலத்தில் சொல்லப்படாத கதைகளுக்குப் பழங்கஞ்சியின் கதிதான்.

வண்டியின் நடுவே நின்றவனாக “ஓயா கவுஸ் நானாகே புதானே?” இதை மூன்று முறை திரும்பத் திரும்ப ஒலித்தான் கமருத்தீன். வித்தைக்காரரின் இலாவகத்துடன் ஒலித்த குரலில் எல்லோரின் கவனமும் அவன் பக்கம் திரும்பியவுடன் கதை அதன் போக்கில் ஒழுகத்தொடங்கியது.

தொப்புள் வரை நீண்டிருந்த தன் தாடியின் நிறத்திற்கேற்ப தலைப்பாகையும் அணிந்திருந்த கமருத்தீனுக்குச் சிங்களத்தில் காற்புள்ளி கூடத் தெரியாது. தனது வாப்பாவைத்தான் ஏதோ அவள் கேட்கிறாள் என்பதை ஊகித்தவனாக மொத்த சதுரமும் குலுங்க “ஹாங் ஹாங்” என்றான்.

தேங்காய் நெற்றுக்களை உரித்துக் கொண்டிருந்த அந்தச் சிங்கள மாதுக்கு வயது எழுபதைத் தாண்டியிருக்கும். அவள் கைப்புஜ நாண்களின் புடைப்பையும் தணிதலையும் இரக்கத்துடன் பார்த்துக்கொண்டிருந்தவனை ஓலைத்தட்டிக்குள் கிடந்த புட்டுவத்தை இழுத்துப்போட்டு “இந்த கன்ன மொதலாளி” எனத் தலை தணித்து வியப்புடன்

புன்னகைத்தாள்.

கையிலிருந்த தேங்காய் நெற்றைத் தரையில் போட்டவள் தலை முகம் கழுத்தின் வியர்வையைக்கழுத்தில் கிடந்ததுவாலையால் துடைத்தாள். “ஒங்கட வாப்பாவ மிச்ச காலமா தெரியும். அவர் எங்கட சொந்த ஆள்” எனத் தன் கண்களை அகல விரித்தவள் அடுத்த சொல்லைத் தொடங்குவதற்கு முன் மாங்காய்ப் படம் போட்ட மூட்டாத தன் சாரத்தை விரிய அவிழ்த்து உதறிக் கட்டினாள். தலை புரண்ட கமருத்தீன் அப்படியே முழு வட்டமடித்து சூரியனைப் பார்த்துத் திரும்பி நின்றான். அந்தச் சமயத்தில் தனக்கு அடித்த பாக்கின் வாசம் இன்னும் தன் மூக்குக்குள் ஒட்டிக்கொண்டிருப்பதை இப்போதும் பின்னாட்களில் பல முறையும் நினைவு கூர்ந்தான்.

கொழும்பிற்கும் கண்டிக்கும் போகும் வழியிலுள்ள கேகாலையில்தான் கவுஸ் நானா, அதாவது கமருத்தீனின் வாப்பா பலசரக்கு கடை வைத்திருந்தார். யாளி கூரை வேயப்பட்ட இரண்டு கடைகள் அவருடையது. இன்னொன்றைக் கிட்டங்கியாகப் பாவித்து வந்தார். தேங்காய், பாக்கு உள்ளிட்டவற்றைக் கொள்முதல் செய்து கொழும்பில் போய் விற்ற கையோடு மளிகைப் பொருட்களை வாங்கி உள்ளூரில் விற்பார். வாப்பா சிலோனை விட்டு வந்து கன காலமானாலும் அங்குள்ள கதைகளின் மங்காத கிர்த்தியினால் உந்தப்பட்டு வாப்பாவின் நிழலுக்குள் மறைந்திருக்கும் கதைகளைத் தேடிக் கமருத்தீன் சென்றபோது நடந்ததுதான் இந்தப் பாக்கு வாச நிகழ்வு.

வேலைக்கு வரும் பெண்களிடம் கவுஸ் நானா மிகவும் இரக்கமானவர் என்றும் கைமாற்று வாங்கினால் கூட அதைச் சம்பளத்தில் கழிக்க மாட்டாரென்றும் அவர் பற்றிய செய்திகளைச் சரம் சரமாக இறக்கிவிட்ட சிங்கள மாது, “அவர் அந்த வயசுல எவ்ளோ அழகா ஈப்பார் தெரியுமோ? வாள் வீச்சு போல உயரம், பிடரியில் விழும் சிங்க முடி, தமிழ்ச்சுவையோடு சிங்களம் பேசும் அழகு” எனச் சொல்லிக்கொண்டே போனவள் “அவர் எங்கட ஊட்டுல செய்யற பால் மீன் ஆணத்தான் ரொம்ப இஷ்டமா சாப்புடுவாரு”

என அரை நொடி நாணி மீண்டாள்.

கமருத்தீனுக்கு வரும் திருமணப் பேச்சுக்கள் தட்டிப்போகும்போதெல்லாம் அவன் உம்மா தன் கணவரிடம் “நீங்க சிலோன்ல செஞ்சுட்டு வந்த பாவங்கள்னால ஏம்புள்ள கண் கிருஸாயிட்டு” என நாள் முழுக்கச் சண்டையிட்டு ஓய்வாள்.

வாப்பா செய்த மீதி பாவம் என்ன என்று வாப்பா மீது உம்மா கடுங்கோபமாயிருந்த ஒருநாளில் கேட்டான் கமருத்தீன். கொழும்பிற்கு அனுப்பி வைத்த தேங்காய்களுக்கான கணக்கைக் கூட்டும்போது கணக்குத்தாளில் உள்ள தேதியையும் சேர்த்தே கூட்டி கூட்டித்தான் வாப்பா குலசேகரப்பட்டின வீட்டைக் கட்டினதாக உம்மா சொன்னாள்.

உள்ளும் புறமும் துப்புரவாக வெந்த முட்டைக்கோழி றோஸ்ட், காடை பிரியாணி, கொத்து ரொட்டி, இறைச்சி சமூசா, ஃபாலுதா உள்ளிட்ட நாக்குக்கு உருசியான தமிழ்நாட்டின் கிழக்குக் கடற்கரையோர உணவு வகைகளைக் கொழும்பில் முதன்முதலில் அறிமுகப்படுத்தியது ரிக்கற் சல்லி கூட எடுக்காமல் கவுஸ் நானா கூட்டிக்கொண்டு போன ஆறாம்பண்ணைக்கார கோக்கிதான்.

கவுஸ் நானாவின் மவத்திற்கு ஃபிளைட் ரிக்கற் போட்டு வந்த ஓட்டமாவடி ஈட்டிங்க் ஹவுஸின் உரிமையாளர், கவுஸ் நானாவின் மூன்றாம் நாள் கத்தத்தில் பங்கெடுத்தவர்களுக்குத் துரியான் பழச்சாறுடன் கைமடக்காக ஓரோர் ஆளுக்கும் இந்திய சல்லியை உறையிலிட்டுக் கொடுத்தார். அந்த உறையானது மாலு பன் கனத்திற்கு இருந்தது.

கேகாலைக்குப் போன இடத்தில் வாப்பாவைப் பற்றிப் புதிய பால் மீன் ஆணக் கதையொன்றை அறிய வந்த கமருத்தீன், “இவ்ளோ தொலய்வு வந்துட்டு அங்க போவலன்டா சரிவராது” எனத் தீர்மானித்தவனாகக் கூட்டமில்லாத நேரமாகப் பார்த்து ரம்புக்கன புகையிரத நிலையத்திற்குச் சென்று மட்டக்கொழும்புக்கு என டிக்கட் கேட்டிருக்கிறான்.

கவுண்டரில் இருந்தவர் சிங்களத்தில் ஏதோ சொல்ல இவன் ஆங்கிலத்தில் சொல்லும்படி அவரிடம் கூறவும் மட்டக்களப்பு என்பது

கிழக்கில் உள்ள இடம், கொழும்பு என்பது நாட்டின் தலைநகரம், இரண்டும் வெவ்வேறு நகரங்கள் என்பதையும் இரண்டிற்குமிடையே முன்னூறு கிலோ மீட்டர்களுக்கு மேல் தொலைவு என்பதையும் கண்ணிலிருந்த புன்னகை மாறாமல் அவனுக்கு விளக்கினார் அவர்.

சொல் விளக்கம்

சள்ளமை - நோய்

தோசி - உப்பு, மிளகாய்த்தூளிட்டு புளிப்பும் இனிப்புமான பிஞ்சு பழக் கலவை

கூனி மாசி - உலர்த்தப்பட்ட கூனி இறாலில் தேங்காய்ப்பூ, வற்றல், உப்பு, வெங்காயம் சேர்த்து செய்யப்படும் தொடுகறி

“ஓயா கவுஸ் நானாகே புதானே?” - நீங்கள் கவுஸ் நானாவின் மகன்தானே? சிங்களச்சொல்.

சதுரம் - உடல்

புட்டுவம் - நாற்காலி

“இந்த கன்ன மொதலாளி” - இங்கே அமருங்கள் முதலாளி. சிங்களச்சொல்.

நானா - அண்ணன்

கைமாற்று - கடன்

பால் மீன் ஆணம் - தேங்காய்ப்பால் கூடுதலாக விட்டு ஆக்கப்படும் மீன் கறி

சாரம் - லுங்கி, கைலிக்கான Sarong என்ற மலே மொழிச்சொல்லின் திரிபு.

வாப்பா - தந்தை

உம்மா - தாய்

கிருஸ் கண் - மாறுகண், criss cross என்பதன் மரூ

கோக்கி - சமையலர், Cook என்ற ஆங்கிலச் சொல்லின் மரூ

ரிக்கற் சல்லி - டிக்கட் காசு

மவ்த் - இறப்பு

துரியான் - முள் நாறிப் பழம், தென் கிழக்காசியாவைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட பழம்

கைமடக்கு - அன்பளிப்பு

மாலு - மீன், சிங்களச்சொல்.

ரீயூனியன் தீவில் தீபாவளி தேசியத் திருவிழா

முதன்முதலாகத் தமிழ்க் கூலி அடிமைகள் ரீயூனியன் தீவுக்குக் கப்பலில் வந்திறங்கியதன் நினைவுச் சின்னத்தை நான் சென்று இறங்கிய இந்துமாக் கடலில் மிதந்துகொண்டிருக்கும் ரீயூனியன் தீவில் கண்டபோது மகிழ்ந்தேன்.

ஆப்பிரிக்கா, மொரீஷியஸ் நாடுகளுக்கு அருகில் இருக்கும் ரீயூனியன் தீவின் பிரெஞ்சு சுற்றுலாத் துறையிலிருந்து ஒரு கவிஞன் என்ற வகையில் எனக்கு ஒரு அழைப்பு வந்திருந்தது.

ரீயூனியன் தீவின் தமிழ்ச் சங்கத்தின் தலைவர் டாக்டர் சண்முகம் என்னை வந்து ஓட்டலில் சந்தித்தபோது இந்தத் தீவில் இருக்கும் பல கட்டடங்கள் பாண்டிச்சேரியில் இருக்கும் கட்டடங்களின் ஜாடையில் இருப்பதைத் தெரிவித்தார்.

பிரான்சு நாட்டின் ஒரு மாநிலமாகத் திகழும் இந்தத் தீவில் தமிழர்களின் தீபாவளிப் பண்டிகையைத் “தீபாவளி” என்று தமிழ் முறையில் அழைக்கிறார்களே தவிர “தீவாளி” என்று வட இந்திய முறையில் அழைப்பது இல்லை.

தீபாவளியை ஒரு தேசியத் திருவிழாவாக அங்குள்ள பிரெஞ்சுக்காரர்கள், மொரிஷியஸ் காரர்கள், சீனர்கள், ஆப்பிரிக்கர்கள் என்று அனைவரும் இணைந்து கொண்டாடுகிறார்கள் எனும் தகவல் என்னை ஆச்சரியப்படவைத்தது. பிரெஞ்சு சுற்றுலாத்துறை இந்தத் தீபாவளிக் கொண்டாட்டத்தின் ஒரு பகுதியாகத்தான் இந்தியாவின் தமிழ்க் கவிஞராகிய என்னை அழைத்திருக்கிறார்கள் என்னும் தகவலையும் நான் உங்களுக்குத் தெரிவிக்க வேண்டும்.

ரீயூனியன் தீவின் தமிழ்ச் சங்கம் சுறுசுறுப்பாக இயங்குகிறது என்பதை அங்கு நடந்த ஒரு தீபாவளிக் கண்காட்சி நிரூபித்தது. இந்தியாவிலிருந்து தமிழ்ப் பண்பாட்டின் குறியீடாக இருக்கும் பல்வேறு கலைப் பொருட்கள் அங்கு விற்பதைப் பார்த்து மலைத்தேன். இந்தத் தீவின் தமிழ்ச் சங்கம் திருவள்ளுவருக்குச் சிலை எடுத்து இருக்கிறது என்ற தகவலையும் நான் உங்களுக்குச் சொல்ல வேண்டி இருக்கிறது.

இந்தத் தீவில் இருக்கும் ஆறு தலைமுறைகளுக்கு முன் குடியேறிய தமிழர்களின் பெயர்கள் வேடிக்கையாக இருந்தன. எடுத்துக்காட்டாக ரெஜீஸ் ராம்சேமி எனும் பெயரை எடுத்துக்கொண்டால் ரெஜீஸ் எனும் பிரெஞ்சுப் பெயருடன் திரிபடைந்த தமிழ்ப் பெயரும் சேர்ந்திருப்பதை நீங்கள் புரிந்துகொள்ள முடியும்.

உலகின் அழகிய கடற்கரைகள் கொண்ட இந்தத் தீவு நிஜமாகவே பன்முகக் கலாச்சாரம் கொண்ட ஒன்றாக இருக்கிறது என்பதை அங்கு ஒற்றுமையாக வாழும் மக்களைப் பார்த்துத் தெரிந்துகொண்டேன்.

ரீயூனியன் தீவு எரிமலைகளுக்குப் பேர்போனதாக இருந்தது. உலகில் இன்னமும் நெருப்பைக் கக்கிக்கொண்டிருக்கும் எரிமலைகள் 6 நாடுகளில்தான் உண்டு. ரீயூனியன் தீவு, இத்தாலி, தான்சானியா, ஜப்பான், பிலிப்பைன்ஸ், கோஸ்டா ரிக்கா. இவற்றில் இன்னமும் நெருப்பைக் கக்குவது

ரீயூனியன் தீவின் எரிமலைகள்.

“நெருப்புச் சட்டியின் சிகரம்” என்பது ரீயூனியன் தீவிலுள்ள எரிமலையின் பெயர்.

என்னை ஒரு ஹெலிகாப்டரில் ஏற்றிக்கொண்டு நெருப்பைக் கக்கும் எரிமலைகளின் குழியில் இறக்கிப் பறந்து காட்டியபோது எனது குடல் கலங்கிப் போயிற்று. இந்த எரிமலைகளின் மீதும் கூட மக்கள் குடிசை போட்டு வாழ்வதைப் பார்த்து மிரண்டேன். இந்த எரிமலையிலிருந்து வரும் தீக்குழம்பு மிகச் செழிப்பான மண்ணாக மாறும் என்பதால் இங்கு பயிர்த்தொழிலைச் செய்கிறார்கள்.

நான் சந்தித்த இந்நாட்டு மேயர் தமிழ் வம்சாவழியினர். ஆனால் அவருக்கு பிரெஞ்சு மொழிதான் தெரியும்... தமிழ் தெரியாது. அவர் மிக எளிமையாக அனைவரிடமும் பழகுகிறார்.

..

நான் இந்தத் தீவுக்குப் போயிருந்தபோது பாரீசில் தீவிரவாதிகளின் தாக்குதலினால்

உயிர் இறந்தோரின் பொருட்டு எந்த விழாவும் நடக்கக்கூடாது என்று பிரெஞ்சு அரசு சொல்லிவிட்ட காரணத்தால் தீபாவளியை “உலக அமைதி நாடும் தீபத்திருவிழாவாக” ரீயூனியன் நடத்தியது. இதில் அகல் விளக்குகளுக்குப் பதிலாக உயிர் இழந்தவர்களின் எண்ணிக்கையில் மெழுகுவர்த்தியை மேயர் ஏற்றிக் கொடுக்க மக்கள் அவற்றைப் பெற்றுப் போர் நினைவுச் சின்னத்தில் வைத்து அஞ்சலி செலுத்தினர். நானும் மலர்தூவி அஞ்சலி செலுத்தினேன்.

இங்கு இந்தத் தீபாவளித் திருவிழாவுக்காகவே ஏராளமாகச் சாமந்திப் பூக்களைப் பயிரிடுகிறார்கள். சாமந்திப் பூக்கள் அலங்காரம் செய்வதற்காக லாரி லாரியாக வந்து இறங்கும் காட்சி கண்கொள்ளாக் காட்சியாக இருக்கிறது. இங்குள்ள பெண்கள் தமிழர்கள் புடவை உடுத்துவது போல உடுத்தி அங்கு நடந்த அழகுப் போட்டிகளில் கலந்துகொண்டனர். அதில் ஒரு பெண்மணி இதற்காகவே தாழம்பூ வைத்து ஜோடிக்கப்பட்டிருந்த தலையலங்காரத்தை வரவழைத்து இருந்ததை என்னிடம் காண்பித்தபோது நான் ஆச்சரியப்பட்டுப்போனேன்.

இங்குள்ள தமிழர்களில் ஆண்களும் பெண்களும் பிரெஞ்சுக்காரர்களின் வாழ்க்கை

முறைக்கு மாறிவிட்ட காரணத்தால் அவர்கள் பெரும்பாலும் பிரெஞ்சு உடைகளில் இருக்கிறார்கள். தீபாவளிக்காகப் பெண்கள் சிவப்புப் புடவை அணிந்து இருந்தனர். தலையில் மலர் சூடி இருந்தனர். இன்றைய தமிழ்நாட்டில் மலர் சூடுவது என்பது படிக்காத ஏழைப் பெண்களின் அன்றாடச் செயல் என்று கருதப்படுவதை நினைத்துச் சிரித்துக்கொண்டேன்.

தமிழர்கள் செழிப்பான ஒரு மலர்ப் பண்பாட்டை வைத்திருந்தார்கள். அரசர்கள் அணியும்வொரு மாலைக்கும் ஒரு அர்த்தம் உண்டு. வெட்சி மாலை அணிந்தால் அவர்கள் எதிரி மன்னர்களின் பசுக்கூட்டங்களைக் கவரப் போகிறார்கள் என்று அர்த்தம். தும்பை மாலை அணிந்தால் இரு மன்னர்களும் மோதப் போகிறார்கள் என்று அர்த்தம். கரந்தை மாலை அணிந்தால் எதிரிகள் கவர்ந்து சென்ற ஆநிரைகளை மீட்பார்கள் என்று பல்வேறு குறியீட்டுப் பொருள் கொண்டிருந்தார்கள்.

தமிழ் மக்களின் பண்பாட்டு அடையாளங்கள் பிரெஞ்சுக் கலாசாரத்துடன் கலந்து ஒரு “கிரயோல்” பண்பாடு தலையெடுத்து இருந்ததைப் பார்த்தேன். நம் நாட்டு உணவுகளுடன் சீனர்கள் செய்யும் பலவிதமான சமோசாக்களும், சீன உணவு வகைகளும் இங்கு கிடைத்தன.

இந்துத் தொன்மங்களான கிருஷ்ணன் மண்ணைத் தின்பது, நரகாசுரனை வதம் செய்வது போன்ற காட்சிகள் அலங்கார வண்டிகளாக வரிசையாக ஊர்வலம் வந்ததைப் பார்த்து நான் இந்தியாவில்தான் இருக்கிறேனோ என்று ஒரு நிமிடம் அசந்துவிட்டேன்.

ரீயூனியன் தீவுக்குப் போவதற்குச் சென்னையிலிருந்து நேரிடையாக விமான சர்வீஸ் இருக்கிறது என்பது மிக முக்கியமான செய்தி. பிரெஞ்சு விமானப் போக்குவரவு கம்பெனி AIR ASTROL வழியாகச் சென்னையில் விமான நிலையத்தில் ஏறினால் நேரிடையாக – எந்த இடத்திலும் விமானம் மாறாமல் – நேராகவே ரீயூனியன் தீவுக்குச் சென்று சேரலாம் என்பதை மறந்துவிடாதீர்கள்.

அடுத்த தீபாவளி ரீயூனியன் தீவில்தானே கொண்டாடப்போகிறீர்கள்?

கோடு போட லுங்கியும் செகப்பு அண்ணாக்கயிறும்

இந்த முறை எப்படியும் கமலவேணி விரும்பியபடி லுங்கியும், செகப்பு அண்ணாக்கயிறும் வாங்கிவிட முடிவு செய்தேன். அவளை மேலும் ஏமாற்ற விரும்பவில்லை. கடந்த முறை ஊருக்குப் போயிருந்தப்ப, விளையாடிக்கிட்டிருந்த மகனைக் கூப்பிட்டு, என்னை வெறுப்பேத்தணும்னு அவனுக்குப் போட்டிருந்த அண்ணாக்கயித்தைக் காட்டினாள். “பாரு மாமா... எம் புள்ளைக்கு இப்பவே போட்டிருக்கேன்” என்றாள். தொடர்ந்து, ‘நீ இன்னும் ஆம்பள ஆகலியா?’ என்பதுபோல் பார்த்தாள். இதன் பிறகும் தாமதிப்பதில் அர்த்தமில்லையென்று தோன்றியது. உடனே அமேசானில் ஒரு லுங்கியை ஆர்டர் செய்தேன். லுங்கியும், அந்தச் செகப்புக் கலர் அண்ணாக்கயிறும்

எனக்கு மனதளவில் ரொம்பவும் கமலவேணி போலவே நெருக்கம். அவை பற்றிய நினைவு வரும்போதெல்லாம் வேணியின் நினைவு வரும். வேணி பற்றிய நினைவு வரும்போதெல்லாம் அவை பற்றிய நினைவு வரும். தொடர்ந்து, ஆத்தாவிடம் போராடி அய்யா எனக்காக வாங்கித் தந்த முதல் லுங்கியும் நினைவுக்கு வரும்.

என் முதல் கைத்தறி லுங்கியை இருபது ரூபா கொடுத்து அய்யன் வாங்கியபோது, “இவ்ளோ வெல போட்டு எதுக்கு இப்போ? இவன உம்மகூட விட்டது எந்தப்பு,” என அய்யாவின் ஒருநாசம்பளம் போனகவலையில் ஆத்தா கேட்க, “ஓத்த பிள்ள, இதுக்குச் செய்யாம யாருக்குச் செய்யப் போறோம்?” என்று அய்யன் ஆத்தாவைச் சமாளித்தார்.

டெலிவரிக்கு இன்னும் இரண்டு நாட்கள் ஆகுமென்று அமேசான் நிறுவனத்தின் குறுந்தகவல் வந்தது. இருபது ரூபாயில் ஆரம்பித்த லுங்கி இப்போது அறுநூற்று ஐம்பதில் நிற்கிறது. முழுவதும் ஊதாக் கலரிலும் கீழே கருப்புக் கலரில் பெரிய பட்டையுமாகப் பார்க்க நன்றாகவே இருந்தது. புதிய வரவு என்றொரு கேப்சனோடு விளம்பரப்படுத்தியிருந்தார்கள். அந்தக் காலத்தில் இப்போது மாதிரி விதவிதமாகக் கிடைக்காது. இரண்டு விதமான லுங்கிகள் இருந்தன. ஒன்று துபாய் லுங்கி இன்னொன்று உள்நூர் லுங்கி. செங்குத்துக் கோடுகளிலான டிசைனில் இருக்கும் பாலியஸ்டர் லுங்கிகளை ஊரில் அறிமுகப்படுத்தியது கனகராசு அண்ணன். வெளிநாடு போய் வந்ததிலிருந்து மஞ்சள் கலர், அரக்குக் கலரில் வைத்திருந்த இரண்டு லுங்கிகளோடே வலம் வருவார். அதற்காகவே அவர் பின்னாடியே நான், செல்வம், மனோகர், சீனி, சேகர் நடந்திருக்கிறோம். அடிக்கடி அடித்து அடித்து மாட்டிக்கொள்வார். கைலி கட்டும் வயது வந்ததும் அவர் செய்ததையெல்லாம் அவருக்கு முன்பாக நாங்களும் அப்படியே செய்திருக்கிறோம். அது தெரிந்ததும் “அடி வாங்கப் போறீங்கடே...” எனச் சிரித்தபடி கடந்துவிடுவார். மற்றபடி, பெரிய கோடு போட்ட கைக்குட்டை மாதிரியான லுங்கிகளையே ஊரில் எல்லோரும் வைத்திருந்தார்கள்.

பொதுவாகக் கிராமங்களில் லுங்கிக்குக் கைலி, சாரம் என வேறு பெயர்களும் உண்டு. எங்கள் வீட்டில் அய்யனிடம் ரெண்டு லுங்கிகள் இருந்தன. பட்டாபட்டி டவுசர் தெரியும்படி லுங்கியைத் தூக்கிக் கட்டி வேலை செய்யும் அய்யன், அதே லுங்கியைக் கண்டைக்கால் வரைக்கும் கட்டியிருந்தால் டவுனுக்குப் போகப் போறார்னு அர்த்தம்.

என் வயதுப் பையன்களில் செல்வம், மனோகர், சீனியும் நாலஞ்சி மாசத்துக்கு முன்னமே லுங்கி கட்டிட்டாங்க. இப்ப நானும் சேகரும் பாக்கி. சேகரும் வீட்டுக்குள் கட்டிப் பார்த்துட்டதாக ஒருநா சென்னான். இவனுங்கள் போலவே நானும் லுங்கி

கட்டிக்கணும்னு கமலவேணிக்கு ஆசை. அவள் ஆளாகி ஒரு வருசம் ஆகியும் நான் அரக்கால் டவுசரோடு அலைவதை வருத்தமாகச் சொன்னாள்.

சேகர் லுங்கி கட்டிய அனுபவத்தைச் சொன்னதிலிருந்து, வேணிக்காகவே அதைக் கட்டிக்கொள்ளும் ஆசை எனக்கும் வந்துவிட்டது. லுங்கியைச் சரியாக இடுப்பில் நிறுத்தி, பட்டாம்பூச்சி இறகை விரிப்பதுபோல் இரண்டு கைகளையும் அதன் முனைகளோடு அகல நீட்டி, முதலில் இடது கைமுனையினை மடித்து, பிறகு வலது கைமுனையினை மடித்து, இரண்டும் சேர்ந்த முனைகளை அப்படியே சுருட்டிவிட்டால் போதும் என்றவன், “டே... நாம புதுசா கட்டுறோம், இடுப்பு பழகுற வரைக்கும் அண்ணாக் கயித்துல மாட்டிக்கிடலனா... நடுவழியில் அடித்துரும்”னான்.

இடுப்பிலிருந்து அண்ணாக் கயித்தைத் தடவிப் பார்த்துக்கொண்டேன். இறுக்கமாக இருந்த அது லுங்கியை நழுவாமல் பார்த்துக்கொள்ளும் என்ற நம்பிக்கை வந்துவிட்டது. அதிலிருந்தே அய்யனின் லுங்கியை வேடிக்கை பார்க்கத் தொடங்கிவிட்டேன். ஆத்தாவிடம் கைலியைக் கட்டிப் பார்க்கக் கேட்டபோது, “அதையும் கிழிச்சிப் போட்டுட்டேன்னா, உங்க அய்யன் எஞ் சீலைய கிழிச்சா கட்டிக்குவாரு?” என்று மறுத்ததுமே, திருவிழாவுக்குப் புதுத் துணி வாங்குபோது, எப்படியும் கைலியை வாங்கிவிட வேண்டுமென்று முடிவு செய்து, அம்மையிடம் காரியம் நடக்காதென்று, அய்யன் மூலமாக வாங்கியதுதான் அந்த இருபது ரூபா லுங்கி.

அதுவும் மனோகர் சொன்ன மாதிரி ஊதா கலர்லயே கிடைச்சிருச்சி. கடையில கட்டுக்கட்டா எடுத்துப் போட்டப்போ, அத்தன லுங்கியவும் அள்ளிக்கிட்டு ஓடி வந்துரணும் போல இருந்துச்சி. பெரியவனானதும் கண்டெக்டர் வேல, மிட்டாய்க்கடை வேலன்னு நெனச்சிருந்தத மாத்திக்கிட்டுத் துணிக்கட வேலைக்கிப் போயிடலாமன்னு நினைக்க வச்சது ஜவுளிக்கடை லைட்டும், புதுத் துணிக வாசமும்தான்.

திருவிழாவுக்கு ரெண்டு நாள் தான் பாக்கினாலும், அது மொள்ளமா இன்னைக்குத்தான் வந்து சேந்தது. கைலியைக் கட்டியே ஆகணும். எனக்கு ஒரே வெட்கமும் கூச்சமுமாக இருந்தது. காளியம்மா கோயில்லேருந்து சாமியழைக்க மொளப்பாரி கிளம்பிருச்சின்னு மைக்ல சொன்னாங்க. இந்த நேரம் சரியா இருக்கும்னு நினைச்சேன். கூட்டத்தோட கூட்டமா கலந்து, ஒரு ரெண்டு மணி நேரத்தைக் கடத்திட்டா, பிறகு ஒண்ணும் தெரியாது, சகசமாகிடும். மனோகர் எப்படியும் கேலி பேசுவான். அவன் கைலி கட்டினப்போ நாங்க செஞ்சதைத் திருப்பிச் செய்வான். வேணி பார்த்தா சந்தோசப்படுவாள், அதுக்காகத்தானே இவ்வளவும். ஒருதடவை அவா பார்த்துட்டாப் போதும், எனக்குத் தெரியம் தானா வரும். இத்தனை யோசனைக்குப் பிறகு, கைலியக் கட்டிக்கிட்டு வெளியில வரும்போது, மொளப்பாரி ஊர்வலம் தெருவையே கடந்திருந்தது. வெக்கம் வெகுவாகத் தின்ன, வீட்டுக்குள்ளயே கையக் கட்டிக்கிட்டு நின்னேன். மொளப்பாரி மேளமும் அடங்குனதுல எனக்கும் பயமாகிடுச்சி. ஏன்னா, சாமிய எல்லைக் கருப்பசாமிட்ட அழைச்சிட்டுப் போயிட்டாங்கன்னா, சனம் மொத்தமும் வீடு திரும்பிரும். வேணியும் வீட்டுக்குள்ள போயிட்டான்னா, மறுபடியும் கோயில் பக்கமா எப்ப வருவான்னு சொல்லமுடியாது. தெரியத்தை வரவழச்சிட்டுப் போயிடலாம்னு பார்த்தா, புதுசங்கிறதுனால வெட்சிக்கிட்டு நின்னது, மடிச்சி முட்டிக்குக் கட்டிப் பார்த்தேன். அப்பவும், இடுப்புக்குக் கொடைப் பிடிச்ச மாதிரி இருந்தது.

“இப்படியே எவ்ளோ நேரம் நிப்பியாம் வாடே” குரல் கேட்டு நிமுந்தா சீனி நின்னான். “ஒருமாதிரி இருக்குடா... டவுசரே போட்டுக்கிடவா?” சொன்னதும் கடுப்பானவன், “என்னது.. டவுசரா? வேணி உனக்காகவே நின்னுக்கிட்டு இருக்கா, நீ வர்றியா இல்லையா” என்றவாறே, என்னை இழுத்துக்கொண்டு போனான். அவனோடு விளையாடுவது போல் நடித்தபடி கூச்சத்தை மறைத்துக்கொண்டேன்.

கமலவேணி அதே நீல நிறத்தில் தாவணியோடு நின்றிருந்தாள். அவளருகில் சென்றதும் யாருக்கும் தெரியாமல், சீனியின் முதுகுக்குப் பின்னால் முகத்தை மறைத்துக்கொண்டு அவளிடம் பேசினேன்.

“நா வயசுக்கு வந்து வருசம் திரும்பியும்... தொர வயசுக்கு வர இவ்ளோ நாளாகிடுச்சா?” என்றாள். டவுசரிலிருந்து கைலிக்கு மாறுவது ஒரு பையன் வயசுக்கு வருவதாகவும், வேட்டிக்கு மாறினால் கல்யாணக்களை வந்துவிட்டதாகவும் ஊரில் ஒரு வழக்கம். அவள் வயசுக்கு வந்து ஒரு வருசம் ஆகியும் நான் கைலி கட்டாதது அவளுக்கு ஒரு ஏக்கமாகவே இருந்திருக்கிறது. இந்தக் கோலத்தில் என்னைப் பார்த்ததிலிருந்து அவள் முகத்தில் மஞ்சச் சூரியன் மறையாமல் தங்கிட்டது தெரிந்தது.

அதன்பிறகு கனகராச அண்ணனைவிட நல்லா கைலி கட்டுறேன்னு வேணி சொல்லுவா. இப்படியே போக, ஒருநா கரண்டு கம்பத்துல மாட்டிக்கிட்ட புறாவ எடுத்துவிட எனக்கு ஆள்விட்டாங்க. அங்க போகும்போதே கூட்டம் கூடியிருந்தது. கமலவேணியும் இருந்தா. சட்டையக் கழட்டிட்டு முண்டாப்பனியனோட நின்னு, கைலி இடுப்புல நிக்க அண்ணாக் கயித்தோட இறுக்கினேன்.

புறாவ காப்பாத்துனுக்கு எல்லோரும் கொண்டாடினாலும், வேணி மொகத்துல சிரிப்பு இல்ல, எதுவும் சொல்லாமப் போயிட்டா. சாயங்காலமா மாரியம்மன் கோயில் திண்ணைக்கு வந்துட்டு ஆள் அனுப்பினா. போனதுமே, “ஏன் இடுப்புல கருப்பு கயித்த கட்டியிருக்க? செகப்புல வாங்கிக் கட்டிக்க” னா. எனக்குப் புரியல. “இடுப்புல கெடக்குறதுக்குக் கலரென்ன கேடு?”ன்னேன். அவ பிடிவாதமா இருந்தா. அப்பதான் புரிஞ்சது அவ அண்ணாக் கயித்துக்கு மஞ்ச தூக்கி வச்சிக்கிட்டான்னு. அதனாலயே வீட்டுக்கு வந்ததும், ஆத்தாகிட்ட, செகப்பு கலர்ல அண்ணாக் கயிறு வாங்கித்தரக் கேட்டேன்.

ஆத்தா கோவத்துல... “எதுக்குங்கிறேன்? சண்டியர்தனம் வேண்டா... படிக்கிற வேலையப் பாரு”ன்னு வெரட்டி விட்டுச்சி. எனக்கு எதுவுமே புரியல. அய்யன் வாங்கிக்

குடுத்தன்னக்கே “இத முட்டிக்கிக் கட்டுறது நம்ம தெருவோட இருக்கட்டும், மேலத்தெருப் பக்கம் போனா, எறக்கிவிட்டுக்கணும் தெரியுதா?” ன்னு சொன்னதுக்கு அர்த்தமும் அதன் பிறகு கமலவேணி சொல்லித்தான் புரிஞ்சது. நம்ம சனத்துக்குக் கருப்புக் கயிறுன்னும், மேலத்தெருக்காரங்களுக்குச் செகப்புக் கயிறுன்னும் விளக்கமாச் சொன்னா. மொத செவப்புக் கயிறு உன் இடுப்புல நின்னாத்தான் நான் உனக்குப் பொண்டாட்டினு சொல்லிட்டுப் போயிட்டா.

எவ்ளோ பிடிவாதம் பிடிச்சும் செகப்புக் கயிறுக்கு ஆத்தா சம்மதம் சொல்லல. என் பிடிவாதம் பொறுக்காம விசாரிக்க ஆரம்பிச்சதுல, வேணியாலதான் இம்புட்டுமன்னு தெரியவர, வழக்கமா ஒரு சின்னப் பிரச்சனைக்கும் தெருவக் கூட்டுற ஆத்தா, இந்த விசயத்துல மட்டும் கழுக்கமா வேணி ஆத்தாக்கிட்டப் பேசி, பக்குவமா எனக்கும் அவளுக்குமான முடிச்ச அவுத்து விட்டுருச்சி.

அதன்பிறகு வேணியை நேர்ல பார்த்துப் பேசுறதே அபூர்வமானது. சண்டையா இல்லனாலும், ரெண்டு வீட்டுக்கும் இடையில கொஞ்சமா இருந்த பேச்சு வார்த்தையும் இல்லாமப் போயிருச்சி. ஆத்தாவை எதுத்து நின்னு அத வாங்கலனு அவளுக்கு வருத்தம். அதனாலயே வெளியில பார்த்தாக்கூட பேசுறதில்ல.

கல்லூரிப் படிப்புக்கு வெளியூரு போய், செமஸ்டர் லீவுக்கு வந்தப்போ, வேணி வீடும் எங்க வீடும் முன்னமாதிரி சகசமா இருந்தாங்க. இதையே சாக்கா வச்சி, நான் வேணி கூட பழகி ஊர்வம்புக்குப் போயிடுவேன்னு, ஆத்தாவே அவளுக்கு மாப்பிள்ளை பார்த்து, முன்னாடி நின்னு கல்யாணமும் பண்ணி வச்சப்போதான், “நா படிச்சி முடிக்கிற வரைக்கும் உனக்குப் பொறுக்கலையில்ல?” ன்னு ஆத்தாக்கிட்ட கேட்டதும், “அவ உனக்குச் சரிப்பட மாட்டா, உனக்கு மயிலுகெனக்கா நான் பாப்பேன், ஒழுங்காப்படி”னு வாயடச்சது.

வேணிக்குக் கல்யாணம் ஆகி குழந்தையும் ஆன பிறகு, ஒருநாள் குழந்தையோட எங்க வீட்டுக்கு வந்தவ, ஆத்தாவுக்குத் தெரியாம,

அந்தச் சின்னப்பய சட்டைய விலக்கி இடுப்பைக் காட்டுனா... செகப்புக் கயிறு. “நீ வயசுக்கு வந்துட்டாலும், இதக் கட்டாம உன்னய நான் ஆம்பளன்னு சொல்ல மாட்டேன் மாமா”னு சொல்லிட்டு, இதச் சொல்றதுக்கே வந்தவ மாதிரி கிளம்பிப் போயிட்டா.

அவளே இல்லாது போனபிறகு இனிமே அண்ணாக்கயிறு எதுக்கு? லுங்கி எதுக்குன்னு இருந்தவன், “செகப்புக் கயிறு கட்டாம உன்னய நான் ஆம்பளன்னு சொல்ல மாட்டேன் மாமா”னு வேணி சொன்னதுல கொஞ்சம் கலங்கினது நெசம்தான்.

அந்தக் கலக்கமே, இதற்கு மேலும் காலம் தாழ்த்தாமல், ஆன்லைனில் லுங்கியையும், பாய் கடையில் செகப்பு அண்ணாக் கயித்தையும் வாங்க வைத்தது. இரண்டும் கைக்கு வந்த நாளிலிருந்து ஊருக்குப் போய், யாருக்கும் தெரியாமல், கரண்டுக் கம்பத்தில் எதையாவது தொங்கவிட்டு, முண்டாப் பனியனோடு, இந்தக் கைலியை வரிஞ்சி கட்டி, செகப்பு அண்ணாக் கயித்தோட தெருவே பார்க்க வேணிக்கு முன்னால நிக்கணும்கிற நினைப்புலயே இருந்தேன்.

எல்லாமும் இன்றைக்குச் சரியாக அமைந்ததில் கமலவேணிக்கு அப்படியொரு சந்தோசம். கரண்டுக் கம்பத்திலிருந்து இறங்கியதும் காதுக்குப் பக்கத்துல வந்து “மாமா... இன்னைக்குத்தான் உண்மையிலயே நீ வயசுக்கு வந்திருக்க, நா வாழ வேண்டிய இடத்துக்கு ஒருத்திய நானே பார்க்கேன்” என்றவாறே, ஆத்தாவைப் பார்த்து, “என்ன அத்தே?” என்றாள்.

ஊர்ப் பயம், ஊர்ப் பகை எல்லாத்தையும் மறந்து, ‘இந்தச் சனத்துல இடுப்புல செகப்புக் கயிறுகட்டுன மொத ஆம்பளை எம்புள்ள’ங்கிற மாதிரி, ஆத்தா என்னையப் பெருமையாப் பார்க்க, நான் வேணி பக்கம் திரும்பினேன். ‘அதானே... அத்தை மட்டுமில்ல நம்ம சனங்க பெருமைப்படுறமாதிரி, நீயே மொத ஆம்பளயா இரு மாமா’ன்னு சொல்லி, தன்னோட புள்ள இடுப்புல கெடந்த செகப்புக் கயித்த யாருக்கும் தெரியாம வேணி அறுத்தெறிஞ்சத, நான் பார்த்தேன்.

வானவில் வண்ண மின்னல்

காதல்

A single dog walking alone on a hot sidewalk of summer appears to have the power of ten thousand gods. why is this?

– Charles Bukowski

இரண்டு பக்க அளவில் காதலைப் பற்றிச் சொல்வது நியாயமாகாது. ஆனாலும் முயல்கிறேன். மேலும் இந்த விவரிப்பு பைத்தியக்காரத்தன்மை கொண்டது. காதலைப் போலவே. ஏறக்குறைய முன்னூறு வருடங்களுக்கு முன் பிரெஞ்சுக் கணிதவியலாளர் பிளைஸ் பாஸ்கல் என்பவர் ஒரு வாக்கியம் சொல்கிறார்: 'மனது எப்போதும் தனக்கான காரணத்தைக் கொண்டிருக்கிறது. ஆனால் அறிவுக்கு அதைப்பற்றி எதுவும் தெரியாது.' மருத்துவ அறிவியல் - குறிப்பாக - நரம்பியல் தொடர்பாக, மூளையில் இருக்கும் நியூரான்களின் கட்டுப்பாட்டில்தான் உணர்வுகள் இருக்கின்றன என்று சொல்கிறது. மேலும் இது அறிவியல்பூர்வமாக நிரூபிக்கப்பட்டும் இருக்கிறது. 'ஆனாலும் என்ன' என்கிறது காதல் என்கிற இந்த ஒன்றை உணர்வு.

அறிவியல் நம்பகத்தன்மை கொண்டது. வாழ்க்கை சிக்கலானது. நடைமுறை வாழ்நிலை குழப்பமானது. எதுவும் நிலையற்றது. ஆனால் இவை பற்றியெல்லாம் காதலுக்கு ஒருதுளியும் அக்கறையில்லை. காதல் அதன் இயல்பில் தன்னிச்சையானது.

இருக்கட்டும். நாம் காதலின் அறிவியலைக் கொஞ்சம் பார்க்கலாம்: உளவியல் அடிப்படையில் காதலை இரண்டு வகையாகப் பிரிக்கிறது அறிவுலகம். ஒன்று தாய்வழிக் காதல் (maternal love). இது முழுக்க முழுக்க தாய்-சேய் அன்பைப் பற்றியது. தாய்-சேய் இடையேயான காதல் உணர்வு சேயின் உடல் மற்றும் மனவளர்ச்சியில் முக்கியத்துவம்

அடைகிறது. மேலும் இந்த வகைக் காதல் குழந்தையின் மீள்திறனையும் (resilience) கூடவே தாயின் தாங்குதிறனையும் (endurance) தொடர்ந்து தக்கவைக்கிறது. இது உலகின் அனைத்து உயிரினங்களிடமும் ஏறக்குறைய ஒரேமாதிரியாகச் செயல்படுகிறது. தாய்க்கும் சேய்க்கும் இடையேயான இந்த இணைப்பு என்பது ஆங்கிலத்தில் சொல்லக்கூடிய love என்ற சொல்லுக்கு மட்டுமே உரியது. தமிழில் பரிவு என்ற சொல்லை இதற்கு இணையாகச் சொல்லலாம்.

ஆனால் தமிழில் காதல் என்கிற தனிச்சொல்லுக்கு வேறு மொழியில் எந்தச் சொல்லுமில்லை என்பது எனது புரிதல். காதல் என்ற சொல்லுக்கு ஆங்கிலத்தில் passionate love என்று பொதுவாகச் சொல்லலாம். தமிழில் காதல் வேட்கை என்று இதைச் சொல்லலாம். இந்தக் காதல் வேட்கைதான் இரண்டாவது வகைக் காதல் என்கிறது அறிவியல். இந்த வகைக் காதல் என்பது இருவருக்கிடையேயான உறவுமுறை ஒன்றை உருவாக்குவதில் தொடங்கி, இணையர்மீது சக்திவாய்ந்த உணர்வு நிலையை நோக்கித் தள்ளுகிறது. இணையர்கள் ஒருவருக்கொருவர் எப்பொழுதும் அருகருகே இருக்க நிர்ப்பந்திக்கிறது. ஒருவர் மற்றவரைப் பற்றி அழுத்தமாகத் தொடர்ந்து நினைக்க வைக்கிறது. சிறிது நேரம் பிரிந்தாலும் மனதளவில் மட்டுமல்லாமல் உடலளவிலும் மிகவும் சோர்வடைய வைக்கிறது. இந்தக் காதல் வேட்கை என்பதும் இரண்டு வகைமையில் இருக்கிறது. ஒன்று இருமுனைக் காதல். மற்றது ஒருதலைக் காதல்.

இவையல்லாமல் பொதுவாய் மற்றொரு காதல் இருக்கிறது. அது விருப்பத் தேர்வு பற்றியது. தான் செய்யும் ஒரு செயலை மிக ஆழமாகக் காதலிப்பது என்பதை இது குறிக்கிறது. நான் ஆசிரியராக இருக்கிறேன். அது எனக்குப் பிடிக்கிறது. நான் ஆசிரியர்

தொழிலைக் காதலிக்கிறேன் என்பதை இதற்கு எடுத்துக்காட்டாகச் சொல்லலாம்.

காதல் என்பது ஆழமாகப் பார்த்தால் அது உயிரியல் (biology) தொடர்பானது. காதல் ஒவ்வொருவரது வாழ்க்கையிலும் ஒவ்வொரு செயலிலும் வியாபித்திருக்கிறது. அது மேலும் ஒருவரது உளவியல் மற்றும் உடலியல் நிலையில் நிலையான விளைவை ஏற்படுத்துகிறது. காதல் சிலவேளைகளில் மரணத்தைக் கூட அழைத்து வந்துவிடுகிறது.

காதல் என்பது வெறும் உணர்வு மட்டுமல்ல. அது வெறும் உயிரியல் செயல்பாடு. அது தொடர் செயலாக்கத்திலும் இருமுனைதிசைகளில், பன்மைப் பரிமாணங்களிலும் (bilateral and multi-dimensional) இயங்கவல்லது. பொதுவாக, சமூகத்துக்கும் காதலர்களுக்கும் இடையேயான தொடர்புவகைகளைக் (associations) காதல் சட்டை செய்வதில்லை. காதலர்களின் பொதுவான பார்வைக்கோணமும், உடல் மாற்றங்களும் அவர்களது உணர்வுகள் மற்றும் மனநிலையைப் பாதிக்கிறது. இந்தப் பாதிப்பு மேலும் அவர்களது எதிர்காலச் சமூகத் தொடர்பு வகைகளைத் தடுமாற்றம் செய்யவைக்கிறது. ஒருவருக்கு ஒருவர் தங்களின் காதல் நிலைகளைத் தொடர்ந்து தங்களுக்குள் பரிமாறிக்கொள்ள நிர்ப்பந்திக்கிறது. நிறுத்திவிடக் கூடாத எதிர்வினைகளைக் (feedback) காதல் எதிர்பார்க்கிறது. அவ்வகையான எதிர்வினை இல்லாதபோது கடுமையான சோர்வுக்கு உள்ளாகிறது.

இருந்தாலும் காதல் என்பது எதிர்வினை அளிக்கும் எளிய சாதனம் அல்ல. அதைவிடச் சிக்கலான செயல்பாடு. காதல் அதற்கென ஒரு யதார்த்தத்தை உருவாக்கிக்கொள்கிறது. உண்மையில் காதலின் உயிரியல் என்பது ஒட்டுமொத்த உணர்வுகளின் கூடாரமான மனித நரம்புக் கற்றைகளை உள்ளடக்கிய மூளையின் ஆதி உறுப்புகளிலிருந்து தொடங்குகிறது. அதாவது, இரண்டு வகைக் காதல்களும் மூளையின் இடதுபுறம் அமைந்துள்ள ventral tegmental area, substantia nigra, putamen – ஆகியவற்றிலும் வலதுபுற thalamus – இலுமிருந்து கசியும் ஹார்மோன்களால் உருவாகிறது என்று அறிவியல் உறுதி செய்கிறது.

போலவே மிகநெருக்க உணர்வு நிலை (intimacy) காதலர்களுக்கு, இருமுனையிலும் மூன்றுவித உடல்வேதியியல் பாதிப்பால் உருவாகிறது. ஒன்று கலவி நோக்கம் (Lust). கலவி நோக்கம் testosterone மற்றும் estrogen ஹார்மோன்களால் உருவாக்கப்படுகிறது. இந்தச் சுரப்பு நீர்மங்கள் ஒருவருக்கு ஒருவர் உடலுறவு கொள்வதற்கான விருப்பத்தை உருவாக்குகிறது. இரண்டாவதாக ஒரு தேனிலவு நிலை (Attraction) உருவாக்கம். இதற்காக adrenaline, dopamine மற்றும் serotonin ஆகிய நீர்மங்களின் சுரப்பு உதவி செய்கிறது. இவை மூன்றும் காதலர்களின் பரவசநிலை (euphoria) உருவாக்கத்திற்கு உதவி செய்கிறது. மூன்றாவதாக நீண்டகால இணைப்பு (Attachment) நிலை.

கலவி நோக்கம் மற்றும் பரவசநிலை சற்று தளர்கின்றபோது இருவருக்கிடையேயான உணர்வு ஒற்றுமை, பாதுகாப்பு உணர்வு, பரபரப்பற்ற நிலை மற்றும் மனநிறைவு ஆகிய நீண்டகாலச் சேர்வாழ்வு நிலையை oxytocin மற்றும் vasopressin போன்ற நீர்மங்கள் உண்டாக்குகின்றன. Oxytocin – ஐக் காதல் ஹார்மோன் என்று அறிவியல் வர்ணிக்கிறது. ஒருவரைக் கட்டி அணைக்கும்போது உங்களுக்கு வெறும் காம உணர்வு மட்டும்தான் எழுந்தால் அதில் testosterone அல்லது estrogen மட்டுமே இயங்குகிறது என்கிறார்கள். ஆனால் நீங்கள் ஒருவரைக் கட்டி அணைக்கும்போது ஒருவித நம்பிக்கை (trust) உணர்வு உண்டானால் அது oxytocin – ன் செயல். காதலுக்கும் காமத்திற்கும் உண்டான வேறுபாடு என்பது நம்பிக்கை மட்டும்தானென்று இதன் மூலம் புரிந்துகொள்ளலாம் அல்லவா.

இதுவரை காதல் பற்றிய அறிவியல் நிலைப்பாடுகளைச் சிறிது சொல்லியிருக்கிறேன். இனி கொஞ்சம் காதலின் பைத்தியக்காரத் தன்மையைப் பார்க்கலாம். அதற்கு ஒரே வழியாகக் கலையும் இலக்கியமும் தானே இருக்க முடியும். வான்கோவின் காதலுப்பு, மும்பாஜின் கல்லறை, பொம்மிக்காகக் கைகாலை இழந்து முச்சந்தியில் இறந்துபோன மதுரைவீரன் போன்ற காவியக் காதல்கள் இருந்தாலும் நாம் காணவேண்டியது எளிய காதலர்களின் கவிதை வார்ப்புகள்.

காதலால் மட்டுமே மொழியின் தேவையில்லாமல் அல்லது மொழியறிவு இல்லாத எவரும் கவிதையை வார்க்க முடியும். கவிஞர்கள் கவிதை எழுதலாம். வார்க்கமுடியாது. கடந்த நூற்றாண்டில் நமது இளைய தலைமுறை இழுந்துபோன மகத்தான கலை என்பது காதல் கடிதங்கள் எழுதும் கலை என்று சொல்லுவேன். காதல் கடிதங்கள் என்பது உண்மையான oxytocin விளைவு.

‘மனித இருப்பிற்கான ஒரே பதில் காதல்தான்’ என்கிறார் புகழ்பெற்ற உளவியல்-தத்துவமேதை எரிக் ஃப்ரோம். ஆனால் இந்தியாவில் நடைமுறைச் சிக்கல் வேறாக இருக்கிறது. திருமண பந்தங்கள் சாதிமத நிறுவனங்களின் முழுக்கட்டுப்பாட்டில் இருக்கின்றன என்று தெரிந்துதான் இன்றைய இளசுகள் காதலிக்கிறார்கள். மகன்களும் மகள்களும் பாவம் என்று தெரிந்தே பெற்றோர்கள் அவர்களைக் கொல்கிறார்கள். அதைப்பற்றிச் சிந்திக்கலாம்.

போலவே சில சிந்தனைத் தூண்டல்களை, காதல் பற்றிய சில கிளிஷேக்கள் வழியாகப் பார்க்கலாம்.

01. ‘நீங்கள் காதலிக்கப்படவில்லை என்றால் நீங்கள் வாழவே இல்லை’ என்ற இந்த வாக்கியம் உண்மையில் சரியானதா. நாம் யாரையாவது அல்லது எதையாவது காதலிக்கிறோம் என்றால் இந்த வாக்கியம் சரியாக இருக்குமா. என்னை யாரும் காதலிக்கவில்லை என்றாலும் நான் யாரையாவது காதலிக்கிறேன் என்றால் எனது சுரப்பிகள் வேலை செய்யாதா. உணர்வுரீதியில் நான் சரியில்லையா என்ற கேள்விகள் எழுகின்றதல்லவா.

02. வெளிப்பார்வைக்குக் ‘காதலுக்குக் கண்ணில்லை’, காதலர்களுக்கு ‘எல்லாம் தெளிவாகத் தெரிகிறது’. இந்த இரண்டு வாக்கியங்களுக்கு இடையில் காதல் எவ்வளவு தூரத்தில் இருக்கிறது.

03. காதல் காட்டுத்தனமானது மற்றும் காதல் அன்பு நிறைந்தது ஆகிய இரண்டு வாக்கியங்களின் முரண்பாடுகள் என்ன?

04. நீங்கள் ஒருவரைக் காதலித்தால் அவரை ஒருபோதும் வெளியேற விடுவதில்லை அல்லது நீங்கள் ஒருவரைக் காதலித்தால் அவரைச் சுதந்திரமாக இருக்கவிடுவீர்கள் ஆகிய

செயல்பாடுகளுக்குக் காதல் என்ன பொருளைக் குறித்துக்கொள்கிறது?

05. காதல் ஏன் ஆண்-பெண் என்கிற கட்டுக்குள் மட்டுமே இல்லாமல் LGBT போக்கிலும் இருக்கிறது. சிந்திக்கலாம்.

ஆஸ்கார் வைல்ட் சொல்கிறான்.. காதல் என்பது இரண்டு முட்டாள்களுக்கு இடையேயான தவறான புரிதல் (misunderstanding). ஏனென்றால் காதலின் அளவை அளக்க காதலால் கூட முடியாது. எனவே குறைந்தது இரண்டாயிரம் வருடங்களுக்கு முன் தமிழால் எழுதப்பட்ட நற்றிணைப் பாடல் ஒன்றுடன் காதலை முடித்துக்கொள்ளலாம்.

தோளும் அழியும், நாளும் சென்றென;
நீள் இடை அத்தம் நோக்கி, வாள் அற்றுக்
கண்ணும் காட்சி தெளவின; என் நீத்து
அறிவும் மயங்கி, பிறிது ஆகின்றே;
நோயும் பெருகும்; மாலையும் வந்தன்று
யாங்கு ஆகுவென்கொல் யானே? ஈங்கோ
சாதல் அஞ்சேன்; அஞ்சுவல், ‘சாவின்
பிறப்புப் பிறிது ஆகுவதுஆயின்,
மறக்குவேன்கொல், என் காதலன்’ எனவே.

- நற்றிணை - 397

(காதலன் போய்விட்டான்)

தோள் வாடும் நாளும் சென்றென
நீண்ட இடையும் இத்தது
கண்கள் தெளிவிழந்தன
அறிவு மயங்கித் தனியே கிடக்கிறது
மாலையில் (பசலை)நோய் பெருகும்
என்ன செய்வேன்

நான் சாவதற்கு அஞ்சமாட்டேன்
எனது சாவிற்குப் பின்
நான் வேறு உருவாய்ப் பிறந்தால்
காதலன் என்னை

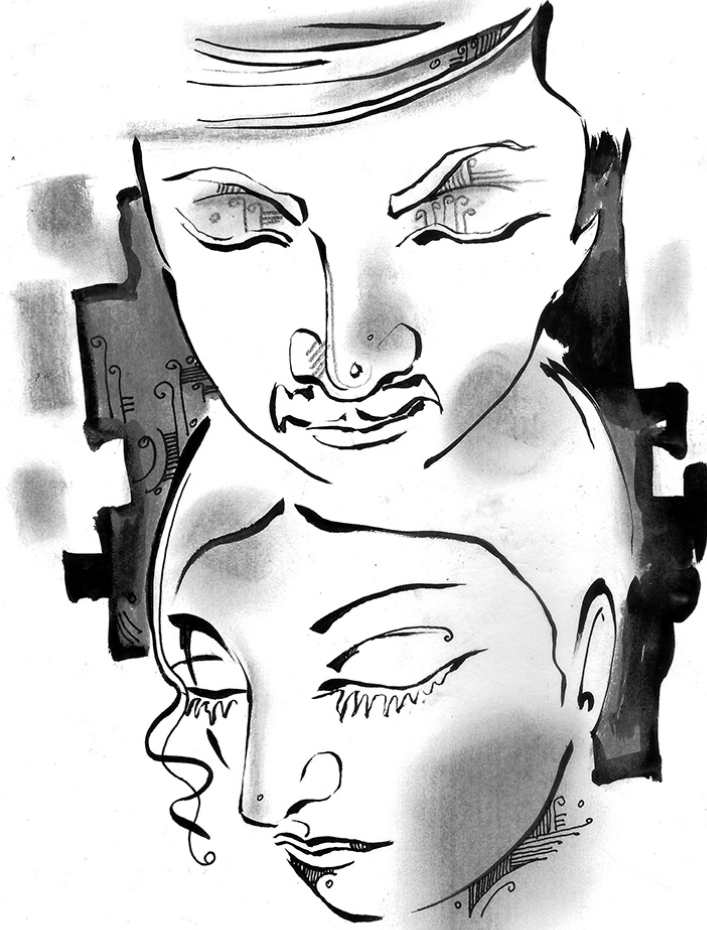
மறந்துவிடுவானோ என்பதற்கு
மட்டுமே பயப்படுவேன்

முடிவாக எனது சிறுகவிதை ஒன்று:

எதைக் கண்டு என்னைக் காதலித்தாய்
உனது பல்லைப் பார்த்து.
ஒருவருக்கொருவர் தங்களது
பற்களை அவர்களுக்குளேயே
காப்பீடு செய்துகொண்டார்கள்.

மறுபடியும் சார்லஸ் புக்கோவஸ்கி-யின் வரிகளைக் காதல் என்கிற தலைப்பில் படித்துப் பாருங்கள்..

பேசும் பெரும்பொருள்

கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் கீழே இறங்கிக்கொண்டிருந்தான் அவன். கைகளும் கால்களும் கட்டப்பட்ட நிலையில் அவனுடைய பிருஷ்டத்தை வரவேற்க கூரிய முனையால் அமைந்த கழுமரம் காத்துக்கொண்டிருந்தது. ஊர்த் தலைவரால் கொலைக் குற்றம் சாட்டப்பட்டு கழுமரத்தில் ஏற்றப்பட்டவன்.

மேற்கே கதிரவன் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மறைந்துகொண்டிருந்தான். தன் மரணத்திற்கு யாருமே சாட்சி கிடையாது. காலையில்

கதிரவன் மீண்டும் வரும்போது தன்னில் எது மிஞ்சி இருக்குமோ? எனத் தெரியாது. இனி ஒன்றும் செய்ய இயலாது. மரணத்தை அனுபவிப்பது தவிர. வேறு என்ன செய்ய முடியும்? என எண்ணிக்கொண்டான்.

சற்றே கொஞ்சம் தொலைவில் ஒரு ஒளி தன்னை நோக்கி வருவது தெரிந்தது. தன்னைக் கழுமரத்தில் ஏற்றிவிட்டு ஊரார் அனைவரும் சென்றுவிட்டனர். இப்போது வருவது யாரோ? அந்த ஒளி அருகில் வர வர யாரெனப் புலப்பட்டது. அவன் அருகே வர வேண்டாம்

ஒளியம் : அன்பழகன்

எனக் கூச்சலிட்டான். அவனின் கூச்சலைச் சட்டை செய்யாமல் கழுமரத்தின் அருகே வந்து நின்று அவ்வுருவம். அவனை நிமிர்ந்து பார்த்தது விழியில் வழியும் கண்ணீரோடு. இங்கிருந்து போய்விடு என அவன் தன் வேதனையை மீறிக் கூறிக்கொண்டே இருந்தான். ஆனால் தன் கையோடு கொண்டு வந்த சங்கிலியால் தன்னையும் சேர்த்துக் கழுமரத்தில் சுற்றிக்கொண்டது அவ்வுருவம்.

அவன் வேண்டாம், வேண்டாம் என எவ்வளவோ கதறினான். எதையும் காதில் வாங்கிக்கொள்ளாமல் தன் மீது முழுவதுமாய் எண்ணெய் பூசிக்கொண்டு வந்திருந்த அவ்வுருவம் அவன் மீதும் கொஞ்சம் எண்ணெயைத் தெளித்தது. பின்னர் அவனைப் பார்த்துச் சிரித்தபடியே, மரணம் நம்மைச் சேர்த்து வைக்கட்டும் எனக் கூறியபடியே காலின் கீழ் வைத்திருந்த விளக்குத் திரியை உதைத்தது. மளமளவெனப் பரவிய நெருப்பு கழுமரத்தோடு சேர்த்து இருவரையும் விழுங்கியது.

குலச்சிறையார் தன் மாளிகையின் முன் பதற்றத்தோடு இங்கும் அங்கும் நடந்துகொண்டிருந்தார். ஏதோ ஒரு விஷயத்தை எதிர்பார்த்தபடி வீட்டின் உள்ளே பார்ப்பதும் திரும்புவதுமாகத் தவித்துக்கொண்டிருந்தார். மகிழ்ச்சியாக வெளியே வந்த மருத்துவச்சி விஷயத்தைச் சொல்லும் முன்னே மழலையின் அழகுரல் விஷயத்தை விளங்க வைத்துவிட்டது. மகள் பிறந்துள்ளாள், தாயும் சேயும் நலம் என மருத்துவச்சி கூறியதும் பெருமகிழ்வுக்கு ஆளானார் குலச்சிறையார். தன்னுடைய வாழ்வைச் செழிப்பாக்க வந்துவிட்டாள் மகள் எனக் கொண்டாடித் தீர்த்துவிட்டார்.

குலச்சிறையார் மருவூரின் ஊர்த் தலைவர். சோழ மன்னனுக்கு வரிவசூலித்துத் தரும் பொறுப்பாளர். ஊர் மக்களிடம் நன்மதிப்பும், மன்னனிடம் நற்பெயரும் பெற்றுக்கொண்டவர். அப்படிப்பட்ட அவருக்குப் பிறந்த மகளை ஊரே கொண்டாடியது. தன் மகளுக்கு சிவகாமி என நாமம் சூட்டினார். சிவகாமியும் அவரின்

பெருமைக்கேற்ப வளர்ந்துவந்தாள்.

ஒரு முறை மன்னர் வடநாடு செல்லும்போது மருவூரில் தங்க நேரிட்டது. அது கோடைக் காலம் என்பதால் கடுமையான பஞ்சம் அவ்வூரில் நிலவியது. குலச்சிறையார் பஞ்சகாலத்தை எண்ணித் தன்னுடைய தானியக்கிடங்கில் சேமித்து வைத்த தானியங்களினால் ஊராரின் பசியைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகப் போக்கிவந்தார். ஆனால் திடீரென மன்னரின் வரவு அவருக்கு வேதனையைத் தந்தது.

தன்னுடைய பதியிடம், 'செம்பி, நாமோ மிகவும் பஞ்சத்தில் உள்ளோம். நம் கிடங்கில் உள்ள தானியங்கள் நம் ஊராருக்குத் தினம் இருவேளை உணவு எனக் கணக்கிட்டால் மூன்று மாதம் வரை சமாளிக்கலாம். அதன் பிறகு மழைக்காலம் தொடங்கிவிடும், சமாளித்துவிடலாம் என்று நினைத்திருந்தேன். ஆனால் இப்போது மன்னர் தன் பரிவாரங்களுடன் திடீரென வருவதால் தானியக்கிடங்கு காலியாகிவிடுமோ? எனக் கவலையாக இருக்கிறது. மன்னரை வரவேற்பது நம் கடமை, அதில் எனக்கு வருத்தம் இல்லை. ஊராரும் மன்னர் வருவது குறித்து மகிழ்ந்தே உள்ளனர். ஆனால் நம் நிலைமையோ மோசமாக உள்ளது. என்ன செய்வது? இருதலைக் கொள்ளியாய் என் நிலை உள்ளதே?' எனப் புலம்பித் தீர்த்தார்.

'கவலைப்படாதீர்கள், நாம் வணங்கும் தென்னம்பலத்தான் நம்மைக் கைவிட மாட்டார்' என ஆறுதல் கூறினாள் செம்பி. மன்னரின் வருகையால் கோலாகலமாக இருந்தது மருவூர். தங்களின் பஞ்ச நிலையைக் கூட மறந்து, மறைத்து மன்னரையும் அவருடைய படைப் பரிவாரங்களையும் உற்சாகமாக வரவேற்றனர் மருவூர் மக்கள். அவர்களின் உபசரிப்பினால் மகிழ்ந்துபோனார் மன்னர்.

'குலச்சிறையாரே, ஊர்மக்களே.. உங்கள் உபசரிப்பு நமக்கு மிகவும் மகிழ்ச்சி அளிக்கிறது. ஏதேனும் குறை இருந்தால் நிவர்த்தி செய்து தருகிறேன் கூறுங்கள்' என்றார் மன்னர்.

குலச்சிறையாரும் தங்களுடைய பஞ்ச நிலையை எடுத்துக் கூறி மன்னரைக் கவலைக்குள்ளாக்க வேண்டாம் என நினைத்து 'தங்களுடைய ஆட்சியில் எங்களுக்கு யாதொரு குறையும் இல்லை மன்னர்மன்னா' எனக் கூறினார்.

இதைக் கேட்டு மகிழ்ந்த மன்னர் வேறு விஷயங்கள் குறித்து ஊராரோடு மகிழ்ச்சியாக உரையாட ஆரம்பித்தார். இதை எல்லாம் கவனித்துக்கொண்டிருந்த சிவகாமி தைரியமாக மன்னரின் முன் சென்று, 'மன்னா, தங்கள் முன்னொரு சிறு விண்ணப்பம்' எனக் கேட்டாள்.

ஆச்சரியப்பட்ட மன்னர், 'அட நீ குலச்சிறையாரின் மகள்தானே, செளக்கியமா? குழந்தை என்ன மாதிரி பேசுகிறாள். சொல் உனக்கு என்ன குறை?' எனக் கேட்டார்.

சிவகாமியோ, 'மன்னா.. தாங்கள் எங்கள் ஊருக்கு வந்தது மகிழ்ச்சி. ஆனால் தாங்கள் வந்த இந்த நேரம் கோடைக் காலம் என்பதால் எங்கள் ஊரே பஞ்சத்தில் உள்ளது. எங்கள் தானிய இருப்பு கொஞ்சம். அதுவும் உங்கள் பரிவாரங்களுக்கே சரியாய்ப் போய்விட்டது. தங்களை மனக்கஷ்டத்திற்கு ஆளாக்க வேண்டாம் என ஊராரும், என் தந்தையும் தங்கள் வறுமையை மறைத்துவிட்டனர்' என உண்மையைப் போட்டு உடைத்துவிட்டாள்.

அதிசயமாகப் பார்த்த மன்னர் குலச்சிறையாரிடம் விசாரித்து உண்மையை அறிந்து கொண்டார். 'குலச்சிறையாரே, ஊர்மக்களே, மன்னனுக்காக மக்கள் அல்ல, மக்களுக்காகவே மன்னன். நீங்கள் ஏன் உங்கள் உரிமையை மறுத்தீர்கள்? நான் என்ன அவ்வளவு பொல்லாதவனா? உங்கள் ஊரில் பஞ்சம் என்றால் வேறொரு ஊரில் செழிப்பு இருக்கும்தானே.. அதனைச்சரி கட்டுவதுதானே மன்னரின் வேலை. இனிவரும் காலங்களில் உங்களின் பஞ்சத்தைப் போக்கத் தேவையான நடவடிக்கை எடுக்க என் மந்திரிமார்களுக்குக் கட்டளையிடுகிறேன். என் மேல் உள்ள அன்பினால் உங்கள் பஞ்சத்தை மறைக்கப்

பார்க்கிறீர்களே? உங்களை என்னவென்று சொல்வது. தைரியமாக விஷயத்தைச் சொன்ன குழந்தை சிவகாமிக்கு என் முத்துமாலையைப் பரிசளிக்கிறேன்' என்றார் மன்னர்.

அது முதல் ஊராரின் செல்லப் பிள்ளையானாள் சிவகாமி. குலச்சிறையாரும் தன் குலப்பெருமையைக் காக்க வந்த தெய்வமே சிவகாமி எனக் கொண்டாடினார். சிவகாமி இப்போது பதின் பருவ மங்கை. தன் குழந்தைத்தனம் எல்லாம் தொலைந்து போய் அறிவுச் செல்வியாக மாறிவிட்டாள்.

எப்போதும் போல் மலர் பறிக்க மலர்வனம் ஏகினாள். தென்னாடுடைய சிவனே போற்றி! எந்நாட்டவர்க்கும் இறைவா போற்றி! என அவளது உதடுகள் முணுமுணுத்துக்கொண்டிருந்தன.

அப்போது ஏதோ பெரிய சத்தம் கேட்கவே, திரும்பியவள் தட்டுத் தடுமாறிக் கீழே விழப்போனாள். அப்போது அவளை ஒரு வன்கரம் மென்மையாகக் கீழே விழாமல் பற்றிக்கொண்டது. தன்னிலை மறந்தவள், சட்டென நிமிர்ந்து தன்னைப் பிடித்துக்கொண்டவன் அந்நியன் என அறிந்ததும் விலகினாள். அவளுடைய பார்வையே அவனையாரெனக் கேட்டது.

'அம்மணி, கோபம் கொள்ளாதீர்கள். மலர் பறிக்கும் முன் நம் மலர் போன்ற பாதங்களைப் பதம் பார்க்க சர்ப்பம் ஏதாவது கீழே ஊறுகிறதா எனப் பார்க்கும் பழக்கம் பெண்மணிகளுக்கு இல்லை' எனக் கூறினான்.

'சர்ப்பமா? எங்கே?' எனக் கேட்டாள் சிவகாமி.

'பயம் வேண்டாம். அதனைத் துரத்திவிட்டேன்' என்றான் அவ்விளைஞன்.

'மிக்க நன்றி' எனக் கூறியபடியே, அவனைப் பார்த்தவள், 'தாங்கள் யார்?' எனக் கேட்டாள்.

'அம்மணி என் பெயர் வீரமணி. நான்...'

என ஏதோ கூற வந்தவனைத் தந்தையின் ஆட்கள் வந்து பலவந்தமாகப் பிடித்து இழுத்துச் சென்றனர். இதைப் பார்த்து அதிர்ந்துபோன சிவகாமி தந்தையிடம் அதைப் பற்றி விசாரித்தாள். `அது ஒன்றும் இல்லை, சிறிய விசாரணைக்குப் பின் அவன் ஊருக்கு அனுப்பப்பட்டுவிட்டான்` எனக் கூறினார் குலச்சிறையார்.

`காரணம் என்ன அப்பா?` எனச் சிவகாமி வினவினாள்.

`பக்கத்து ஊரில் பெரிய செல்வந்தரின் வீட்டில் திருடிக்கொண்டு ஓடி வந்தவனாம் என விசாரணையில் உறுதியானதால் அவன் தப்பித்து இங்கு ஓடி வந்துவிட்டதாக அவனுடைய ஊர்த் தலைவரின் காவலாளர்கள் பிடித்துக்கொண்டு சென்றுவிட்டனர்` எனக் கூறினார் குலச்சிறையார்.

`திருடனா? அவரைப் பார்த்தால் அப்படித் தெரியவில்லையே? அப்பா திருடிக்கொண்டு ஓடி வருபவருக்கு எப்படி ஒரு பெண்ணின் உயிரைக் காப்பாற்றும் பொறுமை வரும்?` என சிவகாமி வினவினாள்.

`சிவகாமி நீ சொல்வதும் சரிதான். ஆனால் நாம் செய்வதற்கு ஒன்றுமில்லை. காரியம் மிஞ்சிவிட்டது. அவனை விசாரிப்பதற்கு அவன் ஊரார் வந்து அழைத்துச் சென்றுவிட்டனர். தண்டனையும் வழங்கப்பட்டுவிட்டதாகத் தகவல் எனக் கூறினர்` என்றார்.

`அப்பா, இதில் ஏதோ சந்தேகம் உள்ளது! நாம் ஏன் அவருடைய ஊருக்கே சென்று பார்க்கக்கூடாது? ஒரு நிரபராதியைத் தண்டனையிலிருந்து காப்பாற்றலாமே?`

சிவகாமியின் யோசனைசரியெனப்பட்டது குலச்சிறையாருக்கு. `சரி நாளைக் காலையே கிளம்புவோம்` என்றார்.

அதிகாலையே குலச்சிறையார் தன் ஆட்களோடு வீரமணியின் ஊரை நோக்கி சிவகாமியையும் உடன் அழைத்துக்கொண்டு கிளம்பினார்.

விதி என்பார்களே அது அங்குதான் வேலை செய்தது. அவர்கள் அவனுடைய ஊருக்குப் போகும் வழியில் கழுமரத்தோடு எரிந்துபோன இரு பிணங்களைப் பார்த்து அதிர்ந்துபோயினர்.

`சிவகாமி, அப்பா என்ன இது? தண்டனை நிறைவேற்றப்பட்டதா? அதுவும் ஒருவருக்குத்தானே? இருவர் ஏன்? அதுவும் எரிந்த நிலையில்?` என வினவிக்கொண்டிருக்கும்போதே, வீரமணியின் ஊராரும் அவ்விடத்திற்கு வந்து சேர்ந்தனர்.

`இது என்ன குலச்சிறையாரே? தங்கள் மகளைக் கொலை செய்துவிட்டு வந்துவிட்டான் என்றுதானே வீரமணியைக் கழுவேற்றினோம். உங்கள் மகள் உயிரோடு எப்படி?` என வினவினார் வீரமணியின் ஊர்த் தலைவர்.

`என் மகளையா? கொலையா? வீரமணியா? அவன் அவளை மரணத்தில் இருந்து காப்பாற்றியவன் என்றுதானே, உங்கள் ஆட்களிடம் சொல்லி அனுப்பிவைத்தோம்` என்றார் குலச்சிறையார். `எங்கோ தவறு நடந்துள்ளது? இது என்ன இரண்டு பிணம்? கழுமரம் எப்படி எரிந்தது?` என வினவினார் வீரமணியின் ஊர்த்தலைவர்.

`எங்கள் ஊரில் இருந்து வீரமணியை அழைத்து வந்த உங்கள் காவலாளி எங்கே?` எனக் கேட்டார் குலச்சிறையார்.

`ஆம், ஆம், அவனிடமிருந்தே விசாரணையை ஆரம்பிக்கலாம். ஏன் வீரமணி உங்கள் மகளைக் கொலை செய்துவிட்டான் எனப் பொய் கூறினான் என விசாரிக்க வேண்டும்` எனக் கூறியபடியே `யார் அங்கே? உடனே சாரங்கனை அழைத்து வாருங்கள்` எனக் கட்டளையிட்டார் வீரமணியின் ஊர்த்தலைவர்.

`சாரங்கா, ஏன் இவ்வளவு பொய்? வீரமணி கோயில் நகைகளைத் திருடிவிட்டான் என முதலில் சொன்னாய், பின்னர் தப்பித்து ஓடியதாகக் குற்றம் சாட்டினாய். மருவூர்த் தலைவனின் மகளிடம் அகப்பட்டுக்கொண்டதால் அவளையும்

கொலை செய்துவிட்டதாகச் சொன்னாய். என்ன இதெல்லாம்?' என அதட்டினார்.

பிரபு, என்னை மன்னித்துவிடுங்கள்! வீரமணியோடு எரிந்து கிடக்கிறதே ஒரு பிணம், அது வேறு யாருமில்லை, என் மகள் துளசிதான். துளசியும் வீரமணியும் ஒருவரை ஒருவர் விரும்பினார்கள். எனக்கு அது ஒப்பவில்லை. என் மகளை வேறு குலத்தவன், காதலிப்பதா? மணந்துகொள்வதா? எனக் கோபம் கொண்டேன். நானே கோவில் நகைகளைத் திருடிவிட்டு வீரமணியின் மீது பழி போட்டேன். அவன் மருவூர் சென்றபோது அவனைக் குலச்சிறையாரின் ஆட்கள் யார் என விசாரித்துக்கொண்டிருந்தனர். நானே அங்கு சென்று அவனைக் கள்வன் எனக் கூட்டி வந்து தங்களிடம் சிவகாமியையும் கொலை செய்துவிட்டான் எனப் பொய் சொன்னேன். தாங்களும் அதனை நம்பி அவனுக்குத் தண்டனை தந்தீர்கள். ஒழிந்தான் வீரமணி என எண்ணினேன். ஆனால் விதி வேறு விதமாகச்சதி செய்துவிட்டது. என் மகள்துளசியும் அவனோடு சேர்ந்து தன்னையே மாய்த்துக்கொண்டாள். அன்பு வென்றுவிட்டது. வீண் குலப்பெருமை பேசிய என் கர்வம் ஒழிந்தது. என் செல்ல மகளை நானே கொலை செய்துவிட்டேன். எனக்கு மன்னிப்பே கிடையாது. என்னையும் கழுவில் ஏற்றுங்கள்' எனக் கதறியபடியே விழுந்து வணங்கினான் சாரங்கன்.

அதிர்ந்து போயினர் அனைவரும். சிவகாமி தன் ஆட்கள் மூலம் மன்னருக்குத் தெரியப்படுத்தினாள். மன்னரும் சாரங்கனுக்குத் தக்க தண்டனை வழங்கியதோடு, அணையா விளக்கினை ஏற்றி அக்காதலர்களுக்கு நடுகல் நட ஆணையிட்டார். காதலர்களைப் பிரிக்கும் இந்தப் பொல்லாக் குலப்பெருமையை எண்ணிக் கண்ணீர் சிந்துவதைத் தவிர என்ன செய்ய முடியும் எனப் பெருமூச்சு விட்டாள் சிவகாமி. யுகம்யுகமாய்க் காதலர்களைப் பிரிக்கும் குலப்பெருமை இன்னும் தன்னை மாய்த்துக்கொள்ளாமல் வேறுவேறு பெயர்களில் காதலர்களையே காவு வாங்கிக் கொண்டுள்ளதே என ஆதங்கப்பட்டாள் சிவகாமி.

இடர்களை எதிர்க்கும்
நேரங்களில்
நேசக்கரம் தேடி
அலையும் மனதிற்கு
கிடைப்பதென்னவோ
வெற்று வார்த்தைகள்

பல இரவுகள்
அமைதியின் இழைகளால்
பின்னப்பட்டு
மூச்சுத்திணறுவதால்
பகலில் முடிச்சிடும்
சொற்களை
இரவில் அவிழ்க்க
விரல்களைத் தேடுகின்றேன்

நேசிப்பின் சுவையறியா
விரல்கள்
கனவுகளின் சிறகுகளை
ஒடித்து விளையாடுகின்றன

சம்பிரதாயங்களால்
நிரப்பப்படும்
வெட்கமறியாத
இரவுகள்
வேறு சிறகுகளைத் தேட

உன் சிறகுகளையே
புதுப்பித்துக்கொள்
மௌனத்தைக் கிழித்து
ஒலிக்கிறது
கனவின் ஆதிக்குரல். . .

- லக்ஷ்மி

இருவருக்கும் நடுவில்
பெருத்த மௌனம் இருந்தது
நீண்ட நேரம்
ஓசையற்றிருந்த அதற்குள்
அலையடிக்கும் சொற்கள் இருந்தன
அவர்கள்
பேசிக்கொள்ளவில்லையெனினும்
அவை அவர்களுடன்தான்
பேசிக்கொண்டிருந்தன
கோடைக்காலத்தில்
நிதானமாய்த் திறந்து விடப்படும்
அணையின் தண்ணீரைப்போல
கட்டுப்படாத வெள்ளப்பெருக்கில்
அவசரமாய்த் திறக்கப்படும்
மதகின் கண்களைப்போல
இருவருக்கும் நடுவில்
மௌனத்தின் வார்த்தைகள்
மோதிக்கொள்கின்றன
முள்ளின் கூர் நுனியில்
அமர்ந்திருக்கும்
மென்மையைப் போலவும்
பூவின் முடிவிலிருக்கும்
காம்பின் இறுக்கத்தைப் போலவும்
அவர்களின் மௌனம்
இப்படியும் அப்படியும்
அசைந்து அசைந்து
அன்பின் சமவெளிகளில்
பாய்ந்துகொண்டிருந்தது...!

- சந்துரு ஆர் சி

அன்புள்ள விக்ரமாதித்யனுக்கு..

கடிதம் - 30

எழுதியவர் : தி.க.சிவசங்கரன்

77, வேளாளர் தெரு,
சென்னை- 24,
27.3.70

பேரன்புடையீர்,

வணக்கம். தங்கள் 23.3.70 கடிதம் கிடைத்தது. வண்ணதாசனைப் பற்றிய தங்களுடைய விரிவான பாராட்டுக்களுக்கு மிக்க நன்றி. தங்களது மனப்பூர்வமான வாழ்த்துக்கள் எனக்குப் பூரிப்பை அளிக்கின்றன. மேன்மேலும் தங்களுடைய வாழ்த்துக்களைப் பெறும் வண்ணம் அவன் வளருவான் என்று நம்புகிறேன்.

'தாமரை'க்கு நாட்டுப் பாடல்கள், கதைகள், பழமொழிகள் சேர்த்து அனுப்பினால் மிக்க மகிழ்ச்சி அடைவோம்.

அன்புடன் - தி.க.சி.

..

கடிதம் - 31

எழுதியவர் : தி.க.சிவசங்கரன்

77, வேளாளர் தெரு,
சென்னை - 24,
11.11.70

அன்பு நண்பர் நம்பிராசனுக்கு,

வணக்கம். தங்கள் 2.11.70 கடிதத்திற்கு இன்றுதான் பதில் எழுத முடிகிறது. 'நான் ஒரு கம்ப்யூனிஸ்ட்டாக விரும்புகிறேன்' என்று ஓர் இளைஞனிடமிருந்து வந்திருக்கும் கடிதம் (தங்கள் கடிதம்) இந்த லெனின் நூற்றாண்டில் நான் பெற்ற மிகச் சிறந்த கடிதங்களில் ஒன்றாகும். தங்களுக்கு என் மனமார்ந்த வாழ்த்துக்கள்.

நீங்கள் 'மார்க்ஸியம் என்றால் என்ன?' 'பொது உடமை தான் என்ன?' 'மார்க்ஸிய மெய்ஞ்ஞானம்' முதலிய தமிழ் நூல்களை அவசியம் படிக்க வேண்டும்; -இதுவரை படித்திருக்காவிட்டால்.

சென்னை கலைக்கல்லூரிக்கு அருகிலுள்ள NCBH புத்தக நிலையத்தில் இன்னும் பல நூல்கள் தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் உள்ளன. அவற்றை வாங்கிப் படியுங்கள். 'ஜனசக்தி', 'தாமரை' காரியாலயத்தில் துணை ஆசிரியராக தோழர் எம்.கே.ராமசாமி ('எம்கேயார்') எம். எஸ். ஸி இருக்கிறார். அவரை அணுகினால் மார்க்ஸியத்தைப் புரியும்படி விளக்குவார்; எளிதில் கற்றுக் கொடுப்பார்; படிக்க வேண்டிய நூல்களையும் சொல்லுவார். சிறந்த தோழர் அவர்...

நான் 13.11.70இல், ஒரு மாத லீவில், நெல்லை செல்கிறேன்; 14.12.70இல் இங்கு திரும்புவேன். அதன் பிறகு, நாம் விரிவாகப் பேசுவோம். அதற்கிடையில் 32, பிராட்வே, சென்னை-1இல் உள்ள தோழர் எம்கேயாரைச் சந்திக்கவும். அவரிடம் இக்கடிதத்தைக் காட்டவும்.

இம்மாத மூன்றாவது வாரத்தில் நீங்கள் சென்னைக்குத் திரும்பும்போது நான் இருக்க முடியவில்லை; அதற்காக வருந்துகிறேன். சென்னைக்கு நான் வந்ததும் விரிவாகப் பேசுவோம்.

நெல்லை யில் கல்யாணியைச் சந்திக்கும்போது, தங்கள் கடிதம் பற்றிக் கூறுவேன்.

'தீபம்' நவம்பர் இதழில் (தீபாவளி இதழில்) 'வண்ணதாசன்' கதை ஒன்று வந்துள்ளது. கல்கத்தாவில் 'தீபம்' கிடைக்குமென்று நம்புகிறேன்.

பதில் எழுத வாய்ப்பு இருப்பின் 'தி.க.சி, 21E சுடலைமாடன் தெரு, திருநெல்வேலி-6' என்ற முகவரிக்கு எழுதுக.

பிற பின்னர்.

மிக்க அன்புடன்,
தி.க.சி

..

கடிதம் - 32

எழுதியவர்: தி.க.சிவசங்கரன்

சென்னை-24,

7.6.72 (6 P.M.)

என்னருமை நம்பிராஜனுக்கு,

சற்று முன் தங்கள் கடிதம் கண்டேன். விரிவான கடிதத்திற்கு விரிவாகப் பதில் எழுத இயலவில்லை. பின்னர் எழுதுவேன். ஆபீஸ் மற்றும் குடும்ப வேலைகள் மிக அதிகம்....

ஜூன் மாதத் தாமரையில் உங்கள் கதை அச்சாகிவிட்டது. 36 பக்கம் proof திருத்திக் கொடுத்துவிட்டேன். பாக்கியை வருகிற சனி, ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் முடித்துவிடுவேன். இரு வாரங்களுக்கு முன்பு கோவை சென்ற எம்கேயார் திங்கள் அன்று வருவார்; நமது நண்பர்கள் அனைவரும் இங்கு நலமே.

நண்பர் இளவேனிலுக்கு உங்கள் கதையைப் பற்றிச் சொன்னேன்; அதை விரைவில் அவருக்கு அனுப்புங்கள். 'தேன்மழை' வந்துள்ளது; உங்கள் கவிதை அடுத்த இதழில் வரலாம். சென்னையில் வெயில் மிக அதிகம்; எனவே உங்கள் ஊரில் இருப்பதே நலம். வெயில் காலத்திற்குக் குறுந்தொகை படிப்பது மிக நல்லது. 'குறுந்தொகையில் புதுப்பார்வை' - செம்மலர் ஆசிரியர் குழுவுக்குப் பிடிக்கக்கூடும். 'எழுதாத கவிதைகள்' என்ற கவிதை உண்மையிலேயே பரவாயில்லை; செம்மலர் நிச்சயம் வெளியிடும்; உடனே அனுப்புங்கள்; நல்ல தருணம் இது!

அன்புடன் - தி.க.சி.

..

கடிதம் - 33

எழுதியவர்: தி.க.சிவசங்கரன்

சென்னை-24,

9.7.72

என்னருமை நம்பிராஜனுக்கு,

வணக்கம். உங்களது 20.6.72, 6.7.72 கடிதங்கள் முறையே கிடைத்தன.

• ஜூன் 15 முதல் 30 வரை நண்பர் மூர்த்தி லீவு எடுத்திருந்தார்; எனக்கு ஆபீஸிலும் வீட்டிலும் கடுமையாக உழைக்க வேண்டியிருந்தது...

• ஜூலை 1-2 தேதிகளில் நானும் எம்கேயாரும் செந்தில்நாதனும் பாண்டிச்சேரி சென்றிருந்தோம்; அங்கே 2.7.72இல் புதுவைத் தமிழ் எழுத்தாளர் மன்றத்தின் சார்பாகக் கொண்டாடப்பெற்ற புதுமைப்பித்தன் தினத்தில் உரையாற்றினோம்.. விழாவின்போது

மழை அதிகம்; எனினும் பொறுக்கியெடுத்த இலக்கிய ரசிகர்கள் சுமார் 200 பேர், எங்கள் உரையை மிக அமைதியாகக் கேட்டனர்.... விழா வெற்றிகரமாக நிறைவேறிவிட்டது என்று அமைப்பாளர்கள் மன நிறைவுடன் கூறினர்... மேற்கண்ட எழுத்தாளர் மன்றத்தின் செயற்குழுவினர் 'வண்ணங்கள்' என்ற இலக்கிய இதழின் முதல் இதழையும் வெளியிட்டுள்ளனர்... (முகவரி: 119-A, லால் பகதூர் வீதி, புதுச்சேரி -1)... அதில் வல்லிக்கண்ணனின் அருமையான கதையும் வந்துள்ளது...

• அஃக் பத்திரிகையின் முதல் இதழையும் பார்த்திருப்பீர்கள்; வல்லிக்கண்ணன், கி.ரா. நா., வெ.சாமிநாதன், அம்பை ஆகியோர் எழுதியுள்ளனர்...

• 'கசடதபற' இதுவரை வரவில்லை; வெளிவராத காரணம் தெரியவில்லை....

• 'கணையாழி' ஜூலை இதழில் 'ரசனை நெஞ்சம்' என்ற உங்கள் (விக்ரமமாதித்தன்) கவிதை வந்துள்ளது... இனி நீங்களும் ஒரு 'கணையாழி' எழுத்தாளர்!

• ஜூலை 'ஞானரத'த்தில் உங்களது 'எதிர்பார்ப்பு', 'துளிர்ப்பு' ஆகியவை வந்துள்ளன.

• ஜூன் கடைசியில் வந்த தாமரையில் உங்கள் கதையும் வந்துள்ளது. ஆக, ஜூலை மாதத்தில் தாமரை, கணையாழி, ஞானரத ரசிகர்களுக்கு நீங்கள் விருந்தளிக்கிறீர்கள்... (ம.ந.ரா. உங்கள் கதையைப் பாராட்டினார்).

• உங்கள் கதையை அச்சுக்குக் கொடுத்துவிட்டேன் என்று இளவேனில் கூறினார். 'கார்க்கி' சென்ற இதழ் வரவில்லை; இந்த மாதம் நிச்சயம் வரும்.

• வண்ணங்கள், சதங்கை, தீபம், அஃக் ஆகிய இதழ்களுக்கும் அனுப்புங்கள். இடையறாது பத்திரிகைகளுக்கு அனுப்பிக்கொண்டே இருக்க வேண்டும்.

• சங்கீதத்தைச் சாதகம் செய்வது போல, எழுத்தையும் சாதகம் செய்துகொண்டே இருக்க வேண்டும்.. ஒரு பத்திரிகையில் கிடைத்த சான்ஸைத் தொடர்ந்து பயன்படுத்த வேண்டும்... அந்த ஏடுகளுடன் ஜீவனுள்ள தொடர்பை நீடிக்க வேண்டும்; அப்படியானால்தான்

உங்களது image வாசகர்கள் மனத்தில் நன்கு பதியும்... எனவே அரைகுறையாகக் கிடக்கும் படைப்புக்களைப் பூர்த்தி செய்து, காப்பி எடுத்து விரைவில் அனுப்புங்கள்...

• 'தாமரை' ஜூலை இதழ் 60 பக்கம் proof திருத்தியாகிவிட்டது; பாக்கி பக்கத்திற்கு விஷயம் (Matter) கொடுத்தாகிவிட்டது... 'அழகி'யின் குறுநாவல், வ.க.வின் விமர்சனக் கட்டுரை, தாசனின் சொற்கோலம், கை.திருநாவுக்கரசு, அப்துல்ரகுமான் கவிதை ஆகியவை முக்கிய அம்சங்கள்... க.செல்வராசன், பாரதிப்பித்தன் ஆகியோரின் கதைகளும், நவபாரதி, வைத்திலிங்கம் கவிதைகளும் வருகின்றன. 'சமுதாய வீதி' விமர்சனமும் வருகிறது... இலங்கை கதிரகாமநாதன் கதையும் உண்டு...

• 'தாமரை' ஜூன் இதழைப் பற்றிய உங்கள் விமர்சனத்தை எழுதுங்கள்... ஞானக்கூத்தனை மேலும் தொடர்ந்து விமர்சிக்க வேண்டும் என்று கதைப்பித்தன், பூமணி ஆகியோர் எழுதியுள்ளனர்; தரமான விமர்சனங்கள் வந்தால், வெளியிடுவோம்... இதுவரை (இன்றுவரை) கட்டுரைகள் ஏதும் என் வீட்டுக்கு வரவில்லை.

• 'பொதிகைவாணன்' சிறுகதையொன்று அனுப்பியிருக்கிறார்; சுமாராய் இருக்கிறது.. தேவை வரும் போது பயன்படுத்திக்கொள்வேன்... இதை அவருக்குத் தெரிவியுங்கள்.

• ஆகஸ்டு 24 இரவு 8 மணிக்கு எனது பேச்சு ஒன்றைப் பாண்டிச்சேரி வானொலி நிலையம் 15 நிமிடம் ஒலிபரப்புகிறது.. 'தமிழில் புதிய இலக்கியங்கள்' என்பது தலைப்பு. பேச்சை ஒலிப்பதிவு செய்வதற்காக, வருகிற 16.7.72ல் பாண்டி செல்வேன்.

• 23.7.72ல் 'புதுமலர்கள் இலக்கிய வட்டத்தில்' லா.ச.ரா. தலைமையில் 'கசடதபற'வை விமர்சிக்கிறேன். 'தாமரை'யை ந.முத்துசாமியும், 'கணையாழி'யை மு.சு. தியாகராஜனும் விமர்சிக்கின்றனர்.

பிற பின்னர்.

அன்புடன்,

தி.க.சி.

..

FILMING IN PROGRESS...

PADAIPPU
PRODUCTION

AISHWARYA DUTTA - SENDRAYAN

PRODUCTION NO:01

DIRECTED BY CHARLES RAYAPPAN

DOF MARUTHA NAYAGAM - MUSIC DEV PRAKASH

EDITING TAMILARASAN - CHOREOGRAPHER ABU & CHALS - PRO NIKIL MURUKAN

CO PRODUCER SASIKUMAR NITHYANANTHAM

PRODUCED BY BALAJI NEDUNCHEZHIAN
JINNA ASMI